Kockás Pierre

(Charles Lorre)

Angyalka rendet csinál

ELSŐ FEJEZET

Angyalka jól főz, de rosszul következtet. A következmények és az ezzel kapcsolatos gorombaságok nem maradnak el. Mi azonban elmaradunk, mert feltűnő, ha néger közlegények komoly és idős tábornokok vállát veregetik.

Angyalka, a levegő királynője időnként kivette a pipát fogai közül, és kirúzsozta finom vonalú, életvidám ajkait. Aztán ismét hozzálátott, hogy a feketét főzze. A fekete boldogan vigyorgott. Lehúzgálta magán a szudáni gyalogosok mutatós egyenruháját, és pompásan érezte magát, mert mint általában a négerek, ő is nagyon szerette a szőke nőket.

Mint általában nem a négerek, én is nagyon szerettem a szőke nőket. Éppen ezért távolról sem éreztem magam olyan pompásan, mint a fekete disznó, akit Angyalka főzött az italpult közelében.

Nem! Egyáltalán nem éreztem jól magam, sőt, ha szabad így kifejezni érzelmeimet, határozottan vacakul éreztem magam.

Angyalka ezt tudta. És sajnos, látta is, mivel nem tudtam titkolni érzelmeimet. Részint a féltékenység gyötört, részint a méreg evett. És Angyalka, fájdalom, ezt akarta. Ambicionálta, hogy engem a féltékenység gyötörjön és a méreg egyen, mert…, de erre majd később térek ki!

Akik kalandjaim folytán és kellemes, fülbemászó, idegzsongító, sőt hovatovább szívderítő, de művészi egyszerűséggel fogalmazott írásaim révén ismernek, azok azt is tudják, hogy Angyalka kicsoda. Akik azonban valami nagyon elítélendő hanyagság alapján eddig nem értesültek rólam és írásaimról, nyilván értetlenül állanak a fentiek előtt.

Jószívű fiú vagyok, és az ilyen rosszul értesült illetők kedvéért elárulok egyet-mást magamról és Angyalkáról.

Hadd kezdjem mindjárt szerényen önmagammal. Én vagyok a szép, okos, intelligens és tehetséges Kockás Pierre. Harmadik évemet szolgálom a légióban, és erről a közel három évről részint barátom és verekedőtársam: Charles Lorre, részint én magam rengeteg kisebb-nagyobb, de akár kisebb, akár nagyobb, mindig érdekfeszítő regényben számoltunk be.

A légióban valósággal fogalom vagyok. Őszintén megvallom: Lorre is az. Ez úgy értendő, hogy mindenki röhög a regényeinken, és hasonlóképpen mindenki elismeréssel említi pofonjainkat. A Lorre jobbkezes egyenese például minden nagyobb kikötő és minden kisebb katonai elosztóhely közbeszédének állandó tárgya. Nem is említve az én balkezes horogütéseimet, amelyek egész komoly megélhetést biztosítanak több afrikai város sebészeti klinikájának.

Ennyit magunkról. Az ember legyen szerény.

Nem így Angyalka!… Már csak annál kevésbé sem, mert ő soha életében nem volt szerény. Akik ismernek, tudják, hogy ritka nagy erejű ember vagyok. Vannak olyanok, akik az egyszerűség kedvéért csak a Négylóerős Kockásnak hívnak, és lóerőimet úgy, mint az autóknál, egyszerűen HP-vel jelzik.

Ezzel szemben Angyalka…

Aki ugyanis a feleségem.

Angyalka a levegő királynője. Valamikor légtornásznő volt, és a cirkuszok közönsége élt-halt érte. Akkor kapta a Levegő Királynője elnevezést, amelyet még ma is büszkén visel. Később elnehezedett, és ezen az alapon erőművésznő lett. Három centiméter vastagságú vasrudakat hajlított meg mosolyogva, és két centimétereseket könnyedén a karjára csavart, mint

valami drótot. Valamelyik regényemben megírtam róla jellemzésül, hogy egy ízben – ez még ismeretségünk előtt volt – egy csinos, fekete film-sztárbajuszos fiatalember meghódította a szívét, majd készpénzével és ékszereivel ismeretlen helyre távozott. Angyalka, ki röviddel ezután szintén ismeretlen helyre távozott, ismét összetalálkozott a filmsztárbajuszos fiatalemberrel, és olyan korholásban részesítette, hogy az illető röviddel ezután belehalt belső sérüléseibe. Az enyhítő körülmények sem zárták ki, hogy Angyalkát bezárják, da mikor kiszabadult, már nem viselt gyászt elhalt szerelmese után, viszont nem lépett fel többé semmiféle cirkuszban és varietében, hanem ehelyett kocsmát nyitott Oranban, amelyet saját magáról igen találóan a *Levegő Királynőjének* nevezett el. Közöltem már, de az előbb említett rosszul értesültek kedvéért most megismétlem, hogy Angyalka kocsmájának homlokzatán a következő felirat díszeleg:

KÁVÉHÁZ ÉS ÉTTEREM

A LEVEGŐ KIRÁLYNŐJÉHEZ.

PONTOS ÉS GYORS KISZOLGÁLÁS.

BÁRITALOK. HITEL NINCS! POFON VAN!

Ne higgye senki, hogy azért, mert Angyalka visszavonult a közszerepléstől, ezzel egyidejűen veszített erejéből. Erről szó sincs. Angyalka azóta is tréningben van. Mert hiszen alkalomadtán az is megfelelő testgyakorlat, ha egy hölgy Mackensyt, a másfél mázsás ausztráliai matrózt, miután rajtakapta, hogy az elfogyasztott kilenc deci rum helyett mindössze öt decit akar kifizetni, saját kezűleg és olyan alaposan pofoz ki a kocsmájából, hogy az illető tengeri medve hetekig lebeg utána élet és halál között.

Már ezek a tulajdonságok is elegendők ahhoz, hogy valaki beleszeressen Angyalkába. Különösen olyan valaki, mint én, akinek nemcsak a szellemi ereje, hanem a testi ereje is alapvető és közismert tulajdonsága. De ráadásul még el kell árulnom azt is, hogy Angyalka, a levegő királynője szőke és göndör hajú, gyönyörű nefelejcskék szeme van, egyáltalán nem hízott el, válla egyenes és széles, és karjain, valamint lábain arányosan elosztott, de olyan izmok játsszák ritmikus játékukat, hogy a múltkoriban Georgulosz, a görög nehézsúlyú díjbirkózó sokáig irigykedve nézte, majd kijelentette, hogy a jövőben felhagy a birkózással, és minden sportszenvedélyét az asztalitenisznek, más szóval pingpongnak szenteli.

És különben is, elárulhatom, hogy Angyalka mindamellett kedves, nőies jelenség. Gyönyörű fehér fogait nem sárgította meg az állandó pipázás, vasakat hajlító, nem éppen kicsi, de mégis formás kezén állandóan manikűrözteti a körmöket, a csípője még ma is aránylag eléggé karcsú, és általában olyan a termete, hogy minden férfi, aki látja, elismerő megjegyzéseket tenne rá, ha nem tartana attól, hogy péppé zúzom a nyakcsigolyáját.

Azt hiszem, a fentiek után mindenki beláthatja, hogy szeretem a feleségemet, aki a felsoroltakon kívül még a jó barát minden kellemes tulajdonságával is rendelkezik. Házaséletünkben legfeljebb az az egy dolog az elszomorító, hogy én, Kockás Pierre, e sorok világhírű írója, aki egy felolvasó körutamon Tangerben harcképtelenné vertem tizenkét irodalombarát cetvadászt, sajnos, hitvesemet, Angyalkát felháborodásaim legindokoltabb eseteiben sem tudom elverni.

Fájdalom, ezt ő is tudja. És éppen ezért meri most velem megtenni, amit tesz.

Illetve nem éppen ezért. Megvallom őszintén és férfiasan, hogy azért főzi szemem láttára

azt a fekete dögöt, mert dühös rám.

E pillanatban ugyanis haragban vagyunk. Már úgy értem, hogy nem a néger és én, hanem Angyalka és én. Angyalka természetesen ebben az esetben is igazságtalan. Mert igaz ugyan, hogy megtalálta a zsebemben azt a cédulát, amit a Torpedóromboló Jeanette írt, de hát az ilyen magamfajta daliás termetű író állandóan ki van téve a nők zaklatásának. Ki tud megakadályozni egy gyengéd női szívet, hogy kiömöljön, ha rólam van szó? Különösen akkor, ha e női szív tulajdonosa egy liter rumot fogyaszt a Vidám Késnyelőhöz címzett nagyvendéglőben. A Torpedóromboló Jeanette valamikor lelkes rajongóim közé tartozott, természetesen plátói alapon, mert soha egyetlen fillért sem fogadtam el tőle. Nem mondom, a Torpedóromboló Jeanette is kedves, csinos, nyolcvanöt kilós hölgy, de hát utóvégre minden szerelem elmúlik, és nem helyes, ha egy nő nem tud ebbe belenyugodni. A csacska kislány időnként szeretné feleleveníteni a múltat, különösen akkor, ha a Vidám Késnyelőben túllépte felvevőképessége határait, és egy teljes liter rumot iszik. Ez esetben is így történt. És ennek a következménye volt az a cédula, amit merő hiúságból elmulasztottam megsemmisíteni és amelyet Angyalka később megtalált a zsebemben.

És amely így szólt:

Kis pofám! Legfőbb ideje, hogy otthagyd azt a szőke debellát és visszatérj hozzám. Magam sem értem, hogy egy ilyen jó ízlésű fiatalember, mint te, hogy tarthat ki ennyi ideig egy nő mellett, aki állandóan pipázik. Nem is szólva arról, hogy műveltségben is mélyen alattam áll, hiszen biztos nem olvasta Tintoretto, Michelangelo és Beethoven világhírű regényeit, melyeket én kívülről fújok.

És még valamit. Légy szíves, küldd vissza a szivartárcámat, melyet a múltkor szórakozottságból magaddal vittél. Csókol

a te kis Jeanette-ed

Elképzelhetik, hogy Angyalka megneheztelt ezért a levélért. És hogy úgy mondjam: kifejezte magát. Azonkívül is több súlyos szemrehányást vágott a fejemhez, amelyek folytán megdagadt a tarkóm, a halántékom és a bal szemem. Mert mondom, szemrehányásai nagyon súlyosak voltak. Különösen az egyik, a bronzból készült levélnehezék. Vitánk közben az asztalra is csapott öklével, mire otthagytuk törött söröspoharainkat az asztal romjai alatt, és átültünk egy másik asztalhoz. Itt Angyalka kifejtette, hogy a Torpedóromboló Jeanette egészen enyhén szólva a női nem szégyene és amellett igaztalanul vádolja őt, mert ő igenis olvasta Tintoretto, Michelangelo és Beethoven valamennyi regényét.

Nem mertem felvilágosítani tévedéséről, noha tudtam, hogy Beethoven regényei nem is jelentek meg francia fordításban, tehát Angyalka nem is olvashatta őket. Hiába fejtettem ki neki, hogy az ember utóvégre nem védekezhet az ilyen vallomások ellen, és inkább örülnie kellene, hogy a férje iránt általános a nők érdeklődése, hiszen ebből is láthatja, hogy a Kockás Pierre nem valami mindennapi, közönséges ember.

Erre viszont azt mondta, hogy de igenis, az ő férje, Kockás Pierre rendkívül közönséges ember. Aki nem érdemli meg, hogy ilyen finom lelkű, jobb sorsra érdemes kultúrnő, mint ő, hozzá kösse az életét.

És leköpött.

Ami még elviselhető lett volna. Az ember olykor nem tud idejében kitérni a kellemetlenségek elől. A baj azonban az volt, hogy Angyalka nem felejtette el a levélben szereplő szivartárcát, és emiatt ismételten felelősségre vont.

Ettől véraláfutásos a bal térdem.

Persze hiába mondja az ember, hogy a szivartárcák véletlenül is nála maradhatnak olykor. És hogy maga a találkozás is csak véletlennek volt köszönhető. Gyanútlanul tértem be a Vidám Késnyelőbe, mert azt gondoltam, hogy a Torpedóromboló Jeanette nem lesz ott. Angyalka erre homéri kacajra fakadt, és azt felelte, hogy ez szánalmas védekezés, mert miből gondoltam, hogy a Torpedóromboló Jeanette nem lesz ott, amikor mindig ott tartózkodik, ha szabadlábon van. Erre én azt feleltem viszont, hogy miből gondolhattam volna, hogy a Torpedóromboló Jeanette pont most van szabadlábon, mikor egyébként olyan ritkán történik vele ilyesmi. Erre ő tipikus női logikával szóvá tette, hogy szerinte feltűnően gyanús az az igyekezet, amellyel állandóan Torpedóromboló Jeanette lábáról beszélek.

Hát tessék! Ez Angyalka. Most beszéljenek vele maguk, mert okos ember nem tud.

Ez az esemény történetünk kezdete előtt egy nappal játszódott le. Mivel tudtam, hogy Angyalka alapjában véve haragtartó, közöltem a szomorú ügyet Lorre barátommal, ezzel az átkozottul kígyónyelvű és sima modorú fráterrel, aki saját bevallása szerint remekül tud a nőkkel bánni. Arra gondoltam, hogy ha Angyalkát nem békíthetem meg, akkor majd Lorre akcióba lép.

Egyelőre azonban én léptem. Ha nem is akcióba, de mindenesetre Angyalka kocsmájába, ahol azonnal feltűnt, hogy a feleségem még mindig nagymértékben neheztel rám. A hamutartó ugyan nem talált el, de a söröspohár annál is inkább igen, mert különben mitől vérezne a fülem ebben a pillanatban…

Nehezteléséneк azonban más tanújelét is adta. Példának okáért azt, hogy megrendelt italomat egy másik asztalhoz küldte Gerarddal, a becstelenségben megőszült öreg csaposlegénnyel. E visszautasító modor még nem lett volna túl nagy baj, de belépésem nem zavarta Angyalkát abban, hogy tovább főzze a feketét, aki, mint említettem, a szudániak mutatós egyenruháját hordta.

– No hiszen, megállj, te csibész! – gondoltam magamban. – Majd csak eltávozol egyszer ebből a kocsmából, és akkor kő kövön marad rajtad, mert eláslak.

A fekete azonban ezt még nem tudta akkor. Boldogan vigyorgott, és noha nem hallottam párbeszédüket, de látszott rajta, hogy házasságot ígér Angyalkának. Keserűségemben megmarkoltam az asztal sarkát, de a letört darabot mégsem hajítottam a szudáni fejéhez, mert nem akartam Angyalkát még jobban felbőszíteni. Ha itt most megverem a feketét, ez csak ronthat a helyzetemen. És egyébként is, az volt a felfogásom, hogy künn tágasabb, és sokkal szívesebben verekszem tágas helyen, mint négy szűkre szabott fal között.

Egy biztos! A szudáni ma a gyengélkedőbe megy. És ez még szerencsés eset lesz a számára.

Mert lehet, hogy a tetemnézőbe megy.

A tetem egyelőre Angyalkát nézte. De olyan lelkesen, hogy majd kiesett a szeme. Szerintem ez korai lett volna, mert a szeme csak később fog kiesni. Közreműködésem kapcsán.

Megvallom, nagyon nehezen tudtam türtőztetni haragomat, és mikor Angyalka odáig ment a főzésben, hogy kivette a pipát a szájából, a szudánira mosolygott, barátságosan megveregette a vállát, és gyengéden elkapta, mielőtt a néger a földre zuhanhatott volna, csaknem megfeledkeztem magamról, és ennek tulajdonítható, hogy az asztal másik sarka is letört.

Egy író igen el tudja ragadtatni magát, ha felbőszítik!

Még szerencse, hogy az utolsó pillanatban belépett Lorre. Sohasem örültem neki annyira, mint most. Sőt tovább megyek. Sohasem örültem neki. Csak most. Egyszeriben elfelejtettem, hogy ez a nyiszlett csibész maró gúnnyal bírálta legutolsó regényemet, és olyanféle kijelentéseket tett rá, hogy a közönségnek csak egy bizonyos rétege tudja kellően élvezni írásaimat. Ez a bizonyos réteg szorosabban véve az alvilág szemetje, mely mentes minden kultúrától, csupán a

filmszerűen pergő cselekmények érdeklik, és egyáltalán nem tudja értékelni a költői szépséget. Szerencsére, mint mondta, az én regényeimből teljes mértékben hiányzik a költői szépség, következésképpen nincs, amit ne tudjanak benne értékelni.

Lorre csak szellemi fölényemnek köszönheti, hogy nem vágtam szájon, mert az irodalmi vitákat nem így intézi el valaki, aki tart magára valamit. Rúgásomtól azonban kirepült az utcára.

De mondom, most mégis nagy örömmel üdvözöltem. Hiszen az irodalmi vita után, mint rendesen, most is kibékültünk, és ő magára vállalta Angyalka megszelídítését.

Szegény fiú! Szerintem sokkal célszerűbb és főként biztonságosabb lett volna, ha egy két hete éheztetett, vesegörcsökben fetrengő királytigris megszelídítését vállalja magára. Mert a királytigris veszélyes bestia ugyan, na de hogy hasonlítható az én nőmhöz? És különben is, én még nem hallottam királytigrisről, amely pofozott volna.

Félig felemelkedtem az asztaltól, és intettem Lorre-nak. És ekkor történt a meglepő dolog.

Lorre barátom merően keresztülnézett rajtam, köpött, majd odament Angyalka asztalához, összeütötte a sarkát, szokása szerint könnyedén és kecsesen meghajolt (*a sima modorú disznó!*), majd gálánsán kezet csókolt Angyalkának, valahonnan elővarázsolt egy szál vérpiros szegfűt, átnyújtotta, ismét kezet csókolt, és így szólt:

– Angyalka, tündérkirálynő! Boldog vagyok, hogy üdvözölhetem! Csókolom azt a bársonyos, drága kis kezét! Maga napról napra szépül. De a pillanatban úgy fest, mintha legalább három-négy hónappal fórban volna.

(*Ez igaz! Csakugyan úgy fest. Ezért kell neki minden harmadik napon új rúzst vennie.*)

Angyalka átszellemült arccal fogadta ennek a sima nyelvű szívspecialistának kezet ökölbe szorító bókjait. Majd így szólt:

– Üljön le, kedves Lorre! Egyre elképesztőbb, hogy maga mennyire ért a nőkhöz. És van ízlése! Ízlése az van! Egyébként akasztófára való csirkefogó, de ízlése határozottan van!

Lorre megbántva szörnyülködött.

– Miért mond nekem ilyeneket, Angyalka? Lehetetlen, hogy egész komolyan akasztófára való csirkefogónak tartson.

– Szerintem ez csöppet sem lehetetlen. Aki Kockás Pierre barátja, az nem lehet más, mint csirkefogó!

– Ej! – mondta meglepődve. – Maguk talán haragban vannak?

(*Ilyen egy színész! Tiszta pojáca!*)

– Nem vagyunk haragban – mondta Angyalka csak éppen tegnap óta levegő számomra az illető. Azt sem tudom például, hogy most itt van-e, vagy nincs.

– Megnézhetem! – mondta Lorre. Ezzel körülkémlelt a helyiségben, majd visszafordult, és így szólt: – Nincs itt!

– Hogyhogy? – csodálkozott Angyalka. – Talán haragban vannak?

– Nem vagyunk haragban – felelte az a gaz csibész de az illető számomra néhány nap óta levegő.

Hát mi történt?

– Meglopott!

– Mit csinált? – kérdezte Angyalka olyan csodálkozással, mintha sose loptam volna életemben.

– Mondom, meglopott. Így barátkozzon az ember gyanús elemekkel.

– És mit lopott magától? – kérdezte Angyalka.

– Egy elegáns disznóbőr szivacstárcát. T. J. monogrammal. De hagyjuk!… – tette hozzá fáradtan, és sóhajtott. – A barátságnak ez a lábbal való megtapodása olyan mértékben fekszik az idegeimre, hogy nem is szeretek a dologról beszélni.

– De ne hagyjuk! – mondta Angyalka érdeklődve.

– De hagyjuk! – kérte Lorre.

– Nézze, Charlie, ne idegesítsen! Ez a dolog engem egész közelről érint. Nem mondaná meg, hogy mit jelent az illető szivartárcában a T. J. monogram?

– Csak nem képzeli, hogy kiszolgáltatok egy hölgyet? – tiltakozott felháborodva.

– De igen, azt képzelem! – felelte őszintén Angyalka.

– Milyen igaza volt! Csakugyan kiszolgáltatom!

– Tehát?

– Torpedóromboló Jeanette! Megvallom őszintén, övé volt a tárca.

Egy pillanatra súlyos csend lett. Ezt a pillanatot a szudáni gyalogos arra akarta felhasználni, hogy kezébe kaparintsa Angyalka kezét, nőm azonban a lényéből áradó nőies szeméremmel elhárította magától, elannyira, hogy Gerard, a becstelenségben megőszült csapos perceken keresztül locsolta vízzel a feketét, míg végre magához tért.

– No, mondja gyorsan! – fordult aztán Angyalka Lorre felé.

– Mit mondjak?

– Magyarázza meg ezt az egészet! A helyzet ugyanis az, hogy ez a perszóna levelet írt Kockásnak. Ebben a levélben azt állítja, hogy a férjem vitte el a szivartárcát.

– Jeanette tévedett. A tárcát én vittem el, de mint említettem, Kockás ellopta tőlem.

Angyalka elgondolkozva rázta szőke fürtös fejét.

– Még mindig nem egyezik! Az a nőszemély szerelmes hangon ír Kockásnak, és vissza akarja csábítani tőlem.

Lorre felsóhajtott.

– Ne higgye! Engem akart féltékennyé tenni! Tudja, hogy némely nőnek vannak ilyen alantas játékai. Ez éppen olyan, mintha maga például haragban lenne Kockással, és úgy akarna bosszút állni rajta, hogy teszem azt, ezt a málészájú fekete szudáni barmot főzné.

– No, de Lorre!… – suttogta Angyalka, és elpirult zavarában.

Én ugyanakkor elpirultam örömömben.

– Ne értsen félre – mondta Lorre a maga sima, csevegő, könnyed modorában. – Én ezt csak úgy példaképpen mondtam, hiszen láttam az imént, hogy egy nem is túlságosan bizalmas mozdulatot mennyi nőies bájjal és milyen zárt erkölcsösséggel utasított vissza.

(*Ilyen esze van annak a csibésznek!*)

Hát .. mondta Angyalka vontatottan ezek szerint Jeanette és maga között bizonyos…

– No igen, udvarolgattam kissé Jeanette-nek. Hiszen utóvégre teljesen mindegy, hogy az ember milyen nőnek udvarol, ha olyan nőnek, mint maga, úgysem udvarolhat.

Ezt bizonyos melankóliával mondta. De Angyalka szeme felragyogott, mint valami éjjeli mulató transzparense.

– Hogy maga milyen szépen tud bókolni, Charlie! Hiába na, aki valamikor átmenetileg úriember volt, az úriember marad!

(*Hát bókolni azt tud a disznó! Bár nem kimondott öröm, hogy a feleségemen próbálja ki ezt a tudományát.*)

– Tehát – mondta Angyalka –, ezek szerint maga, hogy úgy mondjam, tette a szépet Jeanette-nek.

– Én igen! Jeanette azonban tette a csúnyát nekem. Hitegetett, csalogatott… Ezt az utóbbit többször is… És amellett, mint mondtam, féltékennyé akart tenni. De ez még mind semmi! A szörnyű az, hogy Kockás, aki mellett kitartottam jóban-rosszban, akinek az oldalán két és fél éve verekszem lebujokban és csatatereken, pont ez a Kockás lop meg engem.

– Izé… – mondta Angyalka. – Ne vegye szigorúan a dolgot. Utóvégre lehet, hogy csak

szórakozottságból vágta zsebre.

– Nem szeretem az ilyen szórakozottságot! – rázta a fejét makacsul Lorre. – És nem hinném, hogy akadjon rendőrtiszt, aki ezt speciel Kockásnál mentő körülménynek vélje.

– Magát elfogulttá teszi a harag. Én Kockást nem tartom képesnek semmiféle becstelenségre. Meg kell védenem! Utóvégre mégiscsak a férjem!

– Nem levegő?

Angyalka ismét elpirult.

– De igen! – mondta aztán zavartan. – De vallja meg őszintén, kedves Lorre, hát lehet levegő nélkül élni?

(*Gyorsan híztam négy-öt kilót, de egyelőre a fülem botját sem mozdítottam, mert nem szeretek elébe vágni az eseményeknek.*)

– Hm!… – mondta Lorre, és kényelmesen hátradőlt a széken. – Én, őszintén szólva, azt hittem, hogy maguk között bizonyos neheztelés van. Legalábbis erre vallott, hogy az a személy, aki valamikor a barátom volt, most külön asztalnál ül.

Angyalka nevetett, és ettől két kis lyuk támadt az arcán, mely ellenállhatatlanná tette.

– Ugyan! Ez mit sem jelent. Igazán mit sem! Kockás csak merő szeszélyből ment át a másik asztalhoz. Rossz néven vette, hogy ezzel az Achmeddel fecsegtem.

Lorre csak most vette szemügyre a szudánit. A szudáni vigyorgott.

– Csakugyan, csakugyan – mondta a barátom –, erről jut eszembe! Mit keres itt ez a szudáni?

Angyalka könnyedén, bár kissé szégyenkezve vonogatta széles, egyenes vállát.

– Hát mit keres?… Tulajdonképpen semmit. Bejött ide, italt rendelt és hát… udvarolgatott egy kicsit nekem. Kedves fiú, habár fekete disznó. Aztán jött a Kockás, meglátta, hogy itt ül a szudáni, félreértette a helyzetet, és másik asztalhoz ült. Én erre dühös lettem, és nem hívtam ide. Ennyi az egész… De most már idehívom.

– Ide? – hördült fel Lorre. – Ide ugyan ne hívja azt az embert. Az számomra erkölcsi halott. Aki ellopja tőlem a Torpedóromboló Jeanette szivartárcáját, az legyen mindenki által megvetett. Általam elsősorban.

Angyalka, aki e pillanatban már úgy találta, hogy igencsak elvetette a sulykot velem szemben (*Lorre zseniális trükkje alapján*), láthatóan szerette volna megtalálni a béküléshez vezető utat és elásni a csatabárdot.

– Lorre, Lorre! – mondta fejét csóválva. – Maga igazán nem úgy viselkedik, ahogy egy régi jó baráthoz méltó.

– Én!? – kiáltotta Lorre szinte sikoltva. – Hát én loptam el Kockástól a tárcát, vagy Kockás tőlem?

– Hagyja már azt a tárcát! – csillapította Angyalka. – Ha el is lopta Kockás, ez merő tréfa volt részéről.

– Haha! – kacagott Lorre komoran. – Merő tréfa? Hát mer ő tréfálni velem? Különösen ilyen dolgokban? Egyszerűen ellopta a tárcát, mert megtetszett neki. Vagy, mert Jeanette felbérelte, hogy még féltékenyebbé tegyen. És látja, ez az, ami megbocsáthatatlan!

– Jó barátok között nincs olyasmi, ami megbocsáthatatlan – vélte Angyalka. – Na, legyen rendes fiú, Lorre, és béküljenek ki. Idehívom Kockást!

– Ne hívja, mert leköpöm!

Időszerűnek láttam, hogy felemelkedjek helyemről, és habár egyelőre ellenségesen, de mégis megkezdjem a közeledést.

– Kit köpsz te le? – kérdeztem kihívóan.

– Téged! – felelte Lorre őszintén.

Két gyors lépést tettem. Egész lényemen elömlött a közelgő tettlegesség előérzete. Lorre könnyed, szinte szórakozott mozdulattal, úgyszólván oda sem figyelve kihúzta a rohamkését, sőt elővett a belső zsebéből egy beretvát és kinyitotta.

Achmed, a szudáni vigyorgott.

– De gyerekek! – szólt közbe Angyalka békítően. – Csak nem fogtok itt egymásnak menni? Mi dolog ez?

Vadul forgattam a szemeimet, a fogamat csikorgattam.

– De, igen! – kiáltottam. – A vérében akarok gázolni a gazembernek! Engem mer gyanúsítani?… Engem akar leköpni? Engem nevez tolvajnak?

– Hát nem vagy az? – kérdezte Angyalka.

– Nem! Vagy ha igen, hát akkor is már régen nem!

– De ezt a tárcát te loptad el tőlem?

– A tárcát, azt igen! De ez még nem jelent semmit! Idővel visszaadtam volna. Csak egy kis ideig használni akartam, mert nagyon megtetszett nekem.

Lorre elérkezettnek látta az időt, hogy adja a jószívűt, és úgy tett, mintha ellágyult volna.

– Csacsi gyerek! Hát annyira megtetszett neked? Miért nem szóltál? Időnként kölcsönadtam volna neked! Egészen persze nem, mert alapjában véve mégiscsak kedves emlék!… Hát látod, ezen a butaságon majdnem összevesztünk.

Olyan színész volt a csirkefogó, hogy még könnyezni is tudott. Átöleltük és megcsókoltuk egymást. Angyalka tapsolt.

A szudáni Achmed vigyorgott.

Amit elég rosszul tett, mert észrevettem, és méregbe jöttem megint. Angyalkához fordultam.

– Ne értse félre, asszonyom!… Csak mi ketten békültünk ki. Lorre meg én! Mi ketten azonban nem békültünk ki! Maga meg én!

Angyalka elpirult.

– Ej! – mondta zavartan. – Hát haragban voltunk?

– Vagyunk! Maga csak ne szépítse a dolgot, bárónő! Maga ezt a pimasz feketét főzte! A fekete pedig magát főzte!

– Kockás! – mondta Angyalka felháborodva. – Hát neked az a véleményed, hogy engem lehet főzni?

– Igenis az! Vagy talán nem lehet?

– De! – felelte Angyalka. – Csakugyan lehet! De csak indokolt esetekben. És nagy kitartással! Mindkét feltétel megvolt. Indokolttá tette a dolgot, hogy dühös voltam rád, mert félreértettem azt a levelet. Amellett pedig a kitartás sem hagyott kívánnivalót maga után. Ez az Achmed már napok óta csapja nekem a szelet. Új fiú a városban, és fogalma sem volt róla, hogy a te feleséged vagyok.

Achmed vigyorgott.

– Új fiú? – kérdeztem. – No, majd lesz vele egy kis szóváltásom, hogy utána nyolcvanéves aggastyánnak fogja érezni magát.

– Ezt megtiltom! – csattant fel Angyalka hangja. – Nem kell bántalmazni! Te képes vagy rá és inzultálod!

– Azt nem! Legfeljebb felpofozom, hogy elferdül az orrcsontja.

– Ne féljen semmit, Achmed! – fordult Angyalka a szudánihoz. – Kockás most mérges kissé. De én majd megbékítem.

Achmed vigyorgott.

– Megbékít? – kérdeztem némi gúnnyal. – Szeretném tudni, hogyan.

Angyalka magabiztosan intett.

– Tudom a módját!

– Nem hiszem! – feleltem. – Ön, asszonyom, engem vérig sértett, ártatlanul gyanúsított, súlyos szemrehányásaitól még ma is több daganat van rajtam, szeretném tudni tehát, hogyan akar megbékíteni?

– Hát nézzük! – mondta Angyalka mosolyogva, és ismét megjelent arcán a két lyukacska, amely, mint tudjuk, ellenállhatatlanná teszi. – Mi a véleményed arról, hogy ma én főztem az ebédet, méghozzá füstölt oldalast, babsalátával.

– Engem nem érde… Mit főzött? Mivel?

– Füstölt oldalast babsalátával!

Egy pillanatra végigcikázott bennem a fenti kedvenc eledeleimmel együtt járó minden gyönyörűség. Egy utolsó védekezésként még megkérdeztem.

– Hm… De persze hagyma nélkül csinálta a babsalátát.

– Hagymával csináltam! – suttogta Angyalka szemérmesen.

Feladtam minden ellenállást. Lorre-hoz fordultam.

– Lorre fiam – mondtam gyengéden –, ma itt maradunk ebédre.

Lorre fiam nagyon elszemtelenedett. Kétkedő és fölényes hangon kérdezte:

– És… van mustár ahhoz a füstölt oldalashoz?

– Van! – felelte biztatóan és felragyogva Angyalka.

– Az a baj! – felelte Lorre. – Nekem ugyanis gyomor-savtúltengésem van és nem ehetem mustárt.

A hangulat felengedett. Angyalka elnevette magát és hátba vágta Lorre-t.

– Ez mindig csak tréfál, ez a csibész! És én mindig beugrom neki!

Talpra segítette Lorre-t, és megvárta, amíg elmúlik a fuldoklási rohama.

– Hát gyerekek, akkor szent a béke! Nem haragszunk egymásra, nincs semmi félreértés. És ha Kockás igazán örömet akar nekem okozni, akkor megengedi, hogy Achmed is itt ebédeljen velünk!

Egyszeriben felforrt a vérem… Minden vágyam az volt e pillanatban, hogy rohamkésemet Achmed hasába mélyesszem, de megütötte a fülemet egy szó. Egy olyan kifejezés, amit Angyalkától még sohasem hallottam: „ha Kockás megengedi!”

Ez lefegyverzett. A feltétel nélküli behódolást láttam benne. És nem térhettem napirendre fölötte. Ebből a kifejezésből nekem még sok hasznom lehet. És különben is… ebéd után majd csak lesz rá módom, hogy kivágjam Achmed hasából a füstölt oldalast.

Hogy ne is szóljak a babsalátáról! Hagymával!

Bólintottam, mire Angyalka azonnal akcióba lépett, és Gerarddal, a becstelenségben megőszült öreg csaposlegénnyel karöltve, gyorsan és ízlésesen megterített.

Aztán ebédhez ültünk. Angyalka, úgy látszik, élete legjobb formáját futotta ki, és az ételek elsőrangúak voltak. Nekem azonban örömömbe meglehetős adag üröm vegyült. Hisz nem mondom, Lorre meg én elég nagyétkűek vagyunk, de valósággal torkunkon akadt a falat, amikor időnként a szudánira néztünk.

A szudáni vigyorgott. E vigyora azonban nem akadályozta meg abban, hogy elfogyasszon egy teljes kiló füstölt oldalast és négy tányér babsalátát. Vastagon kente kenyerére a mustárt, ezt megsózta, megpaprikázta, utána megevett három tányér túrós csuszát és végül akár tévedésből, akár meggyőződésből, de tény, hogy elfogyasztott egy papírmaséból készült, körte alakú borstartót.

Ebéd után megittunk néhány liter vörösbort, több csésze feketekávét és egy üveg likőrt. A szudáni mellesleg felhajtott még egy üveg táblaolajat is, amelyet a gondos Angyalka még a

babsalátához készített az asztalra.

Aztán vigyorgott, köszönt és távozott.

Rövidesen mi is búcsúztunk. Sietős volt az utunk, mert későn ültünk az ebédhez, és időközben ránk esteledett. Vissza kellett mennünk a St. Thérése erődbe, nehogy Montcorbier őrmester a tőle megszokott éles szavakkal bírálja távolmaradásunkat.

Annyira siettünk, hogy a Boulevard Marchandon csaknem utolértük a szudánit. Közismert vagyok arról, hogy egy kellemes kilátásokkal kecsegtető verekedés kedvéért mindenféle sürgős dolgot elhalasztok.

Márpedig ezt a feketét sürgősen fel kell pofoznom, ezt mindenki beláthatja.

Még jobban meggyorsítottuk tehát lépteinket, nehogy szem elől tévesszük Achmedet.

Ami nagy hiba volt. Mert ha ezúttal lemondtam volna verekedő szándékomról és nem követtem volna olyan szorgalmasan a feketét, megtakaríthattam volna egy fantasztikus kalandot, amely végül csaknem az életünkbe került.

A körülbelül húsz lépéssel előttünk haladó Achmed ugyanis e pillanatban befordult egy csendes és elegáns mellékutcába. Ez volt Oran legelőkelőbb villanegyede. Mikor ismét a nyomába értünk, olyat láttunk, hogy földbe gyökerezett lábbal álltunk meg.

A szudáni közlegény éppen becsöngetett egy pazar külsejű villa rácsos kapuján. Néhány perccel később megcsikordult a kavics, valaki a kapuhoz jött és kinyitotta.

A hold éppen ekkor bukkant elő néhány felhőfoszlány mögül. Lilaezüst fényében alaposan szemügyre vehettük a kapunyitót. Láttuk, hogy melegen megrázza Achmed kezét, láttuk, hogy néhány szót beszélnek egymással, aztán a szudáni közlegény megveregeti az illető vállát, majd karonfogták egymást és elindulnak befelé.

Az illető, akivel a szudáni ilyen barátságos, bár kissé fölényes módon bánt, egy arany vállrózsás, díszruhás tábornok volt…

MÁSODIK FEJEZET

Montcorbier őrmester élénken gorombáskodik, majd kézcsókjait küldi feleségem őnagyságának. Most már biztos benne, hogy alaposan elvette kedvünket a szabálytalanságoktól. Ezek után átugrunk a falon, összebarátkozunk egy szakállas, de kerékpáros aggastyánnal és felfedezünk egy gyilkosságot. Ez baj.

Természetesen lekéstünk. Montcorbier őrmester úgy állt az erőd kapujában, szétvetett lábbal, két hüvelykujját derékszíjába akasztva, mintha éppen minket várt volna.

És fájdalom, így is volt.

Már szinte hallottuk, amint feltör a torkából az a hang, amelyet csak egy korán özvegységre jutott, legalább három hete éhező, idegbeteg leopárd hangjához hasonlíthatunk.

Montcorbier őrmester azonban nem ordított. Úgy látszik, elhatározta, hogy ezúttal metszően gúnyos lesz. Úgy mosolygott, mint egy hóhér, aki már nyugdíjaztatását várta, de ehelyett közlik vele, hogy újabb öt évre meghosszabbítják a szerződését. És úgy sziszegett, mint egy vipera, amelyiknek a farkára léptek.

– Hát megjöttek az urak? – kérdezte, de mi biztosra vettük, hogy erre nem vár választ, mert részint úgyis tudja, hogy igenis megjöttünk, részint hiába mondanánk, hogy nem jöttünk meg, mert úgysem hinné el.

Mi tehát hallgattunk. Montcorbier őrmester elégedetten bólogatott, és úgy, ahogy volt, szétvetett lábbal, néhány enyhe térdhajlítást csinált, amely mozdulat élemedettebb korú altiszteknél sohasem jelent jót.

– Igazán nagy öröm számomra, hogy ismét láthatom magukat! Már azt hittem, végleg megfeledkeztek arról a csekélységről, hogy légió is van a világon. Már azt hittem, hogy végleg lemondhatunk magukról, és a vezérkar rendkívüli közgyűlésen izgatottan arról tárgyal, hogy becsukják a légiót.

Gúnyolódó emberrel szemben csak egyet lehet tenni. Nem szabad elérteni a gúnyt, és úgy kell tenni, mintha az ember komolyan venné, amit mond.

Ezt tettem.

– Hogy gondol olyat, őrmester úr, hogy mi cserbenhagynánk a gyarmati hadsereget? Mi nagyon jól tudjuk, hogy mivel tartozunk a zászlónak, amelyre felesküdtünk. Ránk mindig számíthatnak!

Nevetett, és ettől a nevetéstől végigfutott hátunkon a hideg.

– Ugye, mindig számíthatunk magukra? – ismét térdhajlításokat tett, és még lejjebb húzta derékszíját a két hüvelykujjával.

– Mindig! – felelte most Lorre megnyugtatóan. – Ha másért nem, hát azért, mert a mi szeretett őrmesterünket, az öreg Montcorbiert nem tudnánk cserbenhagyni soha!

– Az öregapja öreg, de nem én! – felelte elkomorodva.

– Rendben van! – viszonozta Lorre. – Azt azonban, remélem, helybenhagyja, hogy maga a mi szeretett őrmesterünk.

– Nekem maga ne udvaroljon! Disznó! Énvelem maga ne legyen megelégedve!

– Nem is vagyok! – mondta őszintén Lorre.

– Csatornatöltelék! Maga azt hiszi, hogy mert egy pár gyanús kalandban szerencséjük volt szolgálatot tenni a gyarmati hadseregnek, akkor már pimaszkodhat?

– Azt hittem! – felelte Lorre.

– Hát tévedett! Énrám senki sem merte eddig azt mondani, hogy rossz ember vagyok…

– Azt elhiszem, hogy nem merte! – szóltam közbe.

Lesújtó pillantást vetett rám és folytatta:

– Igenis, engem senki sem mert eddig rossz embernek mondani. Aki mégis megkockáztatta olykor, az érdemtelensége ellenére szép katonai temetést kapott. Én nagyon jól tudom, hogy egy kötelességtudó őrmester az alárendeltjeinek úgyszólván apja. Értette?

– Igenis, papa! – mondta Lorre.

– Ne bizalmaskodjon, maga disznó, mert a gyomrába gyalogolok! Mielőtt azonban erre kerül a sor, lecsukatom magukat, hogy belekékülnek! Banda! Ez a legújabb! Másfél órával a takarodó után merik idetolni a pofájukat!… – ismét átcsapott abba a hangba, amelyet maróan gúnyosnak tartott. – És ha szabad érdeklődnöm, hol voltak a nagyságos légionista urak? De figyelmeztetem magukat, ha most azt merik mondani, hogy vacsorára voltak hivatalosak, egyenként tépem ki a veséjüket!

– Dehogy mondjuk! – siettem válaszolni, hogy megnyugtassam.

– No azért! Hát akkor hol voltak?

– Ebédre voltunk hivatalosak!

A fejéhez kapott. Már megijedtem, mert mozdulatának eleinte olyan volt a színezete, mintha az én fejemhez akarna kapni. Aztán harsány kacajra fakadt, olyan rettenetes hangon, hogy az udvar közepén sétáló poszt súlyba rántotta a fegyverét.

– Úgy?! Tehát ebédre! Nagyon jó! Sok fogás lehetett, hogyha az az ebéd este fél tízig tartott.

– Nem volt sok fogás! – feleltem. – És őszintén szólva, már előbb is eljöhettünk volna, de a feleségem, Angyalka, váltig biztatott, hogy ne siessek, hiszen Montcorbier őrmester az inspekciós altiszt, és biztos nem fog haragudni, ha elkésünk kissé.

– Honnan vette ezt a felesége?

– Fogalmam sincs róla! – feleltem vállat vonva. – Tény, hogy a feleségem olyan őszinte elragadtatással beszélt az őrmester úrról, hogy végül már a féltékenység mardosott.

– Hm… Izé… Mardosta?

– Nagyon mardosott! Azt hiszem, őrmester, hogy így nemigen leszünk jóban!

– Az is gazember, aki magával jóban van! – viszonozta Montcorbier, és jelentősen Lorre barátomra nézett. – És… hogy is mondjam… mit mondott még a felesége?

– Mit mondott, mit mondott? – feleltem látszólag igen kedvetlenül. – Azt mondta,, hogy soha életében nem beszélt olyan gáláns úriemberrel, mint maga, és hogy tanulhatnék magától előkelő modort.

Elégedetten intett.

– Hát, modorom az van! De hát abban téved a nagyságos asszony, hogy azt meg lehet tanulni. Arra születni kell! Majd pont az ilyen nyavalyás, piszok, mocsárba való söpredékek fogják eltanulni a modoromat!

– Igen, igen! – feleltem. – Hiszen mondta is a feleségem, hogy maga utánozhatatlan!

– Ugye mondta? – villant fel a szeme.

– Hogyne! Többször is. Egész délután úgy említette, mint az utánozhatatlan Montcorbier-t. És azt mondta, hogy már nagyon rég látta magát.

– Derék asszony! És főleg szép asszony! Nem is értem, hogy az ilyen brigantik hogyan jutnak olyan szép asszonyhoz… Hát mit is mondott az Angyalka?

– Azt mondta – felelte helyettem Lorre, aki most már sürgősen le akarta zárni ezt a beszélgetést –, hogy csókoltatja az őrmester urat, hogy ne nehezteljen ezért a késésért, de azért tartott ott bennünket olyan sokáig, mert a Kockás állandóan az őrmester úr hőstetteiről mesélt, amikor a Dzseb el Sagrónál egy völgykatlanban tizennyolcad-magával másfél napig harcolt ezerkétszáz beduin ellen. Angyalka kijelentette, hogy semmi szín alatt nem enged addig el

bennünket, amíg el nem mondjuk a kaland végét, mert nem tudna aludni. És miután elmondtuk, azt üzente az őrmester úrnak, hogy most már még kevésbé fog tudni aludni.

Montcorbier őrmester kiemelte egyik hüvelykujját derékszíja alól, és elégedetten sodorgatta őszbe csavarodott bajuszát.

– Hát igen! – mondta kissé szerénykedő mosollyal. – Az asszonynépségnek imponálnak az ilyen katonai izék… De hát nem kell eltúlozni a dolgot! Utóvégre volt egy kis szerencsém is, ott a Dzseb elnél. Hanem Angyalka ettől függetlenül nagyon kedves hölgy, és alkalomadtán adják át neki kézcsókjaimat… Most pedig menjenek be, és máskor csak a mostanihoz hasonlóan indokolt esetben maradjanak ki takarodó után.

Tisztelegtünk és bementünk. Tizenöt-húsz gyors lépést tettünk a legénységi hálótermek felé, és mikor az udvaron sétáló őr hátat fordított, gyorsan elkanyarodtunk, és az erőd hátsó falához siettünk.

Odaérve, felkapaszkodtunk a fal tetejére, majd leugrottunk a másik oldalon.

Ismét kint voltunk az utcán. És futólépésben igyekeztünk az előkelő villanegyed még előkelőbb villája felé, amelynek kerti sétányán a szudáni Achmedet egy tábornokkal karonfogva láttuk utoljára.

***

Biztos, hogy eddig nem éltünk valami nyugodt életet. Vérünkbe ivódott a kaland szeretete, és valami állandó türelmetlenség hajtott bennünket mindig újabb és újabb életveszély felé. De nem utolsósorban fontos szerepet játszott életünkben a kíváncsiság.

Ez a kíváncsiság hajtott bennünket most is. Ha valami olyat láttunk, ami szokatlan volt, annak rögtön utána akartunk járni és emiatt nemegyszer törték be a fejünket.

Igaz, hogy mi sem egy fejet törtünk be ilyen ügyekben.

Viszont remélem, hogy azt senki sem tartja természetesnek, ha bennszülött katonák, méghozzá közkatonák este kilenc óra tájban nyugodtan becsengetnek egy tábornok villájába. Az sem mindennapi, hogy ez esetben maga a tábornok jön kaput nyitni, melegen kezet ráz a derék szudáni közemberrel, majd karonfogja, és a legnagyobb barátsággal kíséri befelé.

Még nálunk sokkal kevésbé kíváncsi embereket is arra sarkallna az ilyen látvány, hogy alaposan utánajárjanak.

Együtt mentünk tehát a villa felé, és nagyokat hallgattunk. Volt min gondolkozni! Meglehetősen egyforma rugóra járt az agyunk, és így szinte természetes, hogy mikor megláttunk egy kerékpáros éjjeliőrt, aki a rendőrön kívül az előkelő villanegyed biztonságára ügyelt, minden szó nélkül elindultunk feléje.

Az éjjeliőr, valami kiöregedett veterán, elég frissen nyomkodta a kerékpár pedálját, noha hosszú ősz szakállá volt. és látszott rajta, hogy már erősen túl van a hetvenen.

Mikor meglátta, hogy egyenesen feléje megyünk, nyilván azt hitte, hogy valami utca után érdeklődünk, mert lefékezett és leszállt.

– Jó estét, babuci! – mondta neki Lorre, a maga hülye modorában. – Hol jár erre, ahol a madár se jár?

Az öreg éjjeliőr a babuci megszólításra felütötte a fejét, majd így szólt:

– Tévedés! A madár jár erre. A jómadár! Méghozzá úgy látom, kettő is.

Ez elég talpraesett válasz volt egy hetvenen felüli kerékpáros éjjeliőrtől. Éppen ezért megkínáltam egy szivarral, és mint aki minden különösebb cél nélkül csevegést akar kezdeni, szóvá tettem, hogy milyen szép napos időnk van.

– Igen! – felelte. – Különösen így este tíz óra tájban.

– Aztán sok a gyanús elem erre? – érdeklődött Lorre.

– Nem! – felelte az őr. – Maguk az elsők, akikkel ma találkozom.

A barátom erre előhúzott egy kis csontfésűt a zsebéből, és az öregnek ajándékozta, hogy – mint mondta – legyen neki mivel gondozni a szakállát. Az ilyen szép szakáll megérdemli a gondozást.

Az éjjeliőr elégedetten hümmögött, és eltette a fésűt.

– Ritka szép szakáll! – szólt közbe Lorre. – Ilyet még nem is láttam! Erről jut eszembe, nem tudja véletlenül, ki lakik abban a villában?

És jobbra mutatott. Arra az épületre, amely annyira érdekelt mostanában bennünket.

– Én ugyan elképzelni sem tudom – mondta a kerékpáros aggastyán, hogy mi összefüggés van a szakállam festői szépsége és ama villa tulajdonosa között, de ha éppen kíváncsiak rá, megmondhatom, hogy Dampierre dandártábornok lakik ott.

– Köszönöm, fiúcska! – mondta Lorre, és hosszas keresgélés után egy kis ruhakefét húzott elő a zsebéből. – Nézze, ezt is magának adom, mert szintén rendkívül alkalmas rá, hogy ápolja vele a szakállát. Most pedig pattanjon fel a kerékpárjára, és uzsgyi!

– Uzsgyi?!… – morogta az öreg elégedetlen és kissé megvető hangon. – Szép kis uzsgyi lesz az, ebben a korban.

Még egy gyanakvó pillantást vetett ránk, de nem tudott kiokoskodni, hogy mit akarhatunk, és így lassan mégis felkapaszkodott a gépére.

Néhány pillanat múlva eltűnt a szemünk elől.

Most már megtudtuk, amit akartunk. Lassan, ráérősen a villa felé imbolyogtunk, és biztosra vettük, hogy perceken belül igen neveletlenül viselkedünk majd. Hallgatózni és leselkedni fogunk.

De hát az vesse ránk az első követ, aki ilyen sötét utcában ki mer kezdeni velünk.

– Mit gondolsz? – kérdezte Lorre –, hogy jutunk be?

– Majd megkerüljük a villát! – feleltem. – Hátul talán nincs ilyen lándzsahegyekben végződő rácsos kerítés.

Erre azonban nem került sor. Mikor közelebb mentünk a kapuhoz, legnagyobb meglepetésünkre azt láttuk, hogy félig nyitva van.

Kényelmesen besétáltunk tehát. Most már nagyon óvatosan lépkedtünk, de a nyitott kapu csak fokozta gyanakvásunkat, tehát nem lett volna erőnk abbahagyni a dolgot.

Óvatosan lenyomtam az épületbe vezető ajtó kilincsét, és az történt, ami a nyitott kapu alapján elképzelhető volt. Az ajtó kinyílt.

Tágas hallba értünk. A hall üres volt, a villany égett. Elhatároztuk, hogy ha a tábornok tetten ér bennünket, azt mondjuk: valami gyanús alakot láttunk, amint besomfordált a villába, és mivel azt hittük, hogy tolvaj, utána eredtünk.

Egyelőre azonban nem zavart bennünket semmi. Végigmentünk a hallon, és találomra benyitottunk egy széles szárnyas ajtón át a szomszéd szobába.

Noha a villany itt is égett, eleinte nem láttunk semmit. Aztán Lorre hirtelen megfogta a karomat, és olyan erővel megszorította, hogy az ember ki se nézné az ilyen nyiszlett alakból.

– Odanézz, Kockás! – suttogta rémülten.

Odanéztem. Egy széles íróasztal előtt hosszú barna teveszőr házikabátban középkorú férfi hevert a földön. Nagyon sápadt volt, ami szerintem azzal is magyarázható, hegy valaki beretvával átvágta a torkát!…

Mi is elég sápadtan néztünk egymásra, noha előzőleg senki sem vágta át a torkunkat. De aztán közelebb mentünk a holttesthez, és vele foglalkoztunk inkább.

Nagy vértócsában feküdt. Az ilyen természetű sebnél ez érthető. Azon töprengtünk, hogy

ki lehet. Erre a kérdésre várakozáson felül könnyen kaptunk választ. Az íróasztalon nagy fénykép állt. Díszruhás, vállrojtos, magas rangú katonatisztet ábrázolt. Amikor Achmed, a néger a villába lépett, mi nem láthattuk a tábornok arcát, most azonban, ahogy az autogrammal ellátott fényképet összehasonlítottuk a halottal, kétségen felül megállapítottuk az azonosságot.

A meggyilkolt ember Dampierre dandártábornok volt.

***

– Ez azért van – mondta Lorre mert ismerek embereket, akik még ártalmatlan, vigyorgó szudáni gyalogosokra is féltékenyek.

E szemrehányás határozottan nekem szólt. Nem éppen a legjobb időben, de többször alkalmam volt már tapasztalatokat szerezni Lorre tapintatlanságáról.

Elhatároztam, hogy nem veszekszem vele. Egy meggyilkolt ember társaságában nem illik gorombáskodni. Ezért csak kedvetlenül morogtam.

– Mondd, te hülye? Talán azt is be akarod nekem beszélni, hogy az egész gyilkosság azért történt, mert én féltékeny voltam?

– A gyilkosság nem! – viszonozta. – De mi elkerülhettük volna, hogy egy ilyen förtelmes helyzetbe kerüljünk. És mi van akkor, ha a tábornok felesége most ránk nyitja az ajtót? Egyszerűen gyilkosság gyanújába keveredünk.

– Először is honnan tudod, hogy felesége van. Másodszor pedig, ha félsz, akkor menj el. Ha egy gyilkosságot tapasztalok, akkor utánajárok a dolognak.

Vállát vonogatta, és körüljárt a szobában. Szimatolt, nézelődött. Úgy viselkedett, mintha mesterdetektívnek tartaná magát.

– Őszintén szólva – fordult felém – most már bánom, hogy kíváncsi voltam. Nem szeretem az ilyesmit. Viszont, ha már itt vagyunk, akkor nézzünk utána, mi történt itt.

– Át akarod kutatni a villát?

– Igen! Bár nem vitás, hogy a szudáni követte el a gyilkosságot, mert tapasztalataim szerint a négerek gyilkolnak beretvával, de azért most már csak nézzünk utána… Gyere!…

Benyitottunk egy másik szobába, onnan pedig egy folyosóra értünk. Az egész dologban az volt a furcsa, hogy minden helyiségben égett a villany. A konyhában például égett a gáz is. Egy lábasban víz főtt, mintha valaki teát akart volna készíteni.

És sehol semmiféle személyzet.

Járkáltunk a villában keresztül-kasul. De semmi olyat nem láttunk, ami támpontul szolgált volna. Kissé kedvetlenül fordultunk vissza, és bementünk ismét abba a szalonfélébe, ahol a halottat találtuk.

– Sajnos – mondta Lorre –, nem tehetjük azt, ami ilyen esetben a leghelyesebb, sőt a legkorrektebb. Nekünk most a városparancsnokságra kellene sietni és jelenteni tapasztalatunkat. Ebből azonban rendkívüli kellemetlenségeink lennének, hiszen takarodó után kiszöktünk a laktanyából.

– Ez igaz! – feleltem. – Miután azonban mégiscsak értesíteni kell valakit, hogy mi történt itt, fel fogjuk hívni telefonon a rendőrséget, nem mondjuk be a nevünket, és közöljük a rideg tényt.

– Igen, igen! – mondta Lorre kissé szórakozottan, és láttam, hogy különös, merev tekintettel néz valahová. Követtem a pillantását, és magam is megdermedtem a meglepetéstől.

A halott mellett egy csontfésű és egy kis ruhakefe feküdt. Lorre fésűje és keféje, melyet az öreg kerékpáros éjjeliőrnek ajándékozott, azzal a tanáccsal, hogy ápolja vele a szakállát…

***

Nom du nom!…

Akik ismernek bennünket, tudhatják, hogy sohasem tartózkodtunk túlságosan a komplikációktól, és mi is csak zajlásában találjuk szépnek az életet. A mai este azonban olyan sűrűn hozza egymás után a meglepetéseket, hogy az ember határozottan kezd tőle ideges lenni.

Hát ez itt miféle marhaság a Lorre fésűjével meg a keféjével?…

Néztem a barátomat, aki azt tette, amit minden rendes ember megtett volna a helyében, ha túlságosan meglepi, hogy megijeszti valami. Az üvegajtós pohárszékhez lépett, határozott mozdulattal kinyitotta, kivett egy üveg konyakot, és megitta a felét. Aztán átnyújtotta nekem az üveget.

Mire én megittam a másik felét.

Ez némiképp helyrehozta felzaklatott idegeinket. Lorre aztán fogta az üveget, a nyitott ablakhoz lépett, jól nekihuzakodott, és teljes erőből kihajította az utcára, hogy valahol messze darabokra tört.

– Hát ez mire való volt? – kérdeztem.

– Hülye! – felelte szemrehányóan. – Azt akarod, hogy itt találják az ujjlenyomatainkat?

Ezt nem akartam. Hányatott életem folyamán sok kellemetlenségem volt amiatt, hogy bizonyos illetékes hatóságok ott találták valahol az ujjlenyomataimat. Hát kell ez nekem?

Ellépett az ablaktól, még egyszer szemügyre vette a halottat, aztán rám nézett.

– Az az érzésem – mondta –, hogy az öreg éjjeliőr nem is volt olyan nagyon öreg és talán nem is volt olyan nagyon éjjeliőr. Úgy látszik, tudott a gyilkosságról, méghozzá sokkal többet, mint mi. Itt most csak egy dolog van, ami ésszerű.

– Micsoda?

– Azonnal eltávozni és nem foglalkozni többé az egésszel!

Ezt én is helyénvalónak láttam. Akkor még nem tudtam, hogy ettől az ügytől már nem lehet megszabadulni. Hogy végig kell csinálni.

Természetesen a történtek után már nem gondolhattunk arra, hogy felhívjuk a rendőrséget. A véletlenre kell bízni, hogy valaki rájöjjön a gyilkosságra.

Lorre zsebre vágta a fésűt és a kefét, aztán intett, hogy menjünk. Mikor negyedórával később kissé lihegve és meglehetősen feldúlt állapotban visszamásztunk az oly sokszor kipróbált hátsó falon keresztül az erődbe, váratlan ribillió közepébe kerültünk.

Az óriási kaszárnyaudvaron nappali fényt árasztó villanylámpák égtek. A kürtös sorakozót fújt, száz és száz ember rohangált ide-oda, tisztek parancsszavakat kiabáltak, altisztek káromkodtak, sőt az istállóból idáig hallatszott a lovak nyerítése és a tevék bőgése. Egyszóval teljes volt a zűrzavar.

Mi is beálltunk a sorba, mert Bonne káplár kezében hosszú papírlapot láttunk, és arra következtettünk belőle, hogy névsorolvasás lesz.

Ami röviddel ezután meg is történt. Senki sem hiányzott. Azt hittük, hogy ez megnyugtatja a felzaklatott idegeket, ahelyett azonban fojtott, de vad káromkodás hangzott körülbelül abból az irányból, ahol Montcorbier őrmester állt.

Aztán lefújták az egészet, és Linné hadnagy közölte velünk, hogy mindenki mehet a pokolba, vagy mehet lefeküdni, neki teljesen közömbös.

Montcorbier őrmesterhez somfordáltam, és megkérdeztem tőle, hogy mi történt. Montcorbier apánk vadul ránk villantotta véreres szemét, hördült egyet, a bajuszához kapott, aztán derékszíjába akasztotta két hüvelykujját, két-három lovagló mozdulatot tett, már azt hittük, hogy valami nagy gorombaságot foguk hallani, mikor végre erőt vett magán, és aránylag emberi

hangon megszólalt.

– Maguknak szerencséjük van! Hogyha elkéstek is, de láttam, amikor megérkeztek.

– Ugyan miért? – kérdezte Lorre, aki most kilépett a hátam mögül.

Nyelt egyet, és mozdulatot tett, hogy otthagyjon bennünket. De aztán mégsem akart egészen ridegen viselkedni, mert úgy látszik, eszébe jutott, hogy annak idején mi is ott voltunk a Dzseb el Sagrónál, amikor százharminc emberből csak tizennyolcan maradtak végül. Talán úgy érezte, hogy az ilyen közös múlt több közlékenységre kötelez.

– Hát az történt – mondta –, hogy valahonnan telefonértesítést kaptunk. A telefonáló azt állította, hogy két légionista a mai éjszaka folyamán meggyilkolta Dampierre dandártábornokot!…

***

Montcorbier őrmesterről vagy rosszat, vagy semmit. Miután pedig akadhatnak sokan, akik meg nem ismerik az öreget, a továbbiak megértése érdekében el kell mondanom róla minden rosszat, amit tudok.

Illetve minden rosszat éppen nem. Ahhoz kevés lenne ez a regény. A legszükségesebb rosszakat azonban elmesélem gyorsan.

Montcorbier őrmester tizennégy esztendeje szolgál a légióban. Az a tény, hogy velünk szemben még aránylag türelmes, sőt úgyszólván valami barátságféle is kialakult köztünk az idők folyamán, ne vezessen félre senkit. Oly sokat verekedtünk már egymás oldalán és általában olyan hírnevünk volt a gyarmati hadseregben, hogy Montcorbier apó nem vehetett bennünket egy kalap alá a többivel. Az a tény is imponált az öregnek, hogy már három ízben megkaptuk a becsületrendet, és ebből az elismerésből még az sem vont le semmit, hogy aztán különböző csínytevések miatt mindháromszor lefokoztak bennünket és letépték mellünkről a piros szalagos kitüntetést. Montcorbier őrmester tudta, hogy nehezen kezelhető fickók vagyunk, akik a világon semmitől sem félünk és nemigen hagyunk magunkkal packázni, hiszen ha hagynánk, akkor – mint jeleztem – e pillanatban három becsületrend is lógna a mellünkön. Montcorbier őrmester nem felejtette el, hogy legutóbbi lefokozásunk előtt egy fiatal őrvezető bokán rúgta Lorre barátomat, és a fiatal őrvezetőnek ezzel be is fejeződött katonai pályafutása, mert nyomorékokat nem tartanak a gyarmati hadseregben. Montcorbier őrmester szem előtt tartotta azt is, hogy egy goumier káplár hónapokig lebegett élet és halál között, amikor valami kocsmai verekedés alkalmával le akart engem tartóztatni.

De az öreg altiszt előtt az sem volt közömbös, hogy mi ketten voltunk azok, akik Colomb-Becharban a legutóbbi fegyenclázadás alkalmával megmentettük az egész tisztikart, és ezen az alapon az orvosok kilenc golyót operáltak ki kettőnkből. Lorre-ből csak hármat, belőlem azonban hatot, mert én nagyobb vagyok és több golyó fér belém.

Mondom, ezeknek a dolgoknak tulajdonítható, hogy Montcorbier apó viszonylag emberi módon bánik velünk.

De szemtanúja volt, mégpedig nagyon sok esetben, hogy igen magas rangú tisztek rázogatták hosszan és melegen a kezünket, és Montcorbier apó az ilyen tapasztalatokat nem tudja elfelejteni.

Ezzel szemben, illetve ettől függetlenül, mindenki tudja, hogy Montcorbier atya emberi külseje és őrmesteri egyenruhája tulajdonképpen csak álca. Félrevezetés. Mert hiszen az öreg alapjában véve egy két lábon járó, vérszomjas tigris. Különösen szelíd lelkületű, ábrándos és romantikus újoncok tapasztalják ezt, akik közül csak igen kevesen tudják megszokni Gustav Montcorbier modorát és kiképzési technikáját.

Akik viszont nem tudják megszokni, azok ezt többnyire nem élik túl.

Montcorbier apó üt, rúg, sőt olykor harap is. És káromkodik. De úgy káromkodik, hogy öreg legionáriusok idegsokkosan eltakarják a szemüket, bedugják a fülüket, sőt egyszer láttam Croll bácsit, a tizenöt éve szolgáló káplárt, aki az őrmester káromkodása hallatára könnyekre fakadt és elpirult, mint egy fiatal lányka.

Vad beduin rablógyilkosok szégyenkezve somfordálnak el, ha Montcorbier a maga közvetlen modorában elmondja azt, ami a szívét nyomja.

Hosszú ideig azt hittük, hogy semmi olyan sincs, amely Montcorbier-t meghatná. E hitünket azonban egyszeriben eloszlatta Lilike, az őrmester kedvence.

Ez úgy volt, hogy egyszer bementünk Montcorbier szobájába. A szoba üres volt, vagy legalábbis azt hittük: üres, mert az őrmestert nem láttuk sehol. Már éppen meg akartunk fordulni, mikor arra lettünk figyelmesek, hogy valaki gügyög. Közelebb mentünk, és ráismertünk a hangra. Montcorbier gügyögött.

Még közelebb mentünk, és felfedeztük az öreget. Íróasztala mögött ült a földön, egy szépen fejlett, nagyon kedves pofájú patkányt tartott a tenyerén, és sajthéjjal etette. És közben ilyeneket mondott:

– Egyél, drága kis állatkám! És kérjél szépen!

A patkány villámgyorsan lenyelte a szájába dugott sajthéjat, aztán két lábra állt a nagy, széles, kérges tenyéren, és cincogott.

– Úgy ni! Úgy ni! – gügyögte a két lábon járó, vérszomjas tigris. – Hát ilyen szépen tud kérni az én állatkám. Na rendben van! Akkor a papa ad neki még sajtocskát. Na, na… A kisujjamat azért ne edd meg, te gyalázatos!

Csak álltunk és néztünk egymásra. Lorre meg én. Tulajdonképpen nem az lepett meg bennünket, hogy ez volt az első idomított patkány, amelyet életünkben láttunk, mert hiszen ha a bolhát lehet idomítani, akkor miért ne lehetne a patkányt is. Az rázta meg bensőnket, hogy Montcorbier őrmester gügyög. És hogy egyáltalán van lény a világon, amelyhez Montcorbier őrmester gyengéden beszél.

Észrevett bennünket, és kissé zavarba jött. Egy utolsó sajtdarabkát dugott a patkány szájába, aztán felállt, nadrágzsebébe dugta a kis állatot, és felénk fordult.

– Nem hallottam, amikor bejöttek – mondta. – Mi van?

– A szolgálati jegyeinkért jöttünk! – mondtam. – Linné hadnagy úr küldött, aki azt mondta, hogy őrmester úr már biztosan kiállította őket.

Még nem! – felelte – de rögtön kiállítom. Az imént már hozzá akartam fogni, de akkor bejött a Lilike és vele voltam elfoglalva.

– Hehe! – mondta Lorre és hunyorított.

– Mit röhög? És mit kacsingat rám? Mi vagyok én, balerina vagy teniszbajnoknő?

Fogalmunk sem volt róla, honnan veszi az őrmester, hogy csak balerinákra és teniszbajnoknőkre lehet kacsingatni. Lorre azonban hamiskásan mosolygott, és megint azt mondta, hogy hehe!

– Mit röhécsel folyton? – ütött az asztalra az őrmester. – Mi van magával?

– Velem semmi! Csak rájöttem, hogy az őrmester úr ellentmondásba keveredett önmagával.

– Már hogy én?

– Már hogy maga!

– Mikor kerültem én ellentmondásba önmagammal, maga disznó?

– Most!

– Azonnal magyarázza meg, mert beverem a fejét ezzel a csavarhúzóval!

– Szívesen! Maga nekünk azt mondta, hogy egyáltalán nem érdeklik a nők.

– És most mi van?

– Az hogy nőket fogad a kaszárnyában! Ezt mindenesetre jó tudni!

– Mondja, maga hülye?… Különben mit kérdem… Hiszen tudom: hülye!… Honnan veszi, hogy engem nők látogatnak?

– De hiszen most mondta, hogy bejött valami Lilike, és feltartotta magát! Én mondja? Csinos volt? És fiatal? Milyen a haja? Ide hallgasson! Ha szép a lába, akkor alkalomadtán bemutathatna neki.

– Kinek, maga ló?

– Lilikének!

Először úgy látszott, hogy Lorre-hoz vágja a levélnehezéknek használt fél darab ágyúgolyót. De aztán erőt vett magán, és elvigyorodott. A zsebébe nyúlt, előhúzta a patkányt, és tenyerére fektette.

– Köszönj szépen, Lilike! – mondta. – Köszönj szépen a bácsinak! Ez itt Lorre bácsi, az idegenlégió szégyenfoltja és súlyosbító körülménye. Na köszönj szépen, Lilike!

A patkány ismét két lábra állt, és cincogott. Lorre elképedve nézte.

– Hát ezt hívják Lilikének? Hogy lehet egy ilyen ronda állatot Lilikének nevezni?

Montcorbier őrmester elvörösödött a haragtól. Minden szál bajusza külön táncot járt. Azt hittem, hogy most okvetlenül ledöfi a barátomat.

– Ez ronda? – kiáltotta felháborodva. – Nézze meg azt az okos kis fejét! Ronda maga, meg az a… hogy az a…

Itt hosszabb közlés következett Lorre-ra vonatkozóan, amelyet részint terjedelme, részint közvetlen hangja miatt nem közölhetek. Mindenesetre szó volt benne a barátom családjáról, mégpedig igen alaposan és kimerítően, külön kiemelve felmenő ágon a család hölgytagjainak viselt dolgait, melyekkel az őrmester láthatóan nem volt megelégedve.

Végre elhallgatott. Lorre levegő után kapkodott, és mikor szóhoz jutott, szemrehányóan mondta:

– Ez nagyon csúnya volt, amit a nagymamára mondott. Csúnya és igazságtalan. E tisztes matróna nyolcvanötödik életévét tapossa, és a gyanúnak még csak árnyéka sem férhet hozzá.

Montcorbier megenyhült.

– Hát rendben van! – mondta engedékenyen. – Hajlandó vagyok visszavonni, amit a nagymamára mondottam, ha maga is visszavonja, amit Lilikére mondott.

– Rendben van! – felelte Lorre. – Ünnepélyesen bocsánatot kérek a patkánytól, amely csakugyan igen kedves állat, és eszembe juttat egy kutyát, amely szintén sokkal elviselhetőbb volt, mint a gazdája.

Montcorbier összehúzta a szemét. Vizsgálódva nézte a barátomat, és gyanakodva mondta.

– Ez átkozottul úgy hangzott, mintha valami célzás lett volna. Azt hiszem, mégis szétverem a fejét.

Lorre azonban, aki nagy pszichológus volt (*az olvasó kedvéért megjegyzem, hogy a pszichológus kifejezés egy külföldi szó, és azt jelenti, hogy lélekbúvár*), tehát mondom, Lorre úgy akarta levezetni az őrmester haragját, hogy gyorsan kedvencéhez fordult, és most már ő is gügyögött.

– Lilike, gyönyörű állatkám. Hát mi a véleményed egy kis szalonnahéjról?

Lilike azonnal két lábra állt az őrmester tenyerén, és cincogott. Lorre átadta neki a szalonnahéjat, amely úgy látszik, kedvenc csemegéje volt, mert valósággal örömrivalgással fogadta. Elfogyasztotta, majd minden további nélkül bemászott az őrmester belső zsebébe.

Montcorbier-re néztünk, és meglepődve láttuk, hogy könnyes a szeme.

Fél órával később szuronyos puskával egy negyedórán keresztül kergetett két halálra rémült újoncot, akiknek mindössze az volt a bűnük, hogy ferdén állt a derékszíjuk.

Azt hiszem, ennyi elég Montcorbier őrmesterről.

***

Az elkövetkező négy hét alatt nem éreztük valami jól magunkat. Ha pillanatnyilag nem is fenyegetett közvetlen veszély, de állandóan arra kellett gondolnunk, hogy valahonnan váratlanul felbukkan a szakállas éjjeliőr, aki egy esetleges szembesítés alkalmával közli az illetékesekkel számunkra rendkívül veszélyes közlendőit. Hogy ugyanis Lorre és én voltunk azon az emlékezetes éjszakán Dampierre dandártábornok villája előtt.

– Igen, igen – mondta Lorre egy erre vonatkozó beszélgetés alkalmával, mikor a kantinban ültünk megszokott vörösborunk mellett. – Damoklesz kardja állandóan a fejünk felett lebeg.

– Úgy látszik – mondtam meglepődve hogy te több adatot tudsz, mint én. Bár szerintem tévedsz. Lehet, hogy az öreg éjjeliőrt valóban Damoklésznek hívják, de teljesen civilnek látszott, és kizártnak tartom, hogy kardja legyen.

Azt hiszem, ez igazán ártatlan megjegyzés volt. Fogalmam sincs róla, hogy ez a hörcsög természetű Lorre miért jött olyan dühbe, és miért dobta felém kiürült poharát, mely szerencsére elsuhant mellettem és egy szenegáli lövészt talált fejbe.

Később, mikor a kantinost, aki szét akarta választani barátomat, és a szenegáli lövészt, kiszabadítottuk a jégszekrény romjai alól, Lorre megigazította a derékszíját, fejébe nyomta képijét, és még mindig dühösen visszaült az asztalhoz.

– Megmondanád végre – kérdeztem kíváncsian –, hogy mitől vadultál így meg?

Rám nézett, és remegett a szája.

– Sokkalta nagyobb marha vagy, mint gondoltam. Bár biztos voltam ebben az első pillanattól kezdve, hogy nem te állítottad az asztalra Kolumbusz tojását.

Figyelmesen néztem az asztalt, de tojásnak még csak nyomát sem láttam.

– Most megint valami igazságtalanság van ebben. Fogalmam sincs róla, mit jelent ez a drákói hang! Hetek óta nem láttam tojást.

Bólintott, mint aki valami ilyenfélét várt. Aztán így szólt:

– Nahát most hallgass ide, te Bálám szamara! Mielőtt mindent megmagyaráznék, döntsünk el valamit. Drakónnak nem volt hangja.

– Mi történt? – kérdeztem rémülten. – Néma volt az illető?

– Az ángyod térgye! Az volt néma!

– Tudom, ne folytasd! Rekedt volt. Azért nem volt hangja!

– Az eszed hülye veleje! Ne hozz ki a sodromból, mert szétverem az egész lebujt.! Értsd meg, hogy Drakón nem a hangjáról nevezetes, hanem a szigoráról. Akiről te beszélsz, az Sztentor.

– Az ki?

– Görög harcos volt, akinek Homérosz szerint olyan erős volt a hangja, mint ötven más embernek együttvéve.

– Hűűűű!… Ez egyre bonyolódik! – mondtam kétségbeesve. – Akkor most már csak azt mondd meg, hogy ki volt Homérosz?

– Görög költő volt Az ókor megbecsülését mutatja, hogy hét város vallotta fiának.

– Szerintem – ráztam a fejemet kételkedve – felesleges volt összeveszni rajta, mert sokkal egyszerűbb lett volna megkérdezni a mamáját. De valamit most tisztázzunk! Mi köze ennek az

egésznek Kolumbusz szigorához ?

Ez a Lorre egész komolyan idegbeteg. Hogy egy ennyire ártatlan kérdésre miért rántja le valaki a bakancsát és miért vágja a gyanútlanul éppen belépő Borbuljev nevű volt birkózó fejéhez, ezt, azt hiszem, senki sem tudja megmagyarázni.

Mihelyt a kantinost, aki szét akarta választani Borbuljevet és Lorre-t, kiszabadították az italpult romjai alól, visszaült az asztalhoz és nagyot fújt.

– Borzasztóan szeretném, ha már a tárgyra térhetnénk – mondta egészen lilás arccal.

– Kérlek! Ennek semmi akadálya! Kezdjük!

– De ne kezdjük! – ordította.

– Kérlek – feleltem engedékenyen, mert láttam, hogy nagyon mérges. – Hát ne kezdjük… Miért ne kezdjük?

– Mert előbb ezt az egész nyavalyás példasorozatot tisztázni akarom! Nem hagy nyugtot, hogy valaki ennyire tudatlan barom legyen! Ami Homéroszt illeti…

– Miért nevezed Homéroszt tudatlan baromnak, ha az ókor annyira megbecsülte, hogy Sztentort tartotta az apjának… Te! Figyelmeztetlek, hogy ha azt a másik bakancsot is hozzám akarod vágni, jobban célozz, mert a hátam mögött álló Georgulosz sokkal erősebb, mint Borbuljev.

Békén hagyta a bakancsát, és elfulladt hangon, szelíden, fáradtan mondta.

– Ide figyelj, te ökör! Homérosz volt a költő, Sztentoré volt a hang, Drakóné volt a szigor, Kolumbuszé a tojás és Damoklészé a kard.

– Úgy van! – mondtam, és hogy jólértesültségemet csillogtassam, még hozzátettem. – És Dionüszoszé a hordó.

– Marha!

– Nem marha, hanem hordó! Ezerszer hallottam már, hogy Dionüszosz hordója, és egyszer sem hallottam még, hogy Dionüszosz marhája.

– Te vagy Dionüszosz marhája! – üvöltötte. – A hordó, az Diogenészé volt!

– Rendben van, ezt is elhiszem! De most mondd meg, hogy mi köze ennek az egésznek Damoklészhez, a szakállas éjjeliőrhöz? És még valamit mondj meg! Miért kívántad, hogy azt a tojást ideállítsam az asztalra?

– Miféle tojást?

– A Drakónét.

Hogy ez a Lorre mi a fenéért ilyen ideges! Szerintem Bonne káplár egyáltalán nem tehet arról, hogy nem vagyok tisztában ezekkel az apró részletkérdésekkel, tehát nagy igazságtalanság volt, hogy olyan erővel találta mellbe Lorre tölténytáskája.

És ráadásul még tévedett is a barátom! Kiderült, hogy a hang nem Sztentoré. A hang Bonne kápláré. Ha Homérosz hallotta volna, biztosan feljegyzi róla, hogy hangja ötven ember hangjának felel meg.

Mikor a rend úgy-ahogy helyreállt, így szóltam szelíden.

– Nézd, Lorre! Tulajdonképpen már nem is kellene tovább feszegetni ezt a kérdést. Most már mindent tudok. Drakón sztentori hangon ordítozott, mert Diogenész állandóan a feje fölött tartotta Kolumbusz kardját. Ezt Damoklész, a szakállas éjjeliőr meg is írta egy epigrammájában, amelynek Hét Város volt a címe és…

– Azonnal hagyd abba! – üvöltött Lorre, és elővette a rohamkését.

– Nagyon helyes!… – mondta e pillanatban a hátunk mögött Montcorbier őrmester, és szavai nyomatékául elővette a revolverét. – Ha teljesen megvesztek, akkor oltassák be magukat veszettség ellen a Pascal-intézetben.

– A Semmelweis-intézetben – javítottam, ki.

– Esküszöm, hogy a Pasteur-intézetben! – mondta Lorre valami egészen furcsa, idétlen hangon, és fogalmam sincs róla, hogy miért toporzékolt.

Montcorbier őrmester szánakozva végignézett rajta, aztán hozzám fordult.

– Ide figyeljen, maga disznó! Ha akarja, gyengélkedőbe küldhetem a barátját, azt a másik disznót. Úgy látszik, baj van az idegeivel. Majd kap egypár áfiuminjekciót és megnyugszik.

– Csak akkor nyugszom meg, ha morfiuminjekciót kapok! – sivalkodott Lorre, és hab jelent meg a száján.

– Jó! Azt is kaphat, ha úgy véli, hogy az hatásosabb! – egyezett bele engedékenyen az őrmester, aztán egy kis sajtot vásárolt Lilikének, megetette, a hátsó zsebébe dugta, és eltávozott.

Lorre most váratlanul megnyugodott.

– Térjünk a tárgyra! – mondta. – Mint említettem, addig nem lesz nyugtunk, amíg Damoklesz kardja a fejünk felett lebeg… Könyörgöm, ne szólj közbe, mert megint baromságot fogsz mondani, és akkor beléd megyek.

Ezt olyan diogenészi hangon mondta, hogy csakugyan nem mertem közbeszólni. Bólintottam, hogy folyassa.

– Dampierre dandártábornok villáját lezárták – mondta. – Az az érzésem, hogy a rendőrség holtpontra jutott a nyomozással. És úgy látszik, az az éjjeliőr, aki bennünket akart gyanúba keverni, abbahagyta a dolgot, mikor látta, hogy első kísérlete nem sikerült. Talán megússzuk! Szerencsére nemsokára elmegyünk innen, de mielőtt erre kerülne a sor, azért szeretnék megtudni egyet-mást.

– Mire vagy kíváncsi?

– Szeretném, ha aprólékosan kikérdeznéd Angyalkát, hogy mit tud a szudániról. Lehet, hogy még alkalmunk lesz felhasználni az innen nyert értesüléseinket. A másik dolog pedig az, hogy nem ártana körülnézni még egyszer a villában. Talán találunk valamit. Képzeld csak! Nem is volna bolondság, ha mi nyomoznánk ki a tábornok gyilkosát. Az ilyesmi előléptetéssel vagy kitüntetéssel, esetleg pénzjutalommal jár.

Helyeslően intettem.

– Rendben van! Benne vagyok a dologban, testestül-lelkestül!

Akkor még fogalmam sem volt róla, hogy ez volt életem legkönnyelműbb kijelentése. Tengernyi izgalmat takaríthattam volna meg, ha nemet mondok és otthagyom a rendőrséget, ahol e pillanatban van. Holtponton.

De hát ki tudhatta, hogy mi lesz? Sajnos még a nagy írók sem látnak a jövőbe.

HARMADIK FEJEZET

Montcorbier őrmester közli velünk, hogy aligha ússzuk meg kötél nélkül. Mindenesetre hat hét időt ad, hogy megtanuljunk úszni. Ez tőle elég, nekünk kevés. Áthelyeztetjük magunkat, de előbb megismerkedünk Brigivel, akiről később kiderül, hogy majdnem lány. De az is lehet, hogy fiú. Honnan tudhatnánk, hiszen magunkról sem tudjuk biztosan.

– Maguk disznók! Csúnya kellemetlenségből húztam ki magukat – mondta másnap Montcorbier őrmester, mikor elcsípett bennünket az udvaron.

– Miért? – kérdeztem ijedten.

– Detektívek voltak itt! Hiszen tudják, hogy két légionistát keresnek, akik állítólag megölték Dampierre tábornokot.

– De mi közünk nekünk ehhez? – kérdezte Lorre látszólag szórakozottan és szinte oda sem figyelve.

– Valaki személyleírást adott a detektíveknek két légionistáról, akikkel a kritikus időben összetalálkozott a tábornok villája előtt. És képzeljék, a személyleírás magukra illik!

Képzeltük! De azért Lorre indignálódva megszólalt.

– Mennyi rosszindulat van az emberekben! Most láthatja, őrmester, hogy milyen könnyen bajba keveredhettünk volna!

Montcorbier bólintott.

– Na igen, igen! Szerencséjükre módomban állt igazolni magukat. Emlékeztem rá, hogy aznap este elkéstek, és én láttam, amikor bejöttek az erődbe.

Pirulva sütöttük le a szemünket. Igyekeztem, hogy könnyed hangot üssek meg, nehogy észrevegye a zavarunkat.

– Hát tudja, őrmester – mondtam ez derék dolog volt, hogy szólt az érdekünkben. Bár hiszen a hálóteremben a fiúk valószínűleg emlékeztek arra, hogy itt voltunk. Talán ők is igazolni tudták volna az alibinket.

Az őrmester rövid ideig hallgatott. Aztán cigarettára gyújtott és elgondolkozva fújta maga elé a füstöt. Rám nézett, Lorre-ra nézett, majd hirtelen megszólalt:

– És mondják, maguk akasztófára való, züllött lelkivilágú, aljas, hazug pribéksegédek!… Mit gondolnak, azt ki tudná igazolni, hogy maguk azon a bizonyos estén, mihelyt tőlem elváltak, átmásztak a hátsó falon, és eltűntek az éjszakában?…

***

Ez váratlan Volt. Lorre csuklást kapott a hirtelen rémülettől, magam pedig vágyakozó pillantást vetettem az említett fal felé, és nagyon szerettem volna átmászni a falon, hogy eltűnjek a délutánban.

De persze ilyesmiről szó sem lehetett. Az őrmester nem vágott túlságosan ellenséges arcot, de igen jelentőségteljesen nyugtatta kezét a revolvertáskáján. Aztán eldobta a cigarettáját, és csendesen mondta:

– Engem egyáltalán nem aggasztana az a tudat, hogy végre beteljesedjen megérdemelt sorsuk és a hóhér kezére kerüljenek. Miután azonban itt a légió becsülete is kockán forog, előbb okvetlenül beszélni akartam magukkal. Hátha mégis valami félreértés van itt, amit nem hiszek, de nem tartok kizártnak sem. Hát most beszéljenek! Maguk oltották ki a kegyelmes úr gyertyáját?

Lorre kihúzta magát, és kolumbuszi szigorral a hangjában kérdezte:

– Gyilkosnak tart bennünket?

Montcorbier apóra hatott ez a hang. Nagyot nyelt.

– A fene egye meg! Persze hogy nem! De az a helyzet, hogy maguk mégis kiszöktek azon az éjszakán! Disznók! És a személyleírás teljesen magukra illik.

– Miért? – kérdeztem. – Mit mondott az illető vádaskodó?

– Azt mondta, hogy a két légionista közül az egyik nagy darab marha ember volt és sokban hasonlított egy jól fejlett gorillához. A másik viszont inkább egy a rendesnél valamivel csúnyább csimpánzra emlékeztette.

Ránk nézett, bólintott és köpött.

– Talán mondanom sem kell, hogy e leírást teljesen egyezőnek találom… Miután az első pillanattól kezdve tudom, hogy maguk akkor kilógtak, e személyleírás után azzal is tisztában voltam, hogy a rendőrség nem jár rossz helyen.

– Hm… – mondta Lorre – és miért védett akkor bennünket?

Kényszeredetten hümmögött.

– Hát… izé… a mindenségit!… Utóvégre csakugyan együtt voltunk akkor a Dzseb el Sagrónál!… És később is az Atlasz hágóin, amikor összesen négyen tartottuk a szorost néhány gépfegyverrel vagy háromszáz hegyilakó ellen! Az ilyesmit nem felejti el olyan könnyen az ember!… Nom de nom!…

Hallgattunk.

– Hát most mi van!? Mindent mondjanak el! Én nem vagyok hajlandó, hogy fedezzem magukat, ha… ha csakugyan… izé…

Egészen búskomornak látszott az öreg.

– Őrmester! – mondta Lorre. – A látszat ellenünk szól!

– Teljesen! – felelte. – És félreérthetetlenül! De semmi szín alatt nem akartam maguk ellen bármit is tenni, amíg nem vizsgáltam meg az ügyüket!

– Ez nagyon rendes dolog magától, apó! – mondtam, de erre elvörösödött a dühtől, és ordítani kezdett.

– Nem vagyok magának apó! Canaille!… És nem érdekel a véleménye, hogy szép-e, amit teszek, vagy nem! Elképzelhetik, hogy nem magukat kímélem! Felőlem felköthetik magukat! Vagy legalábbis… izé… ha nem is éppen felkötni, de… egyszóval, ha el lehet kerülni, hát nem akarom, hogy bántódásuk legyen! Na! Hát most tüstént mondják el azt a disznóságot!…

– Nézze, sergeant!… – mondta Lorre. – Helyesebb volna. ha beülne velünk a kantinba! Egy csendes sarokasztalnál kényelmesebben megvitathatnánk a dolgot.

Kihúzta magát. Sohasem láttam még arcán ezt a büszke és visszautasító kifejezést.

– Én – mondta – a légió egyik legöregebb továbbszolgáló altisztje vagyok! Nagyon jól tudom, hogy általában vadállatnak tartanak. Ez nem érdekel. Mindig megtettem a kötelességemet, és senki sem vitte a vásárra többször a bőrét, mint én! A vállrózsáimat büszkén viselem. Mert tiszták! És ennek a tiszta vállrózsának az érdekében semmi szín alatt nem ülök le egy kocsmaasztalhoz olyan emberekkel, akikről feltételezhető, hogy gyilkosok! Méghozzá egy magas feljebbvaló gyilkosai.

Hallgattunk. Keserves dolog volt ez. Éreztük, hogy valamit tenni kell, mert Montcorbier őrmester – bármennyire is titkolja – nagyon rossz órákat élhet át miattunk.

Elsétáltunk az udvar legelhagyatottabb részébe, és beszélni kezdtünk. Illetve főként Lorre beszélt. Elmondott mindent. Igen, mi csakugyan kiszöktünk akkor a falon keresztül. De miért?… Mert akkor már tudtuk, hogy Dampierre dandártábornok villájában valami furcsa dolgok történnek. Elmondtuk, hogyan találtuk meg a holttestet és később a holttest mellett azt a két

tárgyat, amit barátom a szakállas éjjeliőrnek ajándékozott egyik – oly sokszor előforduló! – beszámíthatatlan pillanatában.

Az őrmester eddig figyelmesen és türelmesen hallgatta elbeszélésünket, de itt ideges lett.

– Ezt a marhaságot szabad kérnem még egyszer?!… – mondta. – Nem értettem egészen!

– Ki érti ezt?… – feleltem. – Lorre szokott ilyen oktalanságokat csinálni, mert bolond fickó ez! Vagy azt rendben lévőnek találja, hogy azt a fehér szakállú tisztes aggot babának szólította?… De hiszen ez nem is fontos. Akkor válhatott volna végzetessé, ha nem vesszük észre később, hogy a vén csirkefogó a halott mellé tette a fésűt meg a kefét. De észrevettük, s elkerültük, hogy a gyanú ránk irányuljon!…

– Most ez a helyzet! – fejezte be Lorre. – Várunk. Természetesen nem hagyjuk abba a nyomozást, mert érdekel bennünket a dolog.

Montcorbier a fejét rázta.

– Nem azért fognak nyomozni! Azért, mert én adok maguknak hatheti időt. Ha hat hét múlva nem csípik el a gyilkost és nem adják át nekem, akkor megteszem maguk ellen a feljelentést. Mert az imént maguk is belátták, hogy a látszat maguk ellen szól. Úgy hiszem, elég rendes dolog tőlem, hogy bizalmat előlegezek maguknak!

Ezt be kellett látnunk.

Már csak annál is inkább, hiszen az őrmester ezzel ez engedékenységével kitette magát egy esetleges egész komoly kellemetlenségnek. Ha kiderül, hogy mi vagyunk a gyilkosok, vagy ha e késedelem miatt nem találják meg az igazi tetteseket, az könnyen azokba a tiszta vállrózsákba kerülhet, amelyekre Montcorbier apó annyira büszke.

– Köszönöm, sergeant! – mondtam némi gondolkodás után. – Hat héten belül átnyújtjuk magának a gyilkost.

Az óriási kaszárnyaudvar jobbszárnyában most vezényszavak hangzottak, és négyes menetoszlopban katonák lépkedtek ütemesen a kijárat felé. Tudtuk, hogy ez a meknesi második századból és az egyébként Marokkóban állomásozó szudáni lövészekből összeválogatott csapat, amely Ain-Sefra oázis felé indul, Sidi bel Abbesen és az Atlaszon keresztül.

– Ezzel tehát végeztünk is! – mondta az őrmester. – Feltételezem, hogy kivételesen becsületesen fogják fel a dolgot, és nem hoznak engem kellemetlen helyzetbe.

– Ebben biztos lehet! – feleltem.

– Ez esetben odáig megyek engedékenységben, hogy félnapos szolgálatot kell ellátniok csupán, mert azt akarom, hogy elég idejük legyen a dolog elintézésére. Mit szól hozzá, Lorre?

A barátom azonban nagyon furcsán viselkedett. Alig figyelt oda, feltűnően szórakozott volt, aztán hirtelen így szólt:

– Mondja, őrmester? Nem lehetne elintézni, hogy minket is beosszanak az Ain-Sefrába induló leváltó különítménybe?

Egy pillanatra csend lett. Az őrmester úgy bámult a barátomra, mintha kísértetet látna.

– Maga… maga teljesen megőrült! Hát nem tudja, hogy Ain-Sefra körül most egész komoly harcok vannak?

– De igen! Rebesgetik.

– Ott most valósággal pokol az élet. Hamir sejk átlag naponta kétszer rohanja meg ezt a nyomorúságos erődítményt. Aki ott van, annak nem adok az életéért öt vasat.

– Mennyit? – kérdezte szórakozottan Lorre, mintha ez egyáltalán fontos lenne. – Na igen! – tette hozzá aztán. – Ain-Sefra nagyon kedves hely, és nekem találkám van ott egy hölggyel. Még a múlt év decemberében beszéltük meg a randevút.

– Miket beszél itt összevissza?

Lorre az órájára nézett.

– Két hét múlva feltétlenül ott kell lennem! Nem szeretnék elkésni! – mondta egész különös hangon. – Mint említettem, ott vár az unokaöcsém, akivel egy igen fontos családi ügyben értekeznem kell.

– Mi ez? – rivallt rá felborzolódott bajusszal az őrmester. – Magának rohama van? Miféle családi ügyről beszél maga?

– Van egy idős nagynéném. Most körülbelül kilencvenhárom éves lehet, és váratlanul elhatározta, hogy férjhez megy. Tekintettel arra, hogy örökölni szeretnék tőle, mindenáron le kell beszélnem a szándékáról. A nagyasszony itt lakik Afrikában, de csak akkor lehet vele találkozni, ha időnként kilovagol.

Tisztára bolond ez az ember! Összevissza beszél mindenféle ökörséget, és még csak annyi erőm sincs, hogy közbeszóljak, mert egyelőre megfagyott bennem a vér annak a gondolatára, hogy az őrmester komolyan veszi barátom kérését, és Ain-Sefrába vezényeltet bennünket.

– Mondja! – rivallt rá Montcorbier. – Micsoda veszettségeket hadar itt összevissza? Mi közöm nekem a maga nagynénjéhez?

– Nem is ajánlom, hogy köze legyen hozzá. Az ősz matrónának lovassági bajusza van, és olyan a hangja, mint egy brigadérosnak. De a férje nagyon kedves öreg fickó, és határozottan van tehetsége. Azt hiszem, filmszínész lesz.

– A férje.

– Kicsoda?!?

– Egy kilencvenhárom éves matróna férje most lesz filmszínész? És különben is, micsoda marhaság ez? Hiszen az előbb azt mondta, hogy a nagynénje férjhez akar menni és magának ezt kell megakadályozni! Hát hogy akar férjhez menni, ha már van férje?

– Miért? – kérdezte Lorre szórakozottan, és még mindig az elvonuló peloton után nézett. – Afelől még férjhez mehet. Maga még nem hallotta azt a kifejezést, hogy bigámia?

– A nagynénje kilencvenhárom éves korában bigámiát akar elkövetni?

– Hogyne. A nagynéném híres bigamista! Tudja, valamikor telefonos kisasszony volt, és megszokta, hogy egyszerre többfelé kiabáljon. És különben is… Csak az esetben garantálom, hogy megtaláljuk Dampierre tábornok gyilkosát, ha nyugodt idegállapotban folytathatom a nyomozást. Márpedig az egyetlen dolog, ami megnyugtat, ha Ain-Sefrába vezényelnek. Az orvos is mondta, hogy magaslati levegő kell az idegeimnek.

– Maga ló! Ain-Sefra lent van az Atlasz lábánál.

– Igazán? Ennek örülök! Akkor biztosan széltől védett a hely, és az jót tesz a szívemnek. Hát elintézi, hogy Ain-Sefrába kerüljünk, vagy nem?

– Elintézhetem – morogta az őrmester dühösen –, de az az érzésem, hogy okosabb volna, ha elmegyógyintézetbe menne. Soha életemben nem láttam még ilyen hebrencs légionistát. Szégyellheti magát a bigamista nagynénjével együtt.

Ezzel elment. Megfogtam a barátom vállát, magam felé fordítottam, és az egész embert megráztam kissé.

– Térj magadhoz, te ökör! És ha elmúlt a rohamod, akkor mondd meg, hogy mit jelentett ez az őrültség. Mit beszéltél itt összevissza?

– Miért, mit beszéltem? – kérdezte Lorre, mintha álomból ébredt volna.

– Először valami lányról beszéltél, akivel találkozol. Aztán a lány minden külön értesítés helyett unokaöccsé változott. Végül egy kilencvenhárom éves nagynéni lett belőle, aki lovagol, olyan hangja van, mint egy brigadérosnak, huszárbajuszt visel, és férjhez akar menni, anélkül, hogy elvált volna jelenlegi férjétől, vagy megölte volna az illetőt, ahogy illik. Ezenkívül pedig még azt is mondtad, hogy Ain-Sefrába akarsz menni, ahol most javában dúlnak a harcok, és Hamir sejk általában felnégyeltet minden légionistát, aki a kezébe kerül. Most azt szeretném

tudni, hogy a fenti hülyeségekből mi az igazság?

– Az – felelte csendesen Lorre –, hogy figyeltem most ezt a pelotont, amely az ain-sefrai leváltó különítmény első transzportja. És elölről a harmadik sorban észrevettem Achmedet, a szudáni négert, akivel pedig, úgy tudom, lesz némi megbeszélnivalónk…

***

Brigiről még nem beszéltem. Mikor a kedves, lányos arcú, középtermetű, szőke fiú először lépett be a legénységi hálóterembe és kissé izgatottan, de nagyon megilletődötten és ügyetlenül gombolgatta egyenruháját, mely úgy látszik, most volt rajta először, Lorre-nak és nekem tüstént megesett rajta a szívünk.

Ez három héttel ezelőtt történt. Szegénykén látszott, hogy csak néhány órája jelentkezhetett és éppen hogy átment az orvosi viziten és megkapta az egyenruháját.

Furcsa fiú volt. Nagy gyakorlatlanságra vall, hogy mikor belépett, tétován megállt az ajtóban, aztán udvariasan meghajolt a bent lévők felé, majd így szólt.

– Jó napot kívánok, uraim!

Az ilyen finomkodás errefelé nem divat. És nem is nagyon népszerű. Valamint az sem népszerű, aki ilyesmivel megpróbálkozik. Zadravetz, az óriástermetű litván favágó ezt azonnal értésére adta, mert hozzávágott egy csajkát és feléje köpött. A fiú ettől még nagyobb zavarba jött, segítséget kérőén körülnézett, és folytatta ezt a marhaságot.

– Bocsánat – mondta –, igazán nem akartam terhükre lenni, de nekem azt mondták, hogy jöjjek ide, mert a sarokban az utolsó ágy az enyém… Ha nem veszik rossz néven!

Ezzel átlépett egy patrontáskán, melyet Kruics, a volt rabló vágott hozzá, és elindult a sarokban az utolsó ágy felé. Ekkor azonban hirtelen eléje állt a Nyakigököl Cicvarek, két ujjal megfogta a vállát, és visszapenderítette.

– Te majd az én ágyamra fekszel! – mondta neki. – A sarokban lévő utolsó ágy nekem kell. Elcseréljük!

– Kérem – felelte kissé ijedten – az nem úgy van! Nem hiszem, hogy önnek joga lenne ehhez. Én azt a parancsot kaptam, hogy az említett ágyat foglaljam el, és valószínűleg megrónának érte, ha nem teljesíteném a kapott parancsot.

– Tőlem pedig azt a parancsot kaptad, hogy elcseréled az ágyat! – ordított rá Nyakigököl Cicvarek, aki nagyon erős ember volt, és valamikor kitűnően futballozott, amit néhány megrúgott bajtársa készséggel elismert a kórházi ágyon. – Ne sokat vitatkozz velem, te kis hülye, mert bemutatom rajtad a fiúknak híres szabadrúgásaim egyikét.

Ezzel félrelökte, egyenesen az utolsó előtti ágyhoz ment, és rádobta a holmiját.

– De kérem – kezdte újra a fiú, és feltápászkodott a földről –, önnek ehhez nincs joga és…

Nem fejezhette be, mert a Nyakigököl Cicvarek fejéhez vágta borjúját. Ám a következő pillanatban felüvöltött.

Mi csak akkor lettünk figyelmesek, hogy mi történt voltaképpen. A fiú, akinek kissé feldagadt a halántéka a borjútól, olyan gyorsan mozgott, hogy nem is tudtuk követni pillantásunkkal. Hogyan történt, hogy nem, de kétségtelen, hogy a Nyakigököl Cicvarek fél lábon ugrált, és azon mesterkedett, hogy az ágy mögötti ablakdeszkához szegzett kezét kiszabadítsa.

Ilyet még nem is láttunk. Legalább tizenöt lépésnyire volt a fiatal, szőke és ügyefogyott jövevénytől, és a bal kézzel elhajított rövid pengéjű, vékony kés mégis pontosan eltalálta a keze fejét. Úgy odaszegezte az ablakdeszkához, mint valami denevért.

A fiú aztán felénk fordult, és mentegetőzve mondta:.

– Kérem szépen… és egyáltalán nem vagyok erős. Az ember úgy segít magán, ahogy tud.

Ez az úriember nagyon rosszul bánt velem, goromba volt és minden ok nélkül bántott. És különben is, kissé megfeledkeztem magamról, amit nagyon sajnálok… Nem szívesen okozok fájdalmat embertársaimnak.

Kissé meglepődve hallgattuk. Finom modora és udvariassága most már nem volt annyira groteszk és kihívó. Itt utóvégre kultúremberek vannak, akik az ilyen művészi módon keresztülvitt mutatványokat kellően tudják értékelni. Úrigyerek lehet, mert mesterien ért a késdobáláshoz.

Lorre azonnal hozzálépett.

– Kérlek – mondta közvetlenül és tárgyilagosan –, ez egészen más! Ezek a fiúk itt egyáltalán nem rossz gyerekek, csak kissé megvadítottad őket az udvarias marhaságaiddal. Egyébként ne sajnáld, hogy a fához szegezted a Nyakigökül Cicvarek kezét, mert ez a bajtárs kitűnő sportember volt valamikor, és érti a tréfát. Egyébként Lorre a nevem, és egy világhírű írót tisztelhetsz bennem!… Különben is megszoktam, hogy tiszteljenek, mert a balegyeneseim úgyszólván gyógyíthatatlanok.

– Ezzel tisztában voltam az első pillanatban! – felelte a jövevény.

– Miért? Látszik rajtam? – kérdezte tetszelegve Lorre.

– Nem! De sok írót ismerek, és mindegyiknek van valami bogara.

– Hm! – mondta Lorre, de nem folytatta, mert rokonszenves volt neki a fiú. – Akkor talán beszéljünk másról. Téged hogy hívnak?

– Már… úgy érted, hogy… hogy hívnak? – mondta vontatottan. – Nevem… Pierre Brighton. A barátaim röviden Briginek neveznek.

A terem lakói általában barátságosabb pillantásokat vetettek most már az újdonsült bajtárs felé. Csak Zadravetz, a litván favágó vágott még nagyon mogorva arcot, mert jó barátja volt Nyakigökül Cicvareknek, és bántotta, hogy a futballista megsebesült.

– Azért jobb lesz, ha valami másik terembe kéredzkedel – mondta, és közelebb jött. – Mert ki vagy téve annak, hogy este békésen lefekszel, és reggel tört csontokkal ébredsz.

– Bocsánat – mondta Brigi. – Nekem önnel semmi dolgom. És ki törné össze a csontjaimat?

– Én! – felelte Zadravetz.

Tény, hogy nagyon fenyegetően viselkedett. A fiú máris hátralépett, és bal kezében újabb kés villant meg. Lorre azonban a karjára tette a kezét.

– Hagyd a kést! – mondta. – Itt az ilyesmit az altisztek nagyon rossz néven veszik. Különben is, szerintem el lehet a dolgot békésen is intézni. Úgy, ahogy azt úriemberek közt illik.

Ezzel Zadravetz felé fordult, és úgy szájon vágta, hogy a litván favágó átesett egy ágyon, a falba verte a fejét és elájult.

– Te barom! – szólt utána. – Nem látod, hogy ez a fiatalember a barátom?

Zadravetz, kinek eszméletlensége csak néhány másodpercig tartott, a fejét rázogatta és kissé szédülve, vontatottan mondta:

– Most már látom! Nem tudhattam! Szóból ért az ember.

Ez a fordulat nem mindenkinek tetszett. Két-három morózus ember felült az ágyán és Georgulosz, a görög birkózó megemlítette, hogy szerinte az újoncok nem kívánhatnak velünk egyforma elbánást. Időszerűnek láttam, hogy közbelépjek, és figyelmeztettem a morózus urakat, hogy jobb lesz, ha most már csiszoltabb társalgási formát választanak, mert teljesen a Lorre nézetén vagyok, és ha idegesítenek, akkor feltörlöm velük a padlót.

Ezt nem akarták. Morogva visszaültek az ágyukra, sőt valaki odajött, és segített Briginek, hogy elhelyezze a holmiját.

Így kezdődött a barátságunk, és azontúl is mindent elkövettünk, hogy az új rendelet értelmében meggyorsított kiképzés heteiben, amennyire lehet, segítségére legyünk a fiúnak.

***

A fentieket két okból kellett elmondani. Az egyik ok, hogy Montcorbier őrmester beváltotta Lorre-nak tett ígéretét. Beosztott bennünket a ma este induló, Ain-Sefrába tartó második transzportba, és mint utóbb kiderült, nyolc újonc között beosztotta Brigit is. Ennek nem örültünk túlságosan, mert igen nehéz út állt az induló peloton előtt, és igen nagy veszélyt jelentett a küldetés. Természetesen ezt már nem lehetet visszacsinálni és Briginek jönnie kellett, és már előre elhatároztuk, hogy majd valami módon segítségére leszünk, hiszen máskülönben nem tudná élve megúszni az utat.

A másik ok már valamivel nehezebben magyarázható.

Úgy volt a dolog, hogy indulás előtt néhány órai eltávozást kaptunk, és elhatároztuk, hogy a rendelkezésünkre álló rövid időt a nyomozásra fordítjuk. Megbeszéltem Lorre-ral hogy újabb és most már alapos helyszíni szemlét tartunk Dampierre tábornok villájában. Könnyen lehetséges, hogy azon az estén izgalmunkban egy s más elkerülte figyelmünket.

Ha óvatosan akartunk eljárni, nem volt könnyű bejutni a villába. Ki kellett várnunk a kedvező pillanatot, amikor senki sem mutatkozik a rövid utcácskában, és a távolban álldogáló rendőr is elfordul.

De végre bent voltunk. Óvatosan végigsuhantunk a kerti sétányon, és ismét bejutottunk a hallba. Olyan volt, mint mikor utoljára láttuk. Itt nem nézelődtünk sokáig, hanem bementünk abba a szobába, ahol a holttestet találtuk.

Már az első pillanatban láttuk, hogy itt valami nincs rendben. Jó az emlékezőtehetségünk, különben is az olyan izgalmas pillanatokban, mint amilyeneket mi ott átéltünk akkor, az ember szeme lefotografálja, mégpedig igen aprólékosan az izgalmas pillanatok helyszínét.

– Tudod, mi hiányzik onnan? – kérdezte Lorre, és az íróasztalra mutatott.

– Igen! – feleltem. Dampierre tábornok fényképe.

– Úgy van! És ezt a fiókos szekrényt kinyitották, mióta utoljára láttam.

– Ezt még megérteném. Utóvégre a rendőrség itt járt, és biztosan alaposan szemügyre vett mindent.

– A rendőrség a gyilkosság utáni napokban járt itt – hangzott a meglepő válasz. – Én azonban tegnap este.

Ez váratlan volt. De nem volt arra időm, hogy ezt a kérdést feszegessem. Egész idő alatt tudtam, hogy a barátomat nagyon foglalkoztatja az ügy. Ha tett valamit saját elhatározásából, akkor jól tette. Nem érdemes minden részletről beszámolni.

Egyenesen a fiókos szekrényhez ment, s kinyitotta. Alaposan szemügyre vett minden, majd előhúzott egy papírdobozt.

– Hát ehhez mit szólsz? – kérdezte, és elém tette a dobozt.

Belenéztem. Mindenféle festék volt benne, egy kis üveg ragasztó és egy nagy fehér álszakáll.

Semmi kétség, az öreg kerékpáros éjjeliőr szakálla volt.

Most aztán alaposan nekikezdtünk, hogy átkutassuk a házat. Az volt a legmeglepőbb, hogy mindent vastagon fedett a por, ami arra vallott, hogy hetek óta nem járt itt senki. És a szalonban, egy fotel mélyén, mégis találtunk egy kerékpárhoz való pumpát, az úriszobában pedig egy sötétkék szövetből készült tányérsapkát, amely szintén nem volt itt, mikor legutóbb átvizsgáltuk az épületet.

Mikor negyedórával később eltávoztunk, be kellett láttunk, hogy a dolog még komplikáltabb. Nem kaptunk semmiféle új támpontot. Pedig igen fontos volna, hogy elutazásunk előtt valami biztosat tudjunk.

– Várj!… – mondtam a barátomnak.

Elindultam a rendőr felé, aki akkor jött vissza az úton, Lassú, kényelmes léptekkel. Egyik ujjam a kepim széléhez emeltem, és megjegyeztem, hogy jó meleg van.

– Ha nem figyelmeztet, észre sem veszem! – felelte epésen, és egy nagy piros kockás zsebkendővel törölgette homlokát, amelyről ömlött a verejték. – Más mondanivalója nincs, mint ez a hülyeség?

– De igen! Akar egy szivart?

– Szolgálatban? – kérdezte sértődötten.

– Nono! Nem akartam megbántani.

– De ha véletlenül volna egy korty rumja, azt elfogadnám.

Nálam véletlenül mindig volt egy korty rum. Odanyújtottam a zsebben hordható lapos üveget, mire futólag felhajtott vagy három decit. Keze fejével megtörölte a bajuszát, köhintett egyet-kettőt, és így szólt:

– Ez jólesett! Na most ideadhatja azt a szivart!

– Szolgálatban? – kérdeztem meglepődve.

– Miért? – felelte sértődötten. – Az talán szabályszerű volt, hogy szolgálatban rumot ittam?

– Sok dolga van errefelé? – próbáltam a társalgást a saját medrembe terelni.

– Nem mondhatnám. Ez előkelő környék, és ritkán kerül arra a sor, hogy beavatkozzam. Legutóbb ugyan volt itt egy gyilkosság, de akkor szabadnapos voltam.

– Valószínűleg azért történt a gyilkosság. Kit öltek meg?

– Dampierre dandártábornokot. Az a villája ott!

– Érdekes! – feleltem, és úgy szemügyre vettem a villát, mintha sose láttam volna. – És mondja, öregapám, ki tartózkodik most abban a villában?

– Senki. Teljesen lakatlan. Hát ez mi a fene!…

Ezt a felkiáltást a meglepetés csalta a szájára. Igaz, hogy magam is nagyon meglepődtem. Lorre barátomról nem is szólva, aki úgy tátogott, mint a partra vetett csuka.

A villa rácsos kapuja ugyanis e pillanatban kinyílt, és rózsaszínű ruhában, széles florentinkalapban egy még messziről is feltűnően csinosnak látszó lány lépett ki az utcára. Nem nézett körül, gyors léptekkel elindult a Bld. Marchand felé…

Sokáig hallgattunk. A rendőr a bajuszát húzgálta, Lorre meg én egymásra néztünk.

– Ez ki volt? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs róla! – felelte a rendőr. – Mindenesetre furcsa. Jelenteni fogom.

Otthagytuk, és a kíváncsiságtól kergetve a lány után néztünk. Meglehetősen nagy volt a távolság köztünk, de biztosra vettük, hogy utolérjük.

Ekkor azonban nagyon furcsa dolog történt. Még sokkal furcsább és váratlanabb, mint a leány megjelenése.

Mielőtt a rózsaszín ruhás tünemény kiért volna a forgalmas Bld. Marchandra, egy mellékutcából magas, sovány, toprongyos figura ugrott elő, és elkapta a csuklóját.

Futni kezdtünk. Kissé messze voltunk ugyan ahhoz, hogy ha komoly baj van, megvédhessük a nőt, de erre különben sem került sor, mert a megtámadott máris kirántotta karját a hosszú jassz kezéből, néhány lépést szaladt, majd hirtelen visszafordult.

Egy villanás. A támadó felüvöltött. A lány máris eltűnt a Bld. Marchand emberforgatagában.

Rövidesen elveszítettük szem elől a támadót is. De mielőtt eltűnt volna, jól láthattuk, hogy egy rövid pengéjű, keskeny kés teljesen átfúrta a kezét…

NEGYEDIK FEJEZET

Az Atlasz fölött hideg van. Ez régi dolog. Az Atlasz alatt kísértetek járnak autón. Ez új dolog. Egy kapitány ideges, mi azonban nyugodtak vagyunk. Később ez megfordul.

Mért lop egy ilyen Brigi fényképet?

– Most rohanjunk vissza az erődbe! Olyan gyorsan, ahogy csak tudunk!

Ezt Lorre mondta. Bólintottam, mert tudtam, mire gondol. Ugyanarra, amire én. Nagyon gyors volt a lány mozdulata, de azért pontosan láttuk, hogy bal kézzel dobja a kést. Okunk volt rá tehát, hogy siessünk.

Mikor az erődbe értünk, egyenesen a hálóhelyiségek felé indultunk. Az ügyeletes őrvezetőtől megkérdeztük:

– Van valaki bent?

– Csak a maguk kedvence! – felelte foghegyről. – Ez a Brigi, vagy mi a fene!

Benéztünk. A hosszú teremben a falnál az utolsó ágyon feküdt Brigi. Cigarettázott, és egy képes folyóiratban lapozgatott.

***

Fáztunk. Ez természetes, hiszen több mint 660 méter magasban jártunk, az Atlasz hágóin. Már több mint egy hete meneteltünk, mégpedig olyan erőltetett tempóban, hogy helyenként égő tábortüzeket találtunk. E tüzek azt jelentették, hogy az egynapi előnnyel elindult első transzport közvetlen közelében járunk.

A nyolcadik napon valamit csökkent a hideg. Most már lefelé ereszkedtünk a hegység túlsó oldalán, és annyi dolgunk volt a keskeny ösvényeken bukdácsoló gépfegyveres öszvérekkel, hogy nemigen tudtunk a saját ügyünkkel törődni.

Mikor háromnapi kemény küzdelem után ismét sík terepre érkeztünk, olyan fáradtak voltunk, mintha heteken át alvás nélkül harcoltunk volna Hamir sejk kabiljaival és berberjeivel.

Montcorbier őrmester, aki velünk jött, morgott is igen elégedetlenül.

– Szép kis fráterek, mondhatom! Már egy kis turisztika is kicsinálja magukat! Persze hogy nem lehet bírni a bennszülöttekkel, ha híre megy, hogy ilyen málészájú, nyamvadt fráterekből áll a légió. Kisülhet a pofájuk! Nézzenek meg engem!

– Na, most megnéztem! – felelte Lorre mogorván. – De nagyon téved, ha azt hiszi, hogy ettől elmúlt a fáradtságom.

– Olyasvalamit szeretnék, amitől a szemtelensége múlik el! Erre egyébként majd visszatérünk. Most nincs időm.

Ezzel lekuporodott a földre, kinyitotta a tölténytáskáját, elővette belőle Lilikét, tenyerére fektette, és megsimogatta.

– Hát hogy vagy, gyönyörű állatkám! – mondta azon a bámulatosan lágy, bársonyos hangon, melyet csak a patkány tudott kiváltani belőle. – Nem fárasztott ki nagyon az út?

Lilike két lábra állt, és cincogott.

– Érem, értem – gügyögte Montcorbier, a légió sátánja. – Éhes az én pici bogárkám. No majd mindjárt ad neki vacsorát apuka.

Ezzel ránk villantotta véreres szemét.

– Nincs valamelyiküknél egy darabka sajt vagy szalonna?

– Nálam van! – felelte Lorre. – De csak akkor adom oda, ha megígéri, hogy egyszer az életben olyan hangon fog velem beszélni, mint a patkánnyal.

– Na, ne tréfáljon! Mit gondol? Azt előbb ki kell érdemelni!

Noha az őrmester nem tett kötelező ígéretet, Lorre, aki alapjában véve érző szívű fiú volt és szerette Lilikét, átnyújtotta neki a kért sajtot. Később egy kis vizet öntött a tenyerébe, odatartotta a patkány elé, amelyik azonnal cincogni kezdett örömében, és az utolsó cseppig megitta.

– Na látja, maga disznó! – dördült rá az őrmester. – Csinált maga életében ilyen kedves dolgot?

– Kérem! Ha csak ez a baja, öntsön maga is vizet a tenyerébe, és én kiiszom. Még azt is megígérem, hogy cincogni fogok. Ettől eltekintve…

Hirtelen abbahagyta a mondatot, felugrott, és egy autó után nézett, amely Taourirt felől jött, és Ain-Sefra irányába robogott.

Mikor az autó eltűnt a szemünk elől, rám nézett.

– Nagyon sápadt vagy! – mondta.

– Igen! – feleltem vontatottan. – De úgy veszem észre,.. hogy te sem… rúzsoztad ki magadat ma túlságosan.

– Láttad? – kérdezte lihegve, és remegett a szája az izgalomtól.

– Láttam!

Aztán hallgattunk. Volt min gondolkozni. Ez az autó úgy jött, mint a villám, és úgy hatott ránk, mint a villámcsapás.

Mert bár igen sebesen suhant el mellettünk, mégis volt annyi időnk, hogy felismerjük a bent ülőket.

A szudáni gyalogos ült benne és Dampierre dandártábornok.

A szudáni gyalogos, aki tudvalévően egy nappal előzően elindult előttünk Ain-Sefra felé, és Dampierre tábornok, aki szintén tudvalévően hetek óta halott volt.

***

Ain-Sefra erődítményében egy százados fogadott bennünket, akinek rángatódzott az arca az idegességtől, és sebesült jobb karját felkötve hordta.

– Jókor jöttetek, fiúk, de rossz helyre jöttetek – mondta, mikor pelotonunk felsorakozott az erőd udvarán. – Itt most egyáltalán nem biztos a jövő és általában olcsó az emberélet. Mindamellett szedjétek össze magatokat, pihenjetek kissé, és erősítsétek meg a szíveteket. Nem minden golyó talál. És egyszer talán mégis elintézzük ezt a bitang Hamir sejket. Egyszóval, itt háború van, és ehhez tartsátok magatokat. A régiek közül, akik itt vannak, biztos akad majd néhány gyengébb idegzetű, aki megpróbál majd rémítgetni benneteket. Ezzel ne törődjetek. Aki férfi, az viselkedjék férfihoz méltón. Itt az alkalom, hogy kitüntetést és előléptetést szerezzetek.

Ez kellemes, formás kis beszéd volt, és ha nem is biztatott sok jóval, de volt benne valami, ami fellelkesített bennünket. Monroix százados aztán átadott bennünket egy nagy bajuszú, mogorva káplárnak, Montcorbier őrmesternek pedig intett, hogy kövesse az irodába.

A nagy bajuszú, mogorva káplár elénk állt, szétvetette a lábát, megsodorta a bajuszát, egyenként végignézett rajtunk, aztán bólintott, és látható undorral mondta:

– Értetek nem kár!

***

Az első nap eseménytelenül telt el az erődben. Ain-Sefra nem bizonyult mindjárt olyan életveszélyesnek. Csend volt és nyugalom körülöttünk a sivatagban.

Lorre meg én ugyanis őrségen álltunk. Az ilyen éjszakai szolgálatnak az az előnye, hogy

az ember – ha egészen halkan is – beszélgethet. Márpedig nekünk igazán éppen elég beszélgetnivalónk volt.

Legelőször is azt kellett megtárgyalnunk, hogy mit kezdünk Achmeddel, ha a kezünkbe kerül. Nem is szólva a tábornokról, aki utóvégre mégiscsak szabályos halottnak látszott, tehát nem rendes dolog tőle, ha most tisztességes légionistákat rémítget, mint közlekedő kísértet.

– De van még valami! – mondta Lorre. – Valami, amit nem értek és ami egész úton foglalkoztatott.

Bólintottam.

– Tudom! Az a lány, aki kijött a villából. Abból a villából, amelyet a rendőr lakatlannak mondott és amit mi is üresnek találtunk, mikor átkutattuk.

– Igen! Nem is szólva arról, hogy az a lány éppen úgy kezeli a kést, mint vézna védencünk, a kellemes, úri modorú Brigi. És szintén balkezes. Ezt nem találod furcsának?

– Én mindent furcsának találok! Vagy az talán természetes, hogy a tábornok fényképe eltűnt? És az talán rendjén való, hogy színpadi festék, masztix és álszakáll volt a fiókos szekrényben?

Hűvös éjszaka volt, és én mégis végigtörölgettem a homlokomat, mert verejték lépte el.

– Tudod – mondtam –, azért akármilyen sok mindenen mentünk keresztül eddig és akármilyen nehéz feladatokat oldottunk meg, kezdem azt hinni, hogy itt megbukunk. Olvasmányaimban szereplő kiváló mesterdetektívek kellenének ennek a sok zűrzavarnak a kibogozásához.

Vállat vont.

– Meg kell oldani! Először is azért, mert a mi becsületünkről is szó van. Másodszor pedig azért, mert valami nagy disznóságot sejtek a dolog mögött. Itt az értetlen dolgok egész sora előtt állunk, és én ki fogok dolgozni egy rendszert, amelynek az alapján fokozatosan megérthetünk mindent…

Nem folytathattuk a beszélgetést, mert ekkor furcsa dolog történt. Egy fehér burnuszos férfi jelent meg az alattunk jobbra húzódó mellvéd szélén, átmászott a lőréses főfalon, és villámgyorsan leereszkedett egy kötélen a földre.

Annyira meglepett bennünket a váratlan jelenség, hogy mire fegyverünkhöz kaptunk, a fehér burnuszos éjszakái sétáló már lovon ült.

Ilyen esetben az ember nem szól, nem figyelmeztet, hanem azonnal lő. Mi is ezt tettük. Négy-öt puskalövés hangzott az éjszakában. Sajnos azonban nincs annál nehezebb, mint éjjel a Szaharában eltalálni egy vágtató, igen bizonytalan célpontot.

Mire az őrség Monroix kapitánnyal és Montcorbier őrmesterrel együtt felrohant a mellvédre, a fehér burnuszos, titokzatos látogató eltűnt.

***

Megtettük a jelentésünket, amelyet Monroix kapitány rángatódzó arccal végighallgatott, majd remegő kézzel cigarettát sodort, rágyújtott, és nagy lélegzettel tüdejére szívta a füstöt. A rágyújtásnál egy jelentéktelennek látszó incidens történt, amely azonban éles fényt vetet az egyébként kitűnő katona hírében álló, kedves, finom modorú és udvarias százados idegállapotára. Mikor ugyanis Monroix megragasztotta a cigarettapapírt, a hozzá legközelebb álló Montcorbier őrmester szolgálatkészen gyufát vett elő, hogy tüzet adjon.

A kapitány ekkor két gyors lépést hátrált, villámló szemmel nézett az őrmesterre, és még a füle is rángatódzott, mikor megszólalt.

– Ezt ne tegye többé, kérem! A dohányzásnál a rágyújtás pillanata a legnagyobb élvezet.

De csak akkor, ha egyedül gyújt rá az ember! Nem hiszem, hogy okot szolgáltattam volna arra önnek, hogy megfosszon ettől az élvezettől. Önök új emberek itt, és még nem ismerik ezt a felfogásomat. Most tehát közlöm önökkel, és kérem, terjesszék ezt társaik között, hogy aki tüzet akar nekem adni, az… az… a legnagyobb brutalitást váltja ki belőlem.

Az őrmester tisztelgett és hallgatott. Monroix rám nézett, aztán Lorre-ra, és így szólt:

– Önök ketten felkeresnek a szobámban, mihelyt leváltják az őrséget.

Kesztyűs ujját a sapkájához érintette, és elment.

Cobb, a nagy bajuszú káplár, aki olyan mogorván fogadott bennünket, most kis csoportunkhoz lépett.

– Na igen! – mondta. – A százados úr ilyen! De hát itt az utóbbi időben mindegyikünknek baja van az idegeivel. Állandóan harcban vagyunk, és amellett érezzük, hogy nincsen rendben valami. A kabilok és berberek ellen még csak lehet védekezni, de a sötétben meghúzódó, titokzatos ellenségek ellen nem. Az időjárás is kicsinálja az embert. Napközben rekkenő a hőség, este pedig az Atlaszról nedves, hideg szél jön le, egyszóval… förtelmes életet élünk!

E szavakat tulajdonképpen az őrmesterhez intézte, mintegy vigasztalásképpen a bántalomért, mely a cigarettagyújtással kapcsolatban érte.

– A kapitány már több mint egy éve van itt! – tette hozzá. – Szerintem még így is vasból van, hogy eddig kibírta. Mi csak néhány hónapja csináljuk, és máris egészen odavagyunk!

Negyedórával később leváltottak bennünket. Egyenesen a kapitány szobájába siettünk.

Az ablaknál állt, kibámult a sivatagba, és nikotintól sárga, hosszú ujjaival ritka, őszülő hajában babrált. Mikor beléptünk, nem fordult meg. Sokáig vártunk, és körülnéztünk a szobában, amelynek asztalán négy-öt hamutartó volt, tele félig szítt cigarettákkal. Egy kis állványon könyvek, egy széken még egy hamutartó, a földön egy csomag kiömlött dohány és két kiürült pálinkásüveg. A szőnyeg több helyen kiégett. Egy másik széken táskagramofon és három összetört lemez.

A kapitány most hirtelen sarkon fordult, odajött hozzánk, olyan közel, hogy melle majdnem Lorre melléhez ért. Erősen szemügyre vette, de nem szólt semmit. Aztán ugyanígy elém állt. Engem is alaposan megnézett, de még mindig hallgatott. Ismét az ablakhoz sétált, valami indulófélét dobolt rajta, aztán visszajött. Látszott, hogy nagyon töri a fejét valamin. Arca állandóan rángatódzott, és időnként, megrándult a válla is.

– Hát ti vagytok azok! – mondta hirtelen. – Rólatok már sokat hallottam. Tulajdonképpen szerencsés körülménynek kell tartanom, hogy benneteket is ideküldtek. Nektek ez már kisebb szerencse. Úgy gondolom, ti oldottátok meg Modrukban az Elátkozott Erőd rejtélyét.

– Igenis, mi oldottuk meg! – felelte Lorre.

Dohányt és cigarettapapírt vett elő, megsodorta a cigarettát, és lazán az ajkai közé vette. Automatikusan megrándult a kezem, de nem nyúlhattam a zsebembe, villámgyorsan két lépést hátrált, mint fent a mellvéden az előbb, és mintha valóságos varázsló lett volna, szinte a semmiből egy nehéz tiszti revolver jelent meg a kezében.

– Nem! – mondta. – Ezt ne tedd! Esetleg megfeledkezem magamról, és keresztüllőlek!

Néhány pillanatra ismét csend lett. Eltette a revolvert, és egész megváltozott hangon, udvariasan, finoman, halkan beszélni kezdett.

– Igen… már hallottam a viselt dolgaitokról… Tudom, hogy kemény fickók vagytok… Tulajdonképpen szabálytalanság, amit csinálok, mert vannak dolgok, amikről nem szokás közlegényekkel beszélni. De itt már annyi vizsgálat volt, és mindannyiszor eredménytelenül, hogy nem tehetek egyebet. Nektek talán több szerencsétek lesz…

Hamutartóba nyomta cigarettáját, és azonnal újra elővette a dohányt meg a papírt. Ujjai remegtek, amint megsodorta.

– Amit ma este láttatok, nem szokatlan számomra. Kezdem azt hinni, hogy ez az erőd valóságos átjáróház. És minden vizsgálat hiábavaló.

Egy pillanatra abbahagyta, mélyeket lélegzett, és sárgásán sápadt homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Zsebébe nyúlt, kivett két kininpirulát, és víz nélkül lenyelte.

– Egyébként malériám is van – mondta halkan, tárgyilagosan, mint aki valami mellékkörülményt említ meg.

Néztük ezt az embert, és megállapítottuk, hogy nagyon lent van. Valami rettenetes energia tarthatta eddig is össze ezt a szétesni készülő gépezetet.

De nem szóltunk. Tudtuk, hogy ez hiba volna.

– Megérkezéstek után – folytatta aztán – telefonon beszéltem az orani katonai parancsnoksággal. Utánatok érdeklődtem. Annyira megnyugtató választ kaptam, hogy rátok merem bízni a dolgot. E pillanattól kezdve nem kell szabályszerű szolgálatot teljesítenetek. Teljesen belátástokra bízom, hogy mit tesztek. Puhatolóddzatok az erődben, a mögöttünk lévő oázison, egyszóval mindenütt, ahol szükségesnek látjátok. Nehézség csak egy van, hogy ugyanis fogalmam sincs róla, mi után kell puhatolódznotok. Csak azt tudom, hogy itt valami nincs rendben, hogy itt valaki vagy valakik valami titokzatos ügyet kavarnak, Összejátszanak az ellenséggel, lázadást szítnak… egyszóval valami… árulás megy itt, majdnem nyíltan és mégis megfoghatatlanul. Értitek?

– Igenis! – felelte Lorre. – Mi már dolgoztunk ilyen ügyben. Mindent ki fogunk deríteni!

Rángatódzott az arca, végigsimította a homlokát, a szőnyegre szórta a hamut, és csendesen, erőtlenül mondta:

– Nem fogtok kideríteni semmit!… Csak éppen megpróbáltam. Nem akartam, hogy aztán szemrehányást tegyek majd magamnak… Ott a földön pálinkásüvegek vannak!… Talán van még valami valamelyikben… Töltsetek! Nekem is!…

Az egyik üveg üres volt, a másikban azonban még volt ital. Töltöttem három öblös pohárba, és a kapitány odaütötte poharát a mienkhez.

Egy pillanatra elhomályosodott a szemem. Én ittam már forralt rumot borssal és paprikával, de az így előállított szörnyű keverék hűsítő limonádé volt ehhez képest. A gyengébb természetű Lorre például olyan arcot vágott, mintha egy bal lábbal ébredt, egészen nehézsúlyú jegesmedve teljes erőből mellbe vágta volna.

A kapitány most mosolyodott el először. Igaz, hogy ez a mosoly csak afféle rángatódzás volt az amúgy is rángatódzó arcon.

– Kissé erős, ugye? – mondta. – De nekem mindegy… Megszoktam… Majd ha egyszer valami nyugodtabb helyőrségre kerülök, leszokom róla… De nem kerülök… – Hirtelen felcsattant a hangja. – Mire vártok?… Úgy tudom, fontos megbízást kaptatok tőlem… Mit ácsorogtok itt?

Mikor kiléptünk a szobából a folyosóra, egymásra néztünk. Lorre jelentősen bólogatott.

– Az az érzésem – mondta –, hogy ha nem mutatunk fel gyors eredményt, akkor néhány héten belül mi is ilyen állapotban leszünk.

Késő volt, aludni is kellett egy kicsit, hiszen a nehéz út után még úgyszólván semmit sem pihentünk. Lesiettünk a legénységi hálóterembe, és az ágyunk felé igyekeztünk.

Védencünk, Brigi ugyanebben a szobában aludt. Úgy látszik, hogy a fiú halálosan fáradt volt, mert vetkőzés közben aludt el. Kis katonaládája az ágy lábánál feküdt a földön. Nyitva. A sötétben belebotlottam, csúnyán megütöttem a lábam, és alig tudtam elfojtani egy káromkodást.

Brigi nem ébredt fel a zajra. Félig nyitott szájjal, mélyen aludt, időnként gyorsakat lélegzett. Ilyenkor kis hab-foszlány jelent meg az ajka szélén.

A katonaláda felborult, amikor belebotlottam. Borotválkozó-készlet, könyvek, folyóiratok

és egyes ruhadarabok estek ki belőle. Zseblámpám fényénél összeszedtem őket, és ekkor egy nagy, bekeretezett fénykép került a kezembe. Rávilágítottam, és hirtelen kiszáradt a torkom. Odamutattam Lorre-nak a zseblámpa fényénél.

A fénykép Dampierre tábornok fotográfiája volt, amely eltűnt a lakatlanul maradt villa úriszobájának íróasztaláról…

ÖTÖDIK FEJEZET

Angyalka levélben közli, hogy több súlyos szemrehányást tett Achmednek, de az illető nem halt bele. Brigi körül baj van. Rám lőnek, és ez már igazán kezd gyanús lenni, Hamir sejk látogatást tesz vad üdvözlések közepette. Később a vadság és a lövöldözés szaporodik, az üdv azonban csökken. Cobb káplár meghal, és még örülhet is ennek a szerencsés fordulatnak.

Kedves Kockás!

Mikor legutóbb nálam voltál, hogy elbúcsúzz és közölted velem áthelyeztetésed körülményeit és célját, élénk szemrehányásokat tettem magamnak. Azzal vádoltam magam, hogy én vagyok az oka az egész kellemetlenségnek. Vagy legalábbis annak, hogy te meg Lorre belekerültetek ebbe a veszedelmes ügybe. Úgy véltem némiképp helyrehozni hibámat, hogy megígértem segítségemet és közreműködésemet.

Mint említetted, Achmed, a szudáni, benneteket megelőzve szintén Ain-Sefrába ment. Úgy hiszem, itt valami tévedés lehet a dologban, vagy pedig Achmed megszökött a pelotonból, mert még a ti eltávozásotok után véletlenül összeakadtam vele. Ezt a találkozást valósággal főnyereménynek tartottam, hiszen az általad elmondottakból ítélve Achmednek egész komoly köze van a titokzatos ügyhöz. Mindenesetre hozzáláttam, hogy amennyire lehet, hasznunkra fordítsam ezt a szerencsét. Ne érts félre, csak én nevezem ezt szerencsének, Achmed azonban nem.

A találkozás estefelé történt, az Igazságügyi Palota árkádjai alatt, meglehetős félhomályban és tanúk jelenléte nélkül. Talán mondanom sem kell, hogy azonnal nyakon csíptem a feketét, és néhány határozott kérdést intéztem hozzá. E kérdésektől bedagadt a jobb szeme.

Miután néhány pillanatig hiába vártam a válaszra, megismételtem kérdéseimet, amelyektől vérezni kezdett a füle, és jókora daganat támadt a fején. Ekkor az a szerencsétlen ötlete támadt, hogy dulakodni kezdjen velem. Ugye, ezen ti is mosolyogtok, fiúk? Dulakodni! Velem!!

Rövidesen értésére adtam, hogy az ilyesmi hiábavaló, és ez alkalomból néhány porc levált a térdéről, és kificamodott a csuklója. Ekkor jobbnak látta, hogy valamivel engedékenyebb legyen. Beszélni kezdett.

Nem tudom, nem akart-e félrevezetni, de tény, hogy olyanféléket mondott, amit kissé nehéz elhinni. Képzeld, azt mondta, hogy Dampierre tábornok él. Az a valaki, akit lakásán találtak, csak hasonlított hozzá.

Dampierre tábornok, aki egy árulás, illetve kémkedés ügyében nyomozott, véletlenül bukkant erre az emberre, és fel akarta használni, éppen a nagy hasonlatosság miatt. Ezt az embert a tábornok lakásán meggyilkolták. A tábornok céljainak az felel meg, ha mindenki halottnak hiszi. Neki, Achmednek szintén fontos szerepe volt a dologban, miután az ügy szereplői részint az alvilágból kerültek ki, ahol ő ismerős. Bővebbet természetesen nem mondhat, hiszen ez katonai titok. Az a véleménye, hogy a gyilkosságot Lorre barátod követte el, mert valaki látta őt és téged a gyilkosság estéjén a villa közelében. Másrészt pedig, mikor a kocsmában összevesztetek, Lorre kihúzta a rohamkését, az asztalra tette, és melléje helyezett egy beretvát is. A nyomozás kiderítette, hogy a gyilkosságot beretvával hajtották végre.

Talán mondanom sem kell, hogy ezt a gyanúsítást kikértem Lorre helyett, és ettől vérezni kezdett az orra. Viszont nem akartam túl erélyesen bánni vele, mert hátha az előbbiekben igazat mondott, és így megtörténhetett volna, hogy ártatlan abban, amiért agyonverem.

Pontos személyleírást adtál nekem egy lányról, akit abból a villából láttál kijönni, és aki bal kézzel pompásan kezeli a kést. Az illetőt elindulástok előtt mintegy félórával valóban láttam a villa közelében, de nem beszélhettem vele, mert autóban ült, a gyarmatügyi miniszter mellett.

Válaszolj minél hamarabb, és bármilyen megbízást adsz, nagyon szívesen elvégzem.
Lorre kezét szorítsd meg helyettem, téged pedig sokszor csókollak.
A te kis Angyalkád

Hát ettől a levéltől nem lettünk okosabbak. Újdonság legfeljebb az volt benne, hogy azt a titokzatos lányt a gyarmatügyi miniszter társaságában látták.

– Tulajdonképpen ez sem jelent semmit – mondta komoran Lorre. – Azt már régen sejtem, hogy ez a Brigi nem az, akinek mondja magát, és különös ismertetőjele, a balkezes késdobálás, igen hamar elárulta.

– Tehát szerinted ez a Brigi… lány?

Kedvetlenül vállat vont.

– Nem lehet lány! Tudhatod, hogy ha valaki beáll a légióba, orvosi vizsgálatnak vetik alá. Akkor okvetlenül kiderült volna.

– Kivéve akkor – feleltem –, ha valami titkos utasítással jön, és ennek alapján eltekintenek az orvosi vizsgálattól. Erre nem gondolsz?

– Erre csakugyan nem gondoltam. Hogy ebben az ügyben fontos szerepe van, az már biztos, hiszen a fénykép csak így kerülhetett hozzá. Vitathatatlan, hogy a legegyszerűbb volna, ha egyenesen megkérdeznénk. De hátha nem felel, és akkor elrontottunk mindent.

Ez a beszélgetés Ain-Sefra oázis egyetlen kocsmájában történt. Az arab kocsmáros pompás rozspálinkát szolgált fel, amely valahogy helyrehozta torkunkat Monroix kapitány tegnapi pálinkájának hatásától.

Nem szórakozni voltunk a kocsmában. Régi tapasztalatok alapján tudtuk, hogy ha valami titokzatos dolgot ki akarunk deríteni és véletlenül kocsma van a közelben, akkor okvetlenül ott kell kezdeni. Meggyőződésünk, hogy a kocsmák valósággal vonzzák a titokzatos dolgokat.

Az arab kocsmáros újabb pálinkát tett elénk, és magunkra hagyott bennünket. Lorre-hoz fordultam.

– Ezek szerint te – mondtam – azt hiszed, hogy Brigi és az a lány ugyanaz a személy, és feltehető esetleg, hogy nem is férfi, hanem nő.

– Hogyne! Könnyen el tudom képzelni. De az is lehetséges, hogy férfi, aki időnként női ruhában jelenik meg, mert a céljai ezt kívánják.

A következő pillanatban felugrottam. Erre igen komoly okom volt. A kocsma ajtajában ugyanis a vigyorgó arcú szudáni Achmed jelent meg.

Achmedet nem láttuk, mióta megérkeztünk. Pedig biztos volt, hogy nem szökött meg, vagy ha igen, akkor utolérte a pelotont azon az autón, amelyben pihenő táborozásunk alatt utoljára láttuk. Lehet, hogy járőrben volt az első napon, lehet, hogy csak jól rejtőzött, de tény, hogy legszorgalmasabb kutatásunk mellett sem találtuk meg.

Most azonban itt van. És nem menekül. Sajnos, a kocsma annyira zsúfolva volt légionistákkal és bennszülöttekkel, hogy igen nehezen tudtuk keresztültörni magunkat a gomolygó embertömegen.

Ez még nem lett volna baj, de a fekete meglátott bennünket. Szokása szerint elvigyorodott, és azonnal kifelé indult. Lorre félrelökött egy arab málhahordót, aki azonnal rá akarta magát vetni, mihelyt visszanyerte egyensúlyát. Nem akartam hosszadalmas verekedéssel tölteni az időt, márpedig Lorre elpepecselt volna vele jó néhány percig. Éppen ezért sebtében szájon vágtam, hogy valóságos szaltóval vitte át az ajtó és ablak közötti távolságot, és fejjel előre kizuhant az utcára.

Kiugrottunk az ajtón, és a futó lépések zajából következtetve, elindultunk a félhomályban Achmed után. Rövid időn belül megközelítettük, de jó tíz-tizenöt méternyire voltunk még tőle,

amikor jobbról egy ügető teve közeledésére lettünk figyelmesek.

Achmed ebben a pillanatban előkapta a revolverét. Azt hittük, hogy ránk akar lőni, és előírásszerűen a földre vetettük magunkat. Achmed ugyanabban a pillanatban már tüzelt is.

De nem ránk lőtt. Két tűzláng csapott ki gyorsan a revolver csövéből, és a közeledő teve megtorpant, aztán felbukfencezett.

A felhő mögül előbukkanó hold teljes fényében láttuk, hogy egy fehér trópusi ruhás nő zuhan le a tevéről. Azonnal talpra szökött, egy kés villant meg a levegőben, és Achmed, aki ismét tüzelésre emelte a revolverét, feljajdulva a vállához kapott.

Megkövülve álltunk. Az éles holdfényben tisztán láttuk, hogy a lány most is bal kézzel dobta a kést, és tisztán láttuk az arcát is, tehát nem lehetett többé semmi kétség: Brigi volt.

Lehet, hogy hibát követtünk el, mert Achmeddel kellett volna foglalkoznunk, de részint a szudáni körül ekkor már titokzatos árnyak settenkedtek, részint pedig mérgelődve láttuk, hogy a lány máris eltűnik a pálmaiak között.

Azzal sem akartuk az időt tölteni, hogy üldözőbe vegyük, hanem a legrövidebb úton, amelyet idejövet fedeztünk fel, a tőlünk telhető legnagyobb gyorsasággal az erődbe siettünk.

Egyenesen a legénységi hálóterembe mentünk, és földbe gyökerezett lábbal álltunk meg az ajtóban.

Brigi, mint rendesen, most is az ágyán feküdt, dohányzott és egy képes újságban lapozgatott.

***

Ezen az éjszakán elszabadult a pokol.

Éppen megbeszéltük, hogy most aztán nem tapogatódzunk tovább a sötétben, hanem egyenesen fiatal barátunk mellének szegezzük a kérdést, mert azt már láttuk, hogy ha kissé megszorongatjuk, komoly felvilágosításokat kaphatunk tőle.

Mielőtt azonban erre kerülhetett volna a sor, valaki belőtt a közös hálóterem ablakán.

Tulajdonképpen nem történt különösebb baj, mert az illető nem talált el. Ugyanis én voltam az, akit megcélzott, legalábbis erre vall, hogy a golyó egy picikét lecsípett a fülcimpámból.

Nem nagy eset, hiszen a fülcimpám úgyis hibás volt kissé, mert annak idején egy nézeteltérésnél a Késnyelő Fred leharapott belőle egy darabkát.

Mindamellett egy ilyen orvtámadás feltűnik az embernek. Annyira, hogy kell néhány másodperc, amíg magához tér a meglepetésből.

Azért nem történt semmi késedelem. Lorre fejest ugrott a másik ablakon keresztül a folyosóra, és vad ordítással vetette magát az orgyilkos után. Sajnos, a lépcsőházban összeütközött Cobb káplárral, aki elkapta a vállát, és hosszú előadásba kezdett a légionisták utóbbi időben elferdült világnézetéről, amely szerint egy ilyen erőd mindenféle atlétikai versenyekre alkalmas, sőt nyilván lóversenyekre is, hiszen szerinte – a káplár szerint – csak a verseny lázában elrévült paripák száguldanak így, nem törődve a feljebbvalóik testi épségével.

Lorre táncolt a türelmetlenségtől, és mikor a káplár elhallgatott, még azt sem kérdezte meg, hogy értse az utolsó mondatot. Mióta vannak a lovaknak feljebbvalóik? Örült, hogy továbbmehetett, bár az az érzése volt, hogy most már hiábavaló az igyekezet, támadómnak sikerült egérutat nyernie.

Még lent rohangált az udvaron, és nem mulasztotta el, hogy egyúttal a szudáni Achmed után érdeklődjön, akit azonban senki sem látott a délután folyamán, mikor egyszerre felharsant a középső mellvéden az ismerős szignál;

Aux armes!

Az erőd egyszerre megelevenedett. Mindenhonnan katonák rohantak elő, egyesek gépfegyvereket cipeltek, mások pedig futás közben csatolták magukra patrontáskáikat. Montcorbier őrmester szokása szerint irtózatosan káromkodott, alsónadrágban volt, de szabályszerű zubbonyban, jobb kezében nehéz szolgálati revolverét vitte, bal kezével pedig Lilikét helyezte el a belső zsebében.

Az erőd környéke közben már visszhangzott a puskalövésektől. Monroix kapitány az egyik lépcsőfeljáratnál állt, és vezényszavakat kiáltott. Most láttam először nyugodtnak. Egyáltalán nem rángatódzott az arca, meg sem mozdult a válla, és az ujjai sem remegtek, amikor cigarettát sodort.

Mert természetesen most is cigarettázott. Úgy látszik, nem volt olyan életveszély, hogy le tudott volna erről mondani.

Akkor már mi is fent voltunk a középső mellvéden. Mikor lenéztünk, valósággal elkápráztunk a hosszú arab puskákból kivillanó lángocskáktól.

Legalább ötszáz kabil és berber harcos száguldozott szokásuk szerint szabályos körben az erőd körül. Pattogtak a golyók a falakon, és a megrohanás első pillanataiban már kilenc kék kabátos légionista zuhant le holtan vagy sebesülten a kőkorláton keresztül a mélybe.

Lorre e pillanatban a kapitányhoz lépett.

– Alázatosan jelentem – mondta –, a jobb oldali őrtorony veszélyben van. Egészen biztos, hogy a kabilok oda fogják összpontosítani a támadásukat.

A kapitány felkapta a fejét.

– Ezt miből gondolod?

– Kapitány úr megbízott bennünket, hogy nyomozzunk. Hogy ez tudomásomra jutott, ennek a nyomozásnak az eredménye. Úgy történt…

– Várj! – mondta a kapitány. – Erre most nincs idő. Később elmondod.

Az alsónadrágban, de szabályos zubbonyban száguldozó, vadul káromkodó és lövöldöző Montcorbier-hez fordult.

– Őrmester! – mondta. – Azonnal vezényeljen egy fél szakasz szudáni lövészt a jobb oldali őrtoronyba.

Lorre, aki már messze járt, most visszafordult.

– Nem szudánit, kapitány úr! – és máris továbbrohant.

– Nem szudánit, őrmester! – mondta a kapitány. – Küldjön oda egy fél szakaszt a maga embereiből. Négy ember menjen, akik jól kezelik a gépfegyvert. Gépfegyver van a toronyban.

– Gépfegyver nincs a toronyban! – üvöltötte Lorre a második emeleti mellvédről.

– Gépfegyvert is vigyenek! – mondta azonnal nyugodt hangon a kapitány.

Az újonnan sodort cigaretta lazán lógott a szájában. Kis füstcsíkok surrantak ki orrlyukain, és közben időnként elsütötte revolverét.

Közvetlenül mellette álltam egy lőrésnél, és elámultam, hogy minden lövése halálpontosan fejbe talál egy-egy arra száguldó kabilt vagy berbert. Észrevette csodálkozásomat, és elmosolyodott.

– Tanuld meg, katona – mondta hogy egy tiszt csak akkor ideges, ha nincs közvetlen veszély. Ha baj van, akkor ennek az idegességnek el kell múlnia.

– Lehet, kapitány úr! – feleltem – de én a legjobb idegcsillapító kúra után sem volnék képes arra, hogy így célozzak.

Megint mosolygott.

– Ez már más lapra tartozik! – mondta. – Valamikor egyetemi céllövőbajnok voltam.

Közelebb intette az épp arra szaladó Brigit, és odadobta neki a revolverét.

– Kiürült! – mondta. – Töltsd meg, fiam!

Amíg a kormos arcú, lőporfüstös, lihegő Brigi megtöltötte a revolvert, a kapitány újabb cigarettát sodort magának, és rágyújtott.

Aztán átvette a revolvert, és ismét lövöldözni kezdett, olyan nyugalommal és olyan pontosan, mintha egy céllövőversenyen venne részt.

A jobb oldali őrtorony felől e pillanatban vad ordítozás hangzott. A kapitány arra fordította a fejét.

– Annak a… izének… Lorre-nak… úgy látszik, igaza volt. Menj oda, fiam, attól félek, hogy szükség van ott erős emberekre.

Megmarkoltam a puskámat, és futni kezdtem. Annak a Lorre-nak csakugyan igaza volt. A jobb oldali őrtoronyban e pillanatban már formális közelharc dúlt, mert a kabilok és berberek létrákat vettek igénybe, és megrohanták a bástyát.

Csakugyan idejekorán érkeztem, mert a várvívók egymás után ugráltak be a kőcsipkés bástyafalon keresztül. Ilyen helyzetben nem sok hasznát veszem a puskának, eldobtam tehát, és felkaptam a legközelebb kezem ügyébe eső kabilt, hozzávágtam egy másikhoz, aki a létra tetején állt, mire a két súlyos test, még kilencet magával sodorva, lezuhant a létráról. Egy másik létrának nekivetettem a vállam, és azt hiszem, életem legnagyobb erőfeszítésével ellöktem a faltól, noha csomóstul lógtak rajta a fekete burnuszos berberek. Egy magas, villogó szemű, szakállas kabilt abban a pillanatban kaptam el, mikor hátulról le akart döfni. Azt tettem, amit idegállapotom ilyen esetben mindig diktál. Úgy pofon vágtam, hogy valóságos tigrisugrással repült keresztül a mellvéden, és sajnos, magával sodorta az egyik gépfegyverünket.

A gépfegyverért kár volt, noha az utóbbi percekben már egyáltalán nem működött. Részint teljesen áttüzesedett a csöve, részint pedig kezelője kidőlt mellőle. Sajnos, ugyanerre a sorsra jutott a másik három bajtárs is.

Montcorbier őrmester alsónadrágja villant meg most mellettem. Az öreg harcos úgy verekedett, mint legutóbb a Dzseb el Sagrónál, és még a magamfajta vitatkozó természetű legénynek is el kellett csodálkoznia, hogy mennyi erő és energia van még mindig az ősz hajú férfiúban.

– Bravó, öregapám! – kiáltottam oda, amikor éppen fejbe rúgott valakit, hogy az illető hanyatt-homlok hátrabukfencezett. – Ezt még a Nyakigököl Cicvarek sem csinálta volna maga után, pedig az igazán tudott tizenegyest rúgni.

Azért akármennyire is el volt foglalva, volt ideje és kedve, hogy visszamorogjon:

– Öregapja magának a lyoni hóhér!

Újabb nyolc emberünk nyomult fel az őrtoronyba. Ez aztán eldöntötte a dolgot, mert a támadók nem tudtak megbirkózni a friss erővel. Sebtében pofon ütöttem valakit, hogy egészen elferdült az állkapcsa, ez azonban már csak afféle ráadás volt, amit az ember privát szorgalomból csinál. Az elferdült állkapcsú egyén ugyanis már amúgy is lefelé igyekezett.

Az erőd többi része felől is észrevehető volt már, hogy gyengül a támadás ereje. Hamir sejk emberei megtágították a kört, aztán egyszerre minden átmenet nélkül, amilyen villámgyorsan jöttek, ugyanúgy eltávoztak.

Mikor az őrtoronyból visszatértem a középső mellvédre, már ott találtam Montcorbier őrmestert és Lorre barátomat. Lorre éppen nagyban magyarázott a kapitánynak, aki egykedvűen bólintott.

–… Ez az Achmed nevű szudáni, aki után bizonyos okokból már régóta leselkedem, rendkívül gyanús nekem. Merő óvatosság részemről, hogy ezen az alapon a többi szudánit is gyanúsnak tartom. Ezért mondtam, hogy a kapitány úr ne küldjön az őrtoronyba szudániakat.

– És honnan tudtad, hogy az őrtorony veszélyben van?

– Onnan, hogy valaki kihordatta a toronyból a gépfegyvereket azzal az indokolással, hogy meg kell őket olajozni. És onnan is, hogy ma este, mikor arra mentem, vaskampókat láttam a kőkorláthoz erősítve, ami szintén nem rendjén való dolog. Ezeken a vaskampókon pompásan megáll az alulról nekitámasztott létra.

– Ki hordatta le a gépfegyvereket a toronyból? – kérdezte a kapitány.

– Cobb káplár!

Nagy csend lett. A kapitány nyugodtan kifújta a füstöt, aztán intett az őrmesternek.

– Intézkedjen, Montcorbier! Hozzák ide nekem azt az embert!

Lorre hallgatott. Vártunk. Rövid idő múlva az őrmester visszatért. Egyedül.

– Nos? – kérdezte a kapitány. – Hol van a káplár? Mért nem hozta?

– Kapitány úr! – mondta Montcorbier. – Cobb káplár fejlövést kapott és meghalt.

Monroix kapitány lassan bólintott. Eldobta a cigarettát, és szobája felé indult.

– Rendben van, emberek – szólt még vissza nekünk –, maguk csak tartsák nyitva a szemüket továbbra is. Eddig kitűnően viselkedtek.

Mikor kettesben maradva a legénységi szoba felé mentünk, megjegyeztem:

– Nem is mondtad nekem, hogy ez a Cobb káplár gyanús! Mindenesetre kár, hogy elesett, mert rajta keresztül megtudhattunk volna még egyet-mást.

Lorre rám nézett.

– Nem esett el! – mondta csendesen.

– Hát mi történt vele?

– Lelőttem!

***

Keservesen vigyorogtam. Úgy, mintha a szudáni Achmedtől tanultam volna. Végre kinyögtem.

– Te!… Ki fogsz nevetni, de nekem úgy tűnik… mintha… hm… igazán kinevetsz… mintha azt mondtad volna, hogy te lőtted le Cobb káplárt!…

Bólintott.

– Én mindenképpen kinevetlek, de csak egyszerűen azért, mert nevetséges vagy. Ez tehát független attól, hogy valóban úgy történt, ahogy mondtam. Lelőttem Cobb káplárt.

A folyosón álltunk. Közvetlenül a legénységi hálóterem ajtaja előtt. Lorre zsebre dugta a kezét, a falhoz támaszkodott, és valami halk indulót dúdolt egy csendes-óceáni szigetről, ahol szerinte Tapiti Lill, a matrózok végzete várja őt epedve.

– Miért lőtted le Cobb káplárt? – kérdeztem, mert e pillanatban fontosabbnak tartottam, mint a csendes-óceáni szigetet és Tapiti Lillt.

– Egyszerű. Azért, mert hátulról le akart szúrni. Egy idő óta gyanakodtam már rá. Most már tudom, hogy ő volt az, akinek a közreműködése miatt Monroix kapitány idegbajos lett. Én is idegbajos lettem volna az ő helyében.

– Mióta gyanakodtál rá?

– Mióta le akart lőni. Vagy már nem emlékszel arra a kellemes apróságra, hogy belőtt a hálóterem ablakán? Emlékezz csak vissza, hogy akkor tüstént kiugrottam a másik ablakon és az orvtámadó után vetettem magam. A lépcsőházban a káplárba ütköztem. Hosszabb előadásba fogott, és elmondott mindenfélének, de valamivel elárulta magát. Lihegett. Cobb káplár még nem volt olyan öreg, hogy ha egy emeletet mászik, attól lihegjen. Ebből azt következtettem, hogy futott. Méghozzá felindult állapotban. Attól fogva nem tévesztettem szem elől. Ez könnyű volt, mert ő sem tévesztett szem elől bennünket. Látta, hogy ebben a bonyolult ügyben dolgozunk,

látta, hogy veszedelmes emberek vagyunk, és ez elég volt neki ahhoz, hogy kimondja ránk a halálos ítéletet. Most aztán, mikor Hamir sejk tisztelgő látogatást tett nálunk embereivel, a káplár elérkezettnek látta az időt, hogy nekünk ugorjon. Engem talált közelebb, és az őrtoronyban való közelharc igen alkalmas volt, hogy elintézzen egy döféssel. Szerencsére megláttam az árnyékát a falon. Földre vetettem magam, így kerültem el a döfést és azonnal lőttem. Nem hiszem, hogy öt méternél nagyobb távolságban lettem volna tőle. Te nem vetted észre, mert éppen pofon ütöttél valakit.

Bólogattam.

– Na igen! – mondtam. – Ha pofon üthetek valakit, akkor számomra meghal a külvilág. Cobb káplárt elérte méltó büntetése, ne foglalkozzunk többé vele. Van itt éppen elég probléma. Szerinted mi a legközelebbi teendő?

– Természetesen Brigi! A fiú körül igen sok titokzatos dolog játszódik, ami kezd az idegeimre menni. Most azonban elővesszem.

Beléptünk a hálóterembe. Brigi olyasvalamivel foglalkozott ágyán ülve, ami általában ritkaságszámba megy egy légionistánál. Kölnivizet öntött egy batiszt zsebkendőre és lőporfüstös arcát törölgette vele.

– Hát most ide figyelj, Brigi! – mondta a barátom. – Már elegünk van a körülötted lévő titokzatosságokból! Vedd tudomásul, hogy kissé a mi bőrünkről is szó van, amelyet nem óhajtunk tovább a vásárra vinni. Legalábbis vaktában semmi esetre!

Brigi felnézett, és a határozott hangtól elhalványodott kissé.

– Mit akartok tudni? – kérdezte.

– Nézd… ebben az erődben furcsa dolgok történnek, ami általában előfordul légionista erődöknél, az azonban már határozottan rendkívüli, hogy ezeknek a furcsa dolgoknak bizonyos orani disznóságokkal kapcsolata legyen.

– Nem értem!

– Dehogynem érted! Dampierre dandártábornokot néhány héttel ezelőtt Oranban megölték. Akár hiszed, akár nem, az itt történő furcsaságok kapcsolatban állnak a tábornok meggyilkolásával.

Még jobban elhalványodott.

– Te sok mindent tudsz, úgy látom! Mit akarsz még tudni?

– Azt, hogy mi közöd neked az ügyhöz? Illetve azt, hogy mi közöd neked Dampierre dandártábornokhoz?

Eltette a kölnivizes üveget, és zsebre vágta a batiszt zsebkendőt. Cigarettára gyújtott. Aztán csendesen mondta:

– Az apám volt!…

– Lorre és Kockás!..,

Montcorbier őrmester állt az ajtóban. Intett, hogy menjünk utána.

– Maguk – mondta – átkozottul keveset árulnak el nekem a dolgaikból. De említették, hogy nyomozásuk folyamán ezt az Achmed nevű szudáni csibészt mindenféleképpen gyanúsnak találták. Meg akarom könnyíteni a helyzetüket, és ezért közölnöm kell egyet-mást.

– Mondja csak gyorsan, őrmester! Éppen a zűrzavar kellős közepében vagyunk – mondtam. – Épp e pillanatban tudtunk meg valami olyat, aminek a segítségével már félig-meddig meg is oldottuk az egész ügyet. Rövidesen bebizonyítjuk, hogy nem kell félnie. Nem gyilkosokkal barátkozik.

Ettől megint ideges lett.

– Már ezerszer megmondtam, hogy megnézem, kikkel barátkozom – felelte sötéten.

– Nahát, akkor csak nézzen meg gyorsan bennünket, és barátkozzon nyugodtan tovább.

Egyébként mi az a szenzáció, amit mondani akar?

– Nem tudom, hogy szenzáció-e, de könnyen lehet, hogy hasznát veszik. Az az Achmed megszökött.

– Ezt tudjuk! – feleltem. – Hogy úgy mondjam, szöktében találkoztunk vele.

– Elég disznóság, hogy nem hozták vissza! Na mindegy! Hát csak azt akarom mondani, hogy most küldtem ki egy őrjáratot, mert Barbusse káplár állítólag az oázis közelében látta. Többet nem tudok. Ha érdekli magukat a dolog, nézzenek utána.

Mindenesetre megköszöntük a felvilágosítást, és visszasiettünk a hosszú, sötét folyosón a hálóterem felé.

Mikor beléptünk, első pillantásunk Brigi ágyára esett. Legnagyobb meglepetésünkre, azt láttuk, hogy az ágy üres, és hiába nézelődtünk körül, nem láttuk a fiút a teremben. Odaléptünk Kruicshoz, a szomszédjához.

– Hol van Brigi? – kérdeztem.

Ámulva nézett rám.

– Azt neked jobban kell tudni!

– Nem értem!

– Mit nem értesz? Tíz perccel ezelőtt idejött az ablakhoz egy szudáni lövész, és kihívta. Azt mondta, hogy te akarsz vele sürgősen beszélni.

Lorre-ra néztem. Bólintott.

– Ügyes!… És nagy adag bátorság kellett hozzá. Azt hiszem, neked sincs kétséged az iránt, hogy Achmed volt.

– Hej! – feleltem. – Ha az a sátán nekem a kezembe kerül egyszer! Addig fogok vele foglalkozni, amíg egyetlen ép csontja nem marad!

– Nono! – mondta Lorre mogorván. – Rám nem is gondolsz? Más is akar szórakozni!…

HATODIK FEJEZET

A kocsmában olykor verekednek. Most is. Szerencsére idejekorán megérkezik az izmos segítőtárs. Mi a haszon abból, ha az ember jó barátságban van egy mindenkit ismerő házmesterrel. Angyalka meghatódik, és ezen az alapon, több helyen kő kövön nem marad.

Egy lehetőségünk volt csupán. Szép türelmesen kivárni a reggelt, aztán az első adandó alkalommal leszökni az oázisra, mert a kocsmában talán megtudunk valamit. Nagyon sajnáltuk Brigit, aki valami titokzatos üggyel kapcsolatban biztosan igen kíméletlen ellenfelek fogságába került. Ha mód van rá, ki kell szabadítani.

Már alkonyodott, mikor beléptünk a tágas, füstös kocsmahelyiségbe. A bennszülött kocsmáros kérés nélkül azonnal elibénk tette a dupla adag rozspálinkát, de nem vonult vissza, hanem ottmaradt állva az asztalunk mellett.

– Na, mi az? – mondta a barátom idegesen. – Mit akar?

A kocsmáros olyan mozdulattal tárta szét a kezét, mintha azt akarná mondani, hogy sajnálja, de nem adhatja olcsóbban, mert neki magának is többe van.

– Kérem – mondta –, ami biztos, biztos!

– Nem értem! – türelmetlenkedett Lorre. – Mit akar ezzel ?

– Tudniillik két frankot kapok!… A pálinkáért!

– Ejnye, te disznó! – pattant fel Lorre. – Nem félsz, hogy szájon vaglak?

A tulajdonos váratlanul elmosolyodott.

– Milyen jó megfigyelő vagyok én! – mondta. – Szegény, nyavalyás arabban még nem is láttam ilyet. Régi megfigyelésem, hogy mihelyt az ember pénzt kér a légionista uraktól, akkor tüstént tegezik és gorombáskodnak vele. Nem érdekes?

– Hogy mersz te pénzt kérni tőlünk, mielőtt elfogyasztottuk volna az italt?

– Köszönöm kérdését, úgy, hogy miután elfogyasztották az italt, akkor esetleg már késő. Többé nem lehet visszacsinálni.

– Félsz, hogy nem fogunk fizetni?

– Nagyon félek. Vannak ilyen félénk természetű emberek. Tudom, hogy a gyávaság úgyszólván megbocsáthatatlan dolog, de hát mit csináljak? Így születtem. Egész életemben békés természetű karaván rabló voltam, és ez a mesterség nagy óvatosságot és előrelátást igényel. Óvatosságom még csak fokozódott, amikor kocsmáros lett belőlem.

– Ezek szerint te feltételezed rólunk, hogy megisszuk a pálinkádat és nem fizetünk? Ezek szerint te sértegetni merészeled személyünkön keresztül a hadsereget?

– Nem akarom sértegetni a hadsereget, de igen könnyen elképzelhető, hogy nem fizettek!… Várj, katona úr, ne vágd még hozzám a poharat… hadd fejezzem be! Nem azért nem fizettek, mert nem fizetni igen kellemes és hasznos dolog, hanem egyszerűen azért, mert itt elkezdődik egy verekedés, és akkor a legjobb indulat sem segít.

– Mi az? Hát itt verekedések szoktak lenni?

– Hogyne! Itt igen sűrűn, ölnek embert is. Ebbe nem szólhatok bele. A vendégeim úgy szórakozhatnak, ahogy akarnak. Ha agyon akarják verni egymást, felőlem megtehetik. De hol van az megírva, hogy én erre két frankot fizessek rá?

– Itt a két frankod, te disznó! – mondta Lorre sértődötten. – És vedd tudomásul, hogy a mi hibánkból itt nem lesz verekedés.

Pontosan harmincöt másodperccel később felugrott a székéről, mintha puskából lőtték volna ki, nekiesett egy tisztes külsejű bennszülöttnek, és teljes erejéből húzni kezdte a szakállát…

***

Egy pillanatig megütődve néztem. Nem szeretem az ilyesmit, mert öreg embert bántalmazni nagyon illetlen dolog. Mindamellett nem egészen tizenöt másodperccel később már én is a tisztes külsejű bennszülött mellett álltam, és én is ugyanazt tettem, amit Lorre: húztam a szakállát.

Ennek azonban igen egyszerű a magyarázata. A tisztes külsejű bennszülött az a Babuci nevű kerékpáros éjjeliőr volt, aki Lorre-t és engem be akart mártani a gyilkossági ügybe.

Kétségtelen, hogy most is rosszban sántikál. Arab ruhái erre vallanak. Fehér szakálla pedig nem vezet bennünket félre, hiszen a villában talált színészkellékek alapján úgyis tudjuk, hogy álszakállt visel.

Illetve nem tudjuk.

Ugyanis nem visel álszakállt.

Ez abból az alkalomból derült ki, hogy amikor Lorre meg én belekapaszkodtunk a dús fehér szőrzetbe, az öreg felordított.

A szakáll pedig nem mozdult.

Ez nagyon nagy meglepetés volt. Ki hitte volna?

Nem mondom, éppen elég volt az öreg rovásán ahhoz, hogy ne kérjünk tőle bocsánatot a molesztálásért, sőt azonnal hozzá akartunk látni, hogy a történtek ellenére néhány kellemetlen kérdést és néhány rohamkést szegezzünk a mellének.

Ekkor azonban ellenséges hangok ütötték meg a füleinket.

Az ellenséges hangok a kocsma közönségétől eredtek, mely ezúttal kizárólag bennszülöttekből állt, hiszen a légionisták rendes körülmények közölt csak jó órával később vetődhetnek a kocsmába.

Egy hatalmas termetű, sebhelyes arcú beduin pásztor elém állt, és így szólt:

– Nem sül ki a pofájuk? Öreg embert bántalmaznak?

– Semmi köze hozzá! Menjen a fenébe, mert bokán rúgom! – szóltam rá békítően.

– Mi is ott leszünk annál! – szólalt meg az óriás mögött három kipróbált berber rablógyilkos.

– És azalatt mi mit csinálunk? – kérdezte Lorre, aki igen kakaskodó természetű volt.

– Ezt nem tudom. Mindenesetre megpróbáljuk! – felelte egy hosszú, csontos arab tevehajcsár.

És szájon vágta Lorre-t, hogy a barátom öt métert repült és elterült a földön.

Később, mikor a tevehajcsárról levették a magas italállványt, már javában folyt a küzdelem. Lorre közben feltápászkodott, eltörte az egyik berber rabló és az egyik kezébe kerülő szék lábát, és az utóbbival vadul vagdalkozott. Én magam közben teljes erőből térden rúgtam a beduint, és amikor elővette övéből görbe kését, szemrehányóan szájon vágtam, hogy kitört három foga és elferdült az orrcsontja. A kocsmáros közben visszavonult az italpult mögé, és időnként felénk vágott egy pálinkás- vagy sörösüveget, nem törődve azzal, kit talál el. A kocsmáros ugyanis párton kívüli volt, és teljesen mindegynek tartotta, kik maradnak véres fejjel a porondon, a fontos csak az volt számára, hogy a verekedés minél hamarább befejeződjön, és minél kevesebb bútor törjön össze.

A fölény mindenesetre ellenfeleink részén volt. Nem vagyunk legendás hősök. Mi is csak emberek vagyunk. Hat-nyolc ellenféllel még csak el tudunk bánni valahogy, ha ketten nagyon összefogunk, de ha ennél is többen vannak, akkor már igen kétes a mérkőzés kimenetele.

Úgy látszik, öregszem. Valaki fejbe vert egy asztallal, és bármilyen hihetetlenül hangzik, tántorogni kezdtem tőle. Azelőtt az ilyesmi meg sem kottyant. Vagy legfeljebb megkottyant, de

más hátránnyal semmi esetre sem járt.

Mondom azonban, ezúttal jó néhány másodpercre megfosztott józan ítélőképességemtől. Az ember ilyen állapotban nem nézi meg, hogy hova üt. Én sem néztem meg, és így történt, hogy a csaposlegény, aki egészen ártalmatlan fickó volt, nem folyt bele a verekedésbe, hanem egy fogpiszkálót rágcsálva az ajtóhoz támaszkodott, ítélőképességem elvesztése következtében betört orral kirepült az utcára.

Csaknem ugyanebben a pillanatban valaki ötször belelőtt a lámpába, noha szerintem egyszer is elég lett volna. A terem félhomályba borult, és e félhomályban kissé elhomályosuló szemmel és a közelgő vereség előérzetével láttam, amint a csapos, vagy ahhoz hasonló, ismét besuhan az ajtón.

Furcsa, hogy ennek a csaposnak hogy megjött a bátorsága. És az életkedve is. Sohase hittem volna, hogy ha valakinek betörik az orrcsontját, akkor mindjárt vad verekedő és erős ember lesz belőle.

De az is lehet, hogy nem a csapos volt az illető, aki besuhant a terembe. A félhomályban csak körvonalait láthattuk. Lehet, hogy légionista volt, aki most érkezett az erődből és a kirepült csapostól megtudta, hogy kollégái bajban vannak.

Tény, hogy rögtön akcióba lépett. Felkapott egy másfél mázsás súlyú, hosszú iksz-lábú asztalt, és teljes erőből az arabok közé vágta. Öten kimásztak alóla. Hárman nem másztak ki alóla.

Új segítőtársunk alapos ember lehet. Máris leszakította az öt vagy hat fokból álló és a tulajdonos privát lakásába vezető lépcsőt, és pillanatokon belül levert vele két konok karaván vezetőt. Most már mi is magunkhoz tértünk, és újult erővel vetettük magunkat a küzdelembe.

A tulajdonos, aki úgy látszik, csak az elfogyasztott italok kifizetése körül mutatkozott kicsinyesnek, tudta, hogy nem élvezet a verekedés sötétben. Mint olyan ember, aki mindig szem előtt tartja vendégei kényelmét, négy hosszú, vastag gyertyát hozott és meggyújtotta, mely ténykedése azt a célt szolgálta, nehogy véletlenül egymás fejét verjük be a sötétség leple alatt.

A terem tehát egyszerre kivilágosodott. Éppen egy pofont kaptam oldalról valamelyik fekete burnuszos berber hegyi rablótól, és csak másodpercekkel később múltak el a szemem előtt ugráló szikrák. Ekkor szemügyre vehettem pompásan verekedő és nyilván herkulesi erejű segítőtársunkat.

És meglepetésemben csaknem lenyeltem egy tamil kalóz kezét, amely véletlenül pont ekkor került megmagyarázhatatlan módon a számba.

Segítőtársunk Angyalka volt!…

A feleségem!…

Szerelmes, kicsi asszonykám… Mikor annak idején a pap előtt megfogadtuk, hogy jóban, rosszban kitartunk egymás mellett, tudtam, hogy ez nem üres szóbeszéd.

És íme! Angyalka úgy viselkedik, ahogy egy lelkiismeretes és gyengéd feleséghez illik. E pillanatban úgy vágja állon azt a félszemű beduin pásztort, hogy az illető átesik az italpulton, és magával sodor legalább tizenkét korsó frissen csapolt sört, valamint egy tál sonkás rántottát, melyet még a régi jó időkben, a verekedés előtt rendelt egy túlságosan optimista vendég.

Ezzel a verekedés körülbelül be is fejeződött. Angyalka kipirult arccal és villogó szemmel körülnézett, majd így szólt.

– Akar még valaki valamit?

Egyvalaki volt, aki akart valamit. A kocsmáros. Angyalkához fordult, és így szólt:

– Ha nem venné rossz néven, nagyságos asszonyom, legyen szíves, nyújtson ide egy törlőrongyot, mert ez a rántottás kolbász paprikás kissé, és nagyon eszi a szememet.

Mikor megkapta a törlőrongyot és eltüntette szeméből a jobb sorsra érdemes vacsora maradványait, sürgősen munkához látott. Úgy-ahogy rendbe hozott egy asztalt, melléje állított néhány ládát, mert a székek teljesen összetörtek, és felénk fordult.

– Hölgyeim és uraim, ha úgy gondolják, hogy pillanatnyilag nincs több verekednivalójuk, méltóztassanak helyet foglalni, és engedjék meg, hogy készpénzfizetés ellenében bizonyos tömény szeszes italokkal szolgáljam ki önöket.

Ez aztán üzletember!

– Na – mondta diadalmasan, mikor letette elénk a rozspálinkát, – Igazam volt, amikor előre kértem a pénzt? Itt olykor verekednek.

Ezt be kellett látnunk. Most már minden további szidás nélkül kapta meg újabb járandóságát, és elégedetten visszavonult.

Csak most jutottam hozzá, hogy hitvesi csókot váltsak feleségemmel, Angyalkával. A levegő királynője kedves és csinos volt, mint mindig, már nyoma sem látszott rajta, hogy néhány perccel ezelőtt védtelen férfiakat vert rapityára, mosolygott, kirúzsozta a száját, kis tükröt vett elő, megigazította aranyosan szőke, kissé göndörödő haját, aztán felhajtott három deci rozspálinkát, pipára gyújtott, és így szólt.

– Na, fiúk, ez jó móka volt! Nem igaz?

– Dehogynem! – felelte Lorre, és mint jól nevelt fiatalember, elfordult, hogy a szájába nyúlva kiemelje egyik meglazult fogát. – Hanem tudja, Angyalka, maga a legbájosabb asszony, akit életveszélyes verekedőben életemben láttam! És meg kell mondanom, hogy igazán idejében érkezett.

– Én mindig idejében érkezem! – mondta Angyalka, – Nem kell félni, fiúk! Majd én rendet csinálok!

Barátságosan hátba vágta a barátomat, de elkaptam, mielőtt leesett volna a székről.

– Hogy kerülsz ide, Angyalka? – kérdeztem.

– Autón! Beszélhetünk itt olyan dolgokról, amik nem – tartoznak a nyilvánosság elé?

– Hogyne! – feleltem, és a körülöttünk fekvő emberekre mutattam. – Ez itt egészen biztonságos hely. A vendégek többnyire ájultak.

– Hát akkor elmondom, mi hozott ide… Megkaptam a legutóbbi leveledet, és utánanéztem azoknak a dolgoknak, melyekről írtál. Hol is kezdjem?…. Azt a lányt nem találtam sehol Oranban.

Bólintottam.

– Nem is találhattad. A lány azóta már itt van. Általában ez az Ain-Sefra kezd átalakulni egész komoly idegenforgalmi tényezővé.

– Tudom! – felelte Angyalka. – Én azonban csak akkor határoztam el magam, hogy idejövök, mikor találkoztam Toxon őrmesterrel, aki ismeri a szudáni Achmedet és elárulta nekem, hogy Achmed ugyanúgy kérte ain-sefrai beosztását, mint ahogy ti kértétek, mikor megtudtátok, hogy ő idejön.

Ettől a közléstől nagyon izgatottak lettünk.

– Ez biztos? – kérdezte Lorre. – Hiszen akkor sok minden érthető. Egy ideig azt hittem, hogy Achmed csak valami egészen jelentéktelen szereplő ebben az ügyben, most azonban már másként látom a dolgokat. Szerintem a szudáni nem alkalmazott, hanem legalábbis felestárs.

Angyalka kissé zavartan bólogatott.

– Na igen, igen! Én restellem is magam, de ti miattam keveredtetek ebbe a dologba. Ha én nem flörtölök Achmeddel, akkor most valamennyien Oranban ülnénk a kocsmámban, amelyre sok mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy ilyen förtelmesen rossz és gyönge rozspálinkát mérnek benne… Sajnos azonban elkövettem azt a hibát, és most viselni kell a következményeket.

Én viselem is.

– Mi is! – jegyeztem meg kissé szemrehányóan.

– Na igen, de hát maguk mégiscsak férfiak! Nem szeretem a kétes kimenetelű kalandokat. Nem szeretek mindenféle gyanús pasassal érintkezni. Egyszóval nem szeretek szűk és sötét sikátorokban járni.

– Persze hogy nem! – felelte Lorre megértően. – Olyankor mindig fél, hogy agyonüt valakit.

– Jó pofa ez a Lorre! – nevetett Angyalka, és vállára ütött a barátomnak. – Ennek mindig van kedve viccelni.

És ismét a vállára ütött.

Mesterséges légzéssel magához térítettük a viccelődő fiút, Angyalka pedig folytatta beszámolóját.

– De nemcsak ezért határoztam el, hogy rendet csinálok, mert kissé ludasnak éreztem magam a dologban, hanem azért is, mert rájöttem, hogy ennek a csúnya összeesküvésnek és árulásnak, valamint az ezzel kapcsolatos tragédiának megható háttere van. Kiderült, hogy Dampierre tábornok villájának volt házmestere régi vendég a kocsmában. Felkerestem, és beszédbe elegyedtem vele. Ő aztán elmondott sok mindent. Tudjátok például, hogy a tábornoknak van egy lánya?

– Egy fia! – javította ki Lorre.

Angyalka bólintott.

– Fia is! Ezt tudom. De van lánya is. Ez az a lány, aki után érdeklődtetek. Ikertestvérek. Ezért van a nagy hasonlatosság, amely tévedésbe ejtett benneteket. És ezért van az, hogy mind a kettő balkezes és egyformán pompásan értenek a késdobáláshoz.

Lorre elgondolkozott a hallottakon.

– Szerintem ez még nem elég ok az utóbbira! Nekem van például két iker nagynénám, akik ugyan megszólalásig hasonlítanak egymásra, de soha életükben nem értettek a késdobáláshoz. Egész biztos, hogy az ikerség még nem jelenti azt, hogy valaki kitűnően kezelje a kést.

Angyalka türelmetlen mozdulattal az asztalra ejtette öklét, mire tüstént átültünk egy időközben rendbe hozott másik asztalhoz.

– Ne beszéljen szamárságokat, Lorre! – mondta. – Nem azért értenek a késdobáláshoz, mert ikrek, hanem azért, mert a papájuk hosszú ideig katonai attasé volt Dél-Amerikában. A gyerekeknek dél-amerikai dajkájuk volt, és a dajkának sok heves természetű, dél-amerikai fiatalember udvarolt. E fiatalemberek mellett könnyű volt elsajátítani már egészen serdületlen gyermekkorukban a késdobálást. Így derül ki, milyen hasznok származhatnak abból, ha dél-amerikai fiatalemberek féltékenyek… Egyébként a tábornok csak mintegy fél évvel ezelőtt érkezett haza, és azonnal fontos megbízatást kapott. Világosságot kellett deríteni arra a titokzatos és megfejthetetlennek látszó kérdésre, hogy milyen módon értesülnek a lázadó kabil és berber vezérek a gyarmati hadvezetőség terveiről. Méghozzá néha sokkal hamarabb, mint az egyes erődök parancsnokai. Valószínűleg ugyanezzel van kapcsolatban az is, hogy az utóbbi időben egyre több erőd esik a berberek és kabilok kezébe. Itt árulások egész sorozata történt és történik, s a tábornoknak egy ideig az volt a véleménye, hogy valami nemzetközi szervezet húzódik meg a háttérben. Később elkövette azt a vigyázatlanságot, hogy telefonon beszélt a gyarmatügyi államtitkárral, és bejelentette, hogy eddig téves nyomon járt, most azonban már biztosra megy… Úgy látszik, a telefonját kihallgatták, mert a tábornok másfél nappal később halott volt.

– Igen! – mondtam megértően. – Észrevettem, ezek az emberek gyorsan és alaposan dolgoznak. És mindenfelé lehetnek megbízottaik. Komoly gyilkossági szakértők.

– Nagyon megsajnáltam a gyerekeket! – mondta Angyalka. – Ezek elvesztették apjukat, és feltették magukban, hogy megbosszulják. A házmester azt mondja, hogy huszonegy évesek mindössze. Szegénykék!… És máris egy ilyen tragédia kellős közepébe kerülnek, amely emellett tele van életveszéllyel. Hát nem, Kockás!… Nem hagyhatjuk őket cserben! Különben is rettentően meggondolatlanok! Hogy valaki beálljon a légióba csak azért, mert bosszút akar állni, ez nagy könnyelműség.

– Miért? – kérdeztem. – Van egy barátom, aki azért állt be a légióba, mert egy haragosa Afrikába utazott, akit okvetlenül fel akart pofozni.

– A maga barátai! – mondta némi megvetéssel Angyalka. – Egyebet sem tudnak, csak pofozkodni.

És merengve nézte a hosszú, sovány beduin pásztort, akit az imént ő ütött le egy jól irányzott asztallábbal.

– Hát, Angyalka! – mondta Lorre. – Maga igazán alapos munkát végzett. Elbeszélése alapján nagymértékben közel jutottunk a titkok megfejtéséhez, és most már remélem, hogy megmenthetjük a gyermekeket is.

– Remélem nincsenek közvetlen veszélyben.

– A lányt akkor láttuk utoljára, mikor Achmedet. Brigi azonban, sajnos, eltűnt.

– Ügyetlenek! – kiáltott ránk szemrehányóan Angyalka. – Nem tudtak jobban vigyázni?

Olyan erővel ragadta meg az asztal szélét, hogy egy darabka a kezében maradt belőle.

– Na, mindegy! – mondta aztán némi gondolkodás után. – Én úgyis főként a Dampierre gyerekek miatt jöttem ide. Majd kieszelünk valami tervet, és kiszabadítjuk őket. Rám mindenben számíthatnak.

Ez ígéret után megbeszéltük, hogy Angyalka itt marad, mert a kocsmáros készségesen rendelkezésére bocsátotta egyetlen szobáját, ahonnan azonnal kitessékelte két kecskéjét. A kecskék és ő majd elalhatnak a kocsmahelyiségben is.

– Nincs itt valami jó szag! – mondta Angyalka, mikor bekukkantott a szobába.

– Meg lehet szokni – felelte a kocsmáros. – Látja, már a kecskék is megszokták…

***

Késő́re járt. Sietve visszatértünk az erődbe, mert könnyen megtörténhetett, hogy Hamir sejk újabb tisztelgő́ látogatást tesz nálunk, és ez esetben kissé́ életveszélyes katonafélének az oázison tartózkodni. Angyalka miatt nem aggódtam ezzel kapcsolatban. Aggódjon az a kabil, aki bevetődik a kocsmába, amíg feleségem ott tartózkodik.

Végigsurrantunk a pálmafák között, nem feledkezve meg az óvatosságról, hiszen bármely pillanatban ránk találhatott a veszély. Mi nem ismerjük valamennyi ellenfelünket, azok azonban már ismernek bennünket. Ezt persze csak úgy mondom, a szerénység egy ritka pillanatában, hiszen ha őszinte akarok lenni, le kell szögeznem, hogy ők sem ismernek bennünket eléggé. Mert ha ismernének, akkor helyesebben tennék, ha méreg, kötél, revolvergolyó vagy más erőszakos halált okozó eszköz útján inkább megválnának az élettől, minthogy kikezdjenek velünk.

Mondom azonban, ezúttal szerények voltunk, és lehetőleg kerülni akartunk minden összeütközést ismeretlen ellenfeleinkkel. Lehetőleg úgy akartunk az erődbe jutni, hogy ne találkozzunk senkivel.

És mégis…

Az ember sohasem tudhatja, hogy egy perc múlva örülni fog annak, amit egy perccel előbb nem kívánt.

Mert, mikor az erőd közvetlen közelébe értünk, egy sötét alakot láttunk elsuhanni a

közelben. A körülmények és az állandó izgalom gyanakvóvá tett bennünket, tehát azonnal utána vetettük magunkat, és mielőtt észrevehette volna, milyen veszély fenyegeti, már nyakon is csíptük.

A szudáni Achmed volt.

***

Egy író nem mindig a szavak embere. Ugyanez vonatkozik két íróra is. Mi a mondanivalónkat leírjuk, de általában keveset beszélünk.

Általában most is keveset beszéltünk. Inkább pofoztunk. Bizonyos szempontból rúgtunk is. Nem vagyok túlságosan jó fejszámoló, de hozzávetőlegesen megállapíthattam, hogy Achmed mintegy negyvenöt másodperc alatt körülbelül ötszáz pofont kapott. De az is lehet, hogy többet. Ilyen nagy tételeknél az ember tévedhet negyven-ötven pofonnal.

Igazán nem szeretem lekicsinyelni a teljesítményeinket, és ezért megértéssel fogadtam, mikor láttam, hogy a szudáni ezek után kissé kedvetlen lett. Hiszen elismerem, hogy az én pofonjaim nem éppen szórakoztatóak. Lorre pofonjai sem alkalmasak arra, hogy az, aki kapja őket, a múltjában előforduló kellemes emlékeken töprengjen közben.

Mikor befejeztük ezt a már majdnem operációszerű művi beavatkozást, Achmed meglehetősen gyengélkedőnek látszott. Ennek ellenére, mikor zseblámpáinkkal arcába világítottunk, meglepődve kellett tapasztalnunk valamit.

Vigyorgott.

Behorpadt az orra, több helyen kirepedt a szája, de vigyorgott. Jobb füle félig leszakadt, arcán a pofacsonttól egészen álláig felrepedt a bőr, de vigyorgott. Egyik szeme bedagadt, másik körül hatalmas monokli díszelgett, három foga teljesen kiesett és kettő reménytelenül meglazult.

És mégis vigyorgott.

És megszólalt.

– Na, a kutyakeservit a kezüknek, maguk aztán igazi szakemberek!

Lorre meg én egymásra néztünk. Bámulatos lelkiereje van a fiúnak. És fizikuma is. Az orani állatkert legizmosabb párduca kókadtan lehajtaná a fejét, és úgy sírna, mint egy csecsemő, ha ennyi és ilyen pofont kapott volna. Ehhez képest Achmed pompásan tartja magát. És tárgyilagosan. Hiszen valóban szakemberek vagyunk.

– Végeztünk? – kérdezte Achmed.

Mondom, nagyon tárgyilagos. Egyenesen imponáló, hogy úgy beszél erről az egész lincselésszerű manőverről, mintha egy rajta kívülálló harmadik személlyel történt volna. Ennek tulajdonítom, hogy Lorre-nak némi gyengédség vegyült a hangjába, amikor így szólt:

– Még nem végeztünk, öregem! Most pihenünk.

– Hát akkor szedjék össze magukat gyorsan, folytassák és fejezzék be, mert éhes vagyok.

Ismétlem, imponáló! Ha ez az Achmed nem lenne benne annyi disznóságban és főként nem legyeskedett volna Angyalka körül, akkor egyenesen rokonszenves lenne most nekem.

Mindamellett csak annak köszönheti, hogy a továbbiakban aránylag rövid ideig táncoltunk a bordáin, mert már mi is kezdtünk elfáradni. Valamivel később Lorre lelépett a kezéről, és így szólt:

– Hát, öregem! Mi most provizórikusan felfüggesztjük atyai intelmeinket. Ezt azért tesszük, mert szeretnénk, ha kissé nyíltszívű lennél és elmondanád összes disznóságaidat. Az orani csintalanságokat is és az itteni pajkosságokat is beleértve.

– És ha ezt nem teszem? – kérdezte Achmed.

Lorre vállat vont.

– Akkor folytatjuk a szidást. Hiszen mondtam, hogy csak rövid időre függesztjük fel.

– Mondtad, mondtad – bólogatott Achmed –, de én már akkor sem értettem, hogy mit jelent ez a szó.

– Olyasfélét jelent, hogy ideiglenes. Mondjuk úgy, hogy ez a kis beszélgetés némi intervallum két nagy verés között.

– Mondjuk! – hagyta rá Achmed. – Ugye, intervallumot mondtál?

– Azt mondtam!

– Akkor mégis jól értettem. Szerintem ez kissé túlzás volt a részedről, mert ezt azért nem érdemeltem meg. Bár el voltam rá készülve, hogy ha egyszer a kezetekbe kerülök, csúnya gorombaságokat vágtok majd a fejemhez.

– Te hülye! – szóltam közbe. – Intervallum az azt jelenti, hogy…

Jelentősen elhallgattam. Azért jelentősen, mert hallgatásom azt jelentette, hogy én sem vagyok egészen tisztában a megjegyzéssel. Titokban arra gondoltam, hogy Lorre valóban eltúlozta kissé a dolgot. Intervallum az… az csakugyan erős.

– Hát nézd! – mondta Lorre, és ismét a szudáni kezére lépett. – Akarsz beszélni? Mert ha nem akarsz, akkor most előveszem a revolveremet, amelyben, mint tudod, nyolc golyó van, és addig ütlek vele fejbe, amíg koponyacsontjaidat órákon keresztül keresgélhetik a sivatagban, hogy valamennyit holttetemed mellé temethessék.

Aztán rálépett a másik kezére is.

Achmed nagyot nyelt.

– Ezt… itt… most már ne csináld. A kezem mindig nagyon érzékeny volt, mint afféle művésznek.

Ettől meglepődtem.

– Te művész vagy? – kérdeztem.

– Legalábbis az voltam.

– Miféle művész?

– Cirkuszi. Parterre tornász. Ez éppen olyan idegen kifejezés, mint az intervallum. De nem olyan nagy gorombaság. Biztosan láttál már a cirkuszban olyan jelenetet, amikor vidám egyenruhás szolgák vastag szőnyegeket terítenek le, majd a közönség zúgó tapsai közben belép a parterre tornász, a szép és népszerű Achmed, csinál két-három szaltót, bukfencezik, cigánykereket hány, kezére áll, fejére áll… erről jut eszembe… légy szíves, szállj le gyorsan a kezemről!…

Mikor ez megtörtént, azonnal folytatta:

– Mondom, kezére áll, fejére áll, megint csinál egy szaltót, de ezt már a nekifutás nélkül, csak úgy helyből, aztán széttárja a két karját, mélyen meghajlik a közönség felé, és így szól: „Alé hopp!…” Hát ez a parterre tornász.

– És te ez voltál? – kérdeztem.

– Igen. Hiszen ezért volt az, hogy a feleségeddel olyan jól megértettük egymást!… Légy szíves, azonnal vedd le a bakancsodat a fejemről!

– Nem veszem, te disznó, amíg meg nem mondod, mit jelent az, hogy olyan jól megértettétek egymást.

– Semmit sem jelent! Mert legfeljebb azt jelenti, hogy volt miről beszélgetnünk.

– És ezt higgyem el?

– Hidd el! És szállj le a fejemről! Ha azonnal nem veszed le a bakancsod a fejemről, kénytelen leszek a legnagyobb felháborodással továbbra is tűrni, hogy rajta állj.

Levettem. Mégsem akartam összeroppantani a fejét, mielőtt vall.

– De most aztán beszélj! Mégpedig gyorsan!

– Azt aztán igazán nem fogjátok előírni, hogy gyorsan beszéljek-e vagy lassan. Örüljetek, hogy egyáltalán beszélek. Mert mi történik, ha nem beszélek? Legfeljebb tovább vertek.

– És esetleg belehalsz közben!

– Ha belehalok, akkor meg különben is nyugodtan tovább verhettek. Akkor már keveset törődöm vele. De ne menjünk ilyen messzire. Elmondom, amit tudni akartok, a magam módja szerint. Tehát nem gyorsan.

– Nem! – felelte Lorre epésen. – Nem gyorsan. Nem gyorsan, fiam!… Lassan mondod, fiam!… De most már mondd, fiam!…

És ujjaival idegesen dobolt Achmed szemén.

Mielőtt beszélni kezdett volna, felkaptuk a szudánit, és elcipeltük az erőd egyik kiszögellésének árnyékába. Ez így nyugodtabb és biztonságosabb volt.

– Kérek egy cigarettát! – mondta kissé gyenge, de eléggé követelődző hangon.

Adtunk neki cigarettát, noha Lorre egyre idegesebb lett.

– Hát mit akartok tudni?

– Mindent. Legelsősorban azt, hogy ki áll ennek a titokzatos kémkedési és árulási, összeesküvési és gyilkossági ügynek a hátterében?

– Ezt nem mondhatom meg. Az illető azonnal letöri a derekam.

– Megmondhatod – biztattam. – Mert ellenkező esetben én viszont a fejedet töröm le.

– Igazad van. Ezek szerint megmondhatom.

– Tehát? Ki a mozgatója ennek a sok mocskosságnak?

– Hamir sejk.

– Ki ölte meg Dampierre dandártábornokot?

– Hamir sejk.

– Ki rabolta el Brigit?

– Hamir sejk,

– Feltételezem, hogy az ikertestvérét, hogy is hívják?… Pedig mondta Angyalka… Igen!… Melitta!… Tehát hogy ezt a Melittát is elrabolták, mert csak egyszer láttuk, és azóta nem bukkant fel a környéken.

– Igen! – bólintott a néger. – Mademoiselle Melittát is elrabolták.

– Ki rabolta el?… Ne is felelj! Úgyis tudom, hogy Hamir sejk.

– Azért is felelek! Mert rosszul tudod. Nem Hamir sejk rabolta el.

– Hanem kicsoda?

– Én!

– Nem sül ki a szemed?

– Nem lehet, mert rajta könyökölsz. Értsük meg egymást. Ti fel vagytok háborodva valami miatt, ami nekem csak üzlet volt. Engem megfizettek. Ti engem agyba-főbe vertetek, és ez bőségesen elég ellenérték volt ahhoz, amit csináltam. Főbenjáró dolgot nem követtem el.

– És a gyilkosság?

– Abban nem voltam benne. Mikor én a villába értem, a tábornok már halott volt. Ennek nem örültem. Szívesen keresek pénzt és nem mindig törvényes úton, de nem a másik ember élete árán.

Gondolkoztam.

– Hát rendben van! – feleltem. – De belekeveredtél ebbe a dologba, és lehet, hogy végül főbe lőnek. Kimászhatsz belőle, ha akarsz. Ha nem akarsz, akkor mindjárt agyonverünk, és nincs rád több gondunk.

– És ha látszólag belemegyek a még fel sem tett, de elképzelhető ajánlatokba, és aztán kellő időben elárullak benneteket.

– Akkor is agyonverünk!

– Hát rendben van! Sok választásom nincs. Mit akartok?

– Ki akarjuk szabadítani Melittát és Brigit!

– Ez nem fog menni! – rázta a fejét. – Melitta és Brigi Hamir sejk táborában van. Hamir sejk ismer benneteket. Hogy akartok odajutni?

– Majd meglátjuk. Ezen még gondolkozni kell. Most szeretnék még tisztázni valamit.

– Tessék!

– Mikor te annak idején bementél a villába, vallomásod szerint a tábornok már halott volt. Hogy lehet az, hogy mégis a tábornok fogadott?

– A tábornok gyilkosa fogadott. Hamir sejk.

– Úgy, úgy! – mondta Lorre. – Ezek szerint mikor kiszöktél a menetkész pelotonból és aztán autón jöttél Ain-Sefrába…

A néger felkapta a fejét.

– Erről is tudtok?

– Mi általában sok mindent tudunk! – felelte Lorre. – És amit nem tudunk, azt megtudjuk.

– Könnyű úgy megtudni valamit, hogy az embert közben félig agyonverik!

– Na igen! Mi kényelemszeretőek vagyunk. Így sok utánjárást takarítunk meg… De folytassuk! Tehát amikor autón jöttél Ain-Sefrába, akkor a melletted ülő tábornok szintén Hamir sejk volt?

– Miért? – vigyorgott a néger. – Ti talán azt hittétek, hogy kísértet? Milyen babonásak ezek az európaiak! Kísértetekben meg varázslatokban hisznek!

Ettől kissé méregbe jöttem.

– Ide hallgass! – mondtam. – Én csakugyan babonás vagyok. És hiszek egy bizonyos nagy varázslatban. Ha például kinyomom a szemed, megszárítom, porrá zúzom és éjfélkor, ha holdtölte van, szétszórom észak, dél, kelet és nyugat felé, akkor annak különös eredménye lesz.

– Micsoda? – kérdezte érdeklődve.

– Vak leszel!

Hosszan eltűnődött.

– Az egészet értem – mondta végül. – De miért kell ehhez kivárni a holdtöltét?

Lorre türelmetlenül közbeszólt:

– Nem kell tovább marháskodni! Szóval a melletted ülő kísértet szintén Hamir sejk volt? Ez rendben van. De miért jött tábornoki egyenruhában?

Eldobta a cigarettát, aztán a már szokott tárgyilagosságával mondta:

– Folytassátok inkább a verést.

– Miért?

– Mert erre a kérdésre nem tudok válaszolni!

Lorre kihúzta a rohamkését, elővette a bicskáját, kinyitotta, elővette a beretváját, azt is kinyitotta, aztán elővette a jobbik eszét, és mindent visszatett az előbbi helyére.

– Nem! – mondta. – Mégsem öllek meg! Sajnos szükségem van rád! E helyett csiklandozni fogom a talpadat.

Telitalálat volt. Achmed sikoltozni kezdett, és el akart szaladni. Alig tudtuk lefogni.

– Nem engedem a talpamat csiklandozni! – mondta, és egész idő alatt most látszott rajta először őszinte ijedtség.

– Akkor beszélj! Miért jött Hamir sejk tábornoki egyenruhában?

– Igazán nem tudom! Ezt higgyétek el végre! Ragaszkodott hozzá. Én azonban nem maradtam vele, hiszen csatlakoznom kellett az Ain-Sefrába érkező pelotonhoz. Ha csiklandozni mered a talpam, ordítok!

– Ha ordítani mersz, akkor a hasadat is fogom csiklandozni – ígérte komolyan Lorre.

Aztán felém fordult.

– Hát ettől a disznótól többet nem tudhatunk meg, az biztos! Te most menj vissza az erődbe, és vidd magaddal Achmedet is. Nem szabad megszöknie… Különben tudod mit? Ne is vidd magaddal. Ez feltűnő lenne. Menj vissza egyedül, jelentkezz a kapitány úrnál, és mondj el neki mindent. Tedd hozzá, hogy közeledünk a rejtélysorozat megoldásának végéhez.

– És te hova mégy?

– Visszamegyek az oázisra! Angyalkához. És magammal viszem Achmedet is. Van egy tervem, amit nincs időm elmesélni.

– Nem örülök neki, hogy Angyalkához viszed ezt a gazembert.

– Miért? – kérdezte vigyorogva a néger. – Most eléggé elcsúfítottatok, nem kell féltékenynek lenned.

Lorre idejében lefogott, mielőtt csakugyan agyonvertem volna.

HETEDIK FEJEZET

Megnyugtatom Monroix kapitányt, mire rendkívül ideges lesz. Később közöl velem valami idegesítőt, amitől megnyugszom. Ebből megtanulom, hogy az élet kissé furcsa, és általában olyan, mint egy rumosüveg: az ember néha nem ürítheti fenékig, mert közben összetörik valakinek a fején. Lorré-tól sürgős üzenetet kapok, hogy szerezzek neki néhány apróságot. Tanulság: néha a legjobb szándékú embernek is lopni kell az ügy érdekében.

A kapitány még nem aludt, amikor beléptem hozzá. Előzőleg némi nézeteltérésem volt Montcorbier őrmesterrel, aki hallani sem akart arról, hogy parancsnokunkat ilyen késő éjszaka zavarjam.

– De őrmester! – magyaráztam neki nagy hévvel. – Itt élet-halálról van szó!

– Ha a maga életéről vagy haláláról van szó, akkor nem izgat a dolog. Menjen innen!

– Itt a maga életéről és haláláról van szó! – ijesztettem.

– Akkor meg magát ne izgassa a dolog! – felelte nyugodtan. – Menjen aludni.

Ott akart hagyni, de utána ugrottam. Megfogtam a vállát.

– Őrmester! – mondtam. – Veszélybe dönti az erődöt, ha akadékoskodik!

– Maga pedig két életet dönt veszélybe, ha azonnal nem enged el!

– Miféle két életet?

– A Lilikéét, aki a zsebemben van, éppen ott, ahol maga belém kapaszkodott, és a saját életét, amelyért nem adok egy hajítófát, ha Lilikének most valami baja lesz.

– Már megint a patkánnyal van baja? – morogtam türelmetlenül.

– Az nem patkány, hanem patkányka! Aki nekem rokonszenves, azt én becézem!

– Helyes! Akkor legyen szíves, most mondja nekem a következőt: „Kedves Kockáska, fáradjon be a kapitány úrhoz!”

Idejekorán félreugrottam, és így a zseblámpája elzúgott a fülem mellett. Azonnal elővettem a saját zseblámpámat.

– Ne sajnálja, őrmester! – mondtam, – Nézze, ez a lámpa sokkal szebb! Magának adom!

Megnézegette és zsebre vágta.

– Rendben van! – mondta. – De ne gondolja, hogy ezzel megvesztegetett. Most hallgatódzom a kapitány úr ajtajánál, és ha csend van, akkor semmi szín alatt nem mehet be.

Hallgatódzott kis ideig. Aztán intett.

– Lehet, hogy tévedek. De úgy hallottam, mintha egy újság zörgött volna. Megpróbálom.

Halkan kopogott, aztán lenyomta a kilincset és belépett.

Csakhamar visszatért, és befelé bökött a hüvelykujjával.

– Menjen! De figyelmeztetem, maga disznó, azt mondtam a kapitány úrnak, hogy igen fontos dolgokat akar neki mondani. Ha nem így van, akkor mindkettőnknek meggyűlik a bajunk.

– Nem baj! – feleltem vidáman. – Ha meggyűlik, majd teszünk rá deákflastromot.

És bementem.

Mint említettem, a kapitány még ébren volt. A díványon feküdt, és egy újság hevert mellette. Közelebb intett, dohányt és papírt vett elő, cigarettát sodort, aztán rám nézett.

– Nos? – kérdezte. – Hát mit végeztetek, fiam?

Nagyjából elmondtam eddigi eredményeinket. Figyelmesen hallgatta, és lassanként felderült.

– Nagyon jól van! Csakugyan nem csalódtam bennetek. Most látom, hogy az orani dolgok összefüggése nélkül senki sem tudta volna itt kinyomozni ennek a sok titokzatosságnak a magyarázatát. Biztosítlak benneteket, a jutalom semmi szín alatt nem marad el.

– Köszönöm, kapitány úr! – feleltem. – De még nem végeztünk. Mindamellett csakugyan nem sok van már hátra, hogy pontot tegyünk a dolog végére. Azt hiszem, most már kapitány úr egészen nyugodt lehet.

E pillanatban kopogtak az ajtón, és Montcorbier őrmester lépett be. Feszesen tisztelgett, és ahogy ott állt, a kötelességtudó öreg altiszt mintaképéül szolgálhatott volna, ha zubbonyán a jobb felső zseb nem mozog olyan gyanúsan. Egy altiszti zubbonyon a jobb felső zseb csak a legritkább esetben mozog, és úgyszólván sohasem cincog. Ez levont valamit a katonás magatartásból.

– Na mi újság, őrmester? – kérdezte a kapitány.

– Alázatosan jelentem – mondta Montcorbier –, az a szakasz szudáni lövész, akit a kapitány úr két nappal ezelőtt kiküldött a terep felderítésére…

– Nos? Mit jelentettek?

– Nem jelentettek semmit… Tudniillik… még mindig nem tértek vissza.

A kapitányra néztem. Arca ismét rángatódzott, és be kellett látnom, hogy előbbi megnyugtató beszámolóm teljesen kárba veszett. Idegesebb volt, mint valaha.

– Hogy lehet az, hogy nem tértek vissza? – kérdezte a kapitány. – Talán valami baj érte őket?

– Nem! – felelte az őrmester. – Egy tevés szaharián, aki átutazóban most érkezett az erődbe…, mert valami fontos üzenetet visz Colomb-Becharba… és itt akarja kipihenni magát…

– Ne olyan körülményesen, őrmester! Mi van azzal a szahariánnal?

– Igen, már mondom! A szaharián találkozott a szudániakkal és látta, hogy az erőddel ellenkező irányba menetelnek.

– Megbolondultak?

– Erről nem beszélt a szaharián! – felelte az őrmester. – Csak azt mondta, hogy legnagyobb meglepetésére az összesen egyszakasznyi szudáni lövészt egy aranysújtásos egyenruhájú, komoly és kemény arcú, kivont kardú, szakállas tábornok vezette…

Azt hiszem, nagyon értetlenül néztek utánam, mikor e szavak hallatára mint egy őrült kirohantam a szobából…

***

Első dolgom az volt, hogy az erőd másik szárnyában lévő szudáni szállásra siessek. Sajnos, senkit sem találtam ott, akitől bármi felvilágosítást kaphattam volna. Mire visszajöttem, a kapuőr egy kis arab gyereket eresztett be éppen akkor a kapun. A gyerek hozzám lépett.

– Na, mit hoztál, öregem? – kérdeztem a kisfiútól.

A gyerek fél lábra állt, és a másikkal a lábszárát dörzsölte. Aztán felnézett rám.

– Maga a Kockás?

– Én vagyok! Honnan tudod?

– Mert a bácsi, aki ideadta a cédulát… tudja, éppen olyan hitetlen bácsi volt, mint maga…

– Én hitetlen vagyok szerinted?

– Nagyon! Aki vörösbort iszik, disznót eszik és arabokat rugdos, az hitetlen. Magán látszik mind a három.

– Hát… – mondtam zavartan lehet, hogy igazad van. Folytasd! Honnan tudod, hogy én vagyok a Kockás?

– Hiszen azt mesélem éppen. Az a bácsi, aki ideadta a cédulát, azt mondta, hogy keressek az erődben egy légionista bácsit, akiről látszik, hogy nincs sok esze, csak nagyon erős. Mikor megláttam magát, rögtön tudtam, hogy maga az.

Orron vágjam a kölyköt? Nincs sok értelme. Inkább majd orron vágom azt a légionista bácsit… Lorre bácsit, ha jól tudom.

– Hát add ide a cédulát!

– Hogyne! Az nem megy olyan könnyen.

– Miért?

– Azért, mert a légionista bácsi azt mondta, hogy kapok magától egy frankot.

– Egyebet nem mondott? – kérdeztem dühösen. – Azt például nem említette, hogy pofont is kaphatsz?

– Azt nem kell említeni, úgyis tudom, hogy a légionisták mindig pofozkodnak. Elkészültem rá.

– Úgy? Elkészültél? Hát nem félsz a pofonomtól?

– Nem, mert elszaladok, és közben gáncsot vetek magának, hogy orra bukjon.

– Te tacskó! – kiáltottam felháborodva. – Nézz meg jól előbb.

Megnézett.

– Na, most megnéztem. És akkor mi van? Volt már nekem erősebb emberrel is dolgom.

Felsóhajtottam. Láttam, hogy reménytelen a dolog. Ilyen frenetikus erejű szemtelenség ellen nem lehet küzdeni.

– Itt van a frankod, te…

– Ki ne mondja! – vágott közbe. – Én még kisfiú vagyok, és nem szabad csúnya kifejezéseket hallanom.

Zsebre vágta a frankot, és idejekorán félreugrott. Én pedig kibontottam a bepiszkolódott cédulát.

Persze Lorre írta.

Ide figyelj, Kockás! Nagyon kevés az időm. Angyalkával kifőztünk egy szenzációs trükköt. De ne félj, te is benne vagy. Gyere! Szerezz cigarettát és hozd magaddal, mert itt nem lehet kapni.

Lorre

Utóirat: Légy szíves, szerezz egy tankot is, mert azt se lehet itt kapni.

Mi a fenét szerezzek?… Még egyszer alaposan szemügyre vettem az utóiratot, de be kellett látnom, hogy nem tévedek. Ez a nehézsúlyú elmebajnok csakugyan tankot kér. Révetegen körülnéztem. Azt sem tudom, van-e tank az erődben.

Odaléptem a kapuőrhöz.

– Ide hallgass, komám! Van tankotok?

– Nekem nincs! – felelte őszintén.

– Marha vagy? – feleltem.

– Neked van tankod?

– Nincs!

– Akkor te is marha vagy, kérlek!

– Nem. Ez félreértés. Te nem azért vagy marha, mert nincs tankod. Hanem azért, mert azt hiszed, hogy a saját tankodat kérem. Azt akarom tudni, hogy van-e tank az erődben ?

– Van! Miért fontos ez?

– Mert el akarom lopni!

Bólintott, mint aki rengeteg tank lopásánál segédkezett már eddig életében.

– Megjegyzem – mondta errefelé nemigen találsz orgazdát, aki az értékének megfelelő összeget adna érte. Van itt ugyan egy arab kecskepásztor, aki rabló volt valamikor, és most ennek a kamataiból él, de az először is szörnyen zsugori, másodszor idült alkoholista.

– Hülye!

– Igen. Hülye is. De ez az idült alkoholizmustól van. Az öreg esetleg hajlandó lesz átvenni tőled a tankot, ha ellopod, de csak bizományba. Legfeljebb ad rá valami előleget.

Láttam, hogy nem érdemes vitatkozni vele. Megkérdeztem, hol tartják a tankot, és mikor megmagyarázta, odasiettem és elloptam.

– Hé, hé! – kiáltott utánam egy káplár, halálosan rémült arckifejezéssel és kétségbeesett hangon. – Hová viszi azt a tankot?

– Fogalmam sincs róla! – kiáltottam vissza. – Beleültem, és véletlenül elindítottam. Most már nem tudom megállítani.

– Álljon meg, maga disznó, mert lelövöm!

Hogyne! Ez azért túlzás volt. Kaptam magam, behúzódtam a kocsi belsejébe, és magamra húztam az acélfedelet.

Azért egy ilyen tankot nehéz vezetni. Állandóan baj van a kormánnyal. Kicsit jobbfelé kanyarodtam, aminek az lett a következménye, hogy elém került egy takarmányos láda. Már késő volt kikerülni. Szerintem viharedzett légiós altisztek órákig tanakodtak azután, hogy mi lehet az palacsintává lapított, sárgásfehér valami a földön, ami eredetileg takarmányos láda volt.

Itt van ni! Hát ez a gépfegyver hogy került ide elém? Nagy recsegés, ropogás és mikor visszanézek, már csak néhány kifényesedett pléhdarabot látok.

Hohó! Úgy látszik, a kaput be akarták zárni előttem. No de nem addig van a! Így ni! Az egyik kapuszárny kissé megrongálódott. Nem nagyon, csak néhány vasléc esett le róla. Ezt még lehet pótolni.

Uccu! Most aztán mehetünk nyugodtan. Hm… Kár ezért a faköpönyegért! Ez ugyan nem véd meg többé semmiféle őrszemet az esetleges esőtől. No mindegy! Részint erre ritkán van eső, részint pedig a maradványt értékesíteni lehet egy fogpiszkálógyárban.

Ez a pálmafa megmenekült. Őszintén szólva nem tehetek róla… Sajnos itt a sivatagi kúttal baj lesz.

De nem volt semmi baj! Az egyik teveitató kissé szétomlott. De a szorgalmas arabok majd csak felépítik újra. Bele kell ám jönni a tankvezetésbe. Én ugyan sokszor vezettem már autót, de az más. Mert ha egy autó például nekimegy egy karavánok számára épített teveistállónak, akkor legfeljebb behorpasztja kissé, de semmi esetre sem töri össze ennyire.

Na, rendben van! Most már rögtön helyben leszünk. Csak megússzuk nagyobb szerencsétlenség nélkül.

Hopp! Helyben vagyunk! Vajon hová repülhetett ez a kocsmaajtó? No, majd akad, aki megkeresi!

Angyalka és Lorre a söntésben vártak rám. Lorre izgatottan felugrott.

– Hoztál? – kérdezte izgatottan.

– Hoztam! – feleltem. – Épp elég bajom volt vele!

– No akkor adj egyet gyorsan, mert szeretnék rágyújtani!

Kissé dühösen nyújtottam át neki a cigarettát.

– Igaz – jutott eszébe barátomnak –, úgy hiszem, említettem, hogy jó volna, ha egy tankot is hoznál.

– Igen! – feleltem még dühösebben. – Említetted!

– Itt van?

– Itt van!

– Hol az ajtóm, kérem? – kiáltotta e pillanatban a kocsmáros a hátunk mögött.

– Az nincs itt! – feleltem nyugodtan.

– Hogyhogy nincs itt? Hova lett?

– Elvitte a cica! Hagyjon békét, öregúr, mert mérges leszek!

– De az ajtóm! – siránkozott.

– Zárja be!

– Hogy zárjam be, ha nincs itt?

– A száját zárja be! Az itt van! És hozzon gyorsan pálinkát. Sok pálinkát, mert nagyon mérges vagyok! Legyen nyugodt, előre fizetek!

Ez a biztatás használt. Nem siránkozott tovább az ajtaja miatt, hanem hozta a pálinkát. Ekkor Lorre-hoz fordultam.

– No most beszélj! Mi volt ez a bolondság? Minek kell neked a tank?

– Utazni akarok rajta!

– Kerékpár ahhoz nem jó?

– Nem! Nem eléggé biztonságos. Ugyanis a feleséged is utazni akar.

– Angyalka! – mondtam szemrehányóan. – Idegentől kell megtudnom, hogy utazni akarsz?

Angyalka mosolygott.

– Ne félj semmit, drágám, nem megyek messzire. És ti különben is velem jöttök egy darabig.

– Hát hová akarsz menni?

– Hamir sejk táborába!

Kissé csuklani kezdtem. Természetesen a pálinkára fogtam, de őszintén bevallom maguknak, hogy ez nem volt igaz. Az ijedtségtől csuklottam. Hamir sejk táborában szerintem van vagy másfél ezer ember, és én ugyan nem idegenkedtem attól a gondolattól, hogy fejest ugorjak egy tömegverekedésbe, de másfél ezer azért sok. Nem vagyok annyira elbizakodott…

Angyalka, úgy látszik, eltalálta, hogy mire gondolok. Megnyugtatóan kezemre tette a kezét.

– Ne félj semmit, drágám! Nem akarjuk megtámadni a sejk táborát. De lásd be, hogy ki kell szabadítanom azt a két gyereket. Nagyon a szívemen viselem a sorsukat. Te és Lorre csak addig jöttök velem, amíg ez feltűnés nélkül lehetséges.

– És egyedül akarsz bemenni a táborba?

– Végeredményben nyugodtan mehetnék egyedül is. A sejk engem nem ismer. Egyébként azonban Achmed is velem jön.

– Achmed? Hogy értsem ezt?

– No jó, hagyjuk! Csak ne féltékenykedj! Achmedre szükségem van, mert ő az egyetlen, aki ismeri a sejket, és szükségem van rá más okból is. Lorre-nak ugyanis rendkívüli ötlete támadt. Ezen az alapon fogok rendbe hozni mindent. Amíg én a sejk táborában intézkedek, addig ti a homokdombok közt várakoztok a tankkal. Ha megtámadnának benneteket, egy ilyen páncélos harckocsiban sokáig tarthatjátok magatokat. És nagyobb veszély nélkül el is menekülhettek.

– Na jó! – feleltem. – Ez eddig rendben van! De hátha Achmed elárul?

Angyalka nagy önbizalommal elmosolyodott.

– Engem?!… Hogy képzeled ezt? Inkább felnégyelteti magát!… És különben is sikerült meggyőznöm. Elmagyaráztam neki, milyen csúnya dologban volt benne. Azt is megígértem, hogy ha mellénk áll, akkor közbenjárunk az érdekében, hogy büntetlenséget biztosítsunk a számára.

Ez ellen már nem szólhattam semmit. Achmed, aki a beszélgetésünk közben kijött, bólogatott és vigyorgott. Még eléggé megviselt állapotban volt, de azért vigyorgott.

Mikor megláttam, egyszerre eszembe jutott, hogy mi történt testvéreivel, a többi szudáni lövésszel.

– Ide hallgass, Lorre! – mondtam. – Képzeld csak! A többi szudáni meglógott. Mégpedig

nagyon furcsa körülmények között.

Lorre Achmedre nézett.

– Achmed! Hallod? Hát ehhez mit szólsz?

Széttárta a kezét.

– Nem szólhatok semmit. Én semmiről sem tudok! Illetve… annyit tudok csupán, hogy Hamir sejk egy ízben beszökött az erődbe, amikor Omár Ibrahim káplár tartotta az őrséget. Sokáig beszélt Omár Ibrahim káplárral. Én csak messziről láttam, de észrevettem, hogy a káplár nagyon rázza a fejét. Mikor megkérdeztem később, hogy mit akar tőle a sejk, először kitérő választ adott.

– Mit mondott?

– Azt mondta, hogy menjek a fenébe, mert gyomron rúg. Elértettem a célzást, és odébb mentem. A káplár azonban valószínűleg sejtette, hogy valamilyen módon összeköttetésben állok a sejkkel, mert később utánam jött, és azt mondta, hogy a sejk szökésre akarta csábítani őt is meg a többi szudáni lövészt. Ő azonban nem mert kötélnek állni.

– Egyebet nem tudsz?

– Nem!

– Hát akkor vedd tudomásul – mondtam –, hogy a szudáni lövészek, akiket Monroix kapitány úr felderítőre küldött, nem tértek vissza, és egy tevés szaharián ma reggel látta őket, amint az erőddel ellenkező irányba meneteltek, egy szakállas tábornak vezetésével.

Nagy csend lett. Lorre, Achmed meg én jelentősen néztünk egymásra. Lorre bólogatott.

– Akkor semmi kétség. Ezért kellett Hamir sejknek a tábornoki egyenruha. Csak egyet nem értek. Ha Omár Ibrahim ismerte a sejket, hogyan téveszthette meg az az egyszerű tény, hogy tábornoki egyenruhába van. Efelől még felismerhette.

Achmed a fejét rázta.

– Omár Ibrahim nem ment felderítőbe a szudániakkal.

– Miért?

– Azért, mert a sejk látogatása után itt az oázison valaki hátulról leszúrta…

NYOLCADIK FEJEZET

Alkudozunk egy karavánvezetővel. Néhány apróságot vásárolunk tőle és elindulunk. Angyalka még mindig formában van. Reméljük, Achmed is, noha mi kissé kivettük a formájából. Türelmesen várakozunk, aztán türelmetlenül sietünk visszafelé. Ez ismét egy sivatagi kút teljes összeomlásához vezet.

– Az a legelső teendőnk – mondta Angyalka – hogy vásároljunk néhány súlyzót, vasrudat és más hasonló kellékeket.

– Mi van? – kérdeztem rémülten. – Te most a testedet akarod edzeni?

– No nem! – felelte elégedetten. – A testem aránylag eléggé edzett. Itt másról van szó.

– Igaz! – szólt közbe élénken Lorre. – Még nem is mondtam neked. Angyalka ugyanis fellép Hamir sejknél.

– Fellép? Hogyhogy fellép?

– Hát úgy, ahogy szokott! Mint erőművésznő! Ez csak egyszerű!

– Nem nagyon! De azért érteni az elgondolást. Ügyes! Nagyon ügyes! Csodálkozom rajta, hogy milyen ügyes!

– Én találtam ki! – monda Lorre.

– Akkor még inkább csodálkozom! De mindamellett ügyes!

– Sőt én is fellépek! – szólt közbe most Achmed – ha sérüléseim engedik.

És lelkesen vigyorgott. Ahogy néztem, egyszeriben megbocsátottam neki. Ez a szegény fiú benne volt ugyan egy csúnya, nagy árulásban, de csak mint eszköz szerepelt eddig, és ehhez képest rém sok verést kapott. Részint még Angyalkától Oranban, részint Lorre-tól és tőlem, nem is szólva arról, hogy a kedves és csinos, szőke Melitta egy jól irányzott késdobással szintén megsebesítette.

És most mégis velünk van! Ha nem is éppen meggyőződésből, ha főként azért teszi is, mert részint belátta, hogy vesztett ügyet szolgál, részint további verésektől tart, részint abban reménykedik, hogy kegyelmet eszközlünk ki a számára, de mindegy, a lényeg a fontos. És azt sem tartom kizártnak, hogy szegény feje egész komolyan beleszeretett Angyalkába, és azt teszi, amit a feleségem kíván.

Mondom, nem lehet rá haragudni.

– Hát szóval, te is fellépsz? – kérdeztem tőle.

– Igen! Mint parterre tornász! Lorre így eszelte ki a dolgot. Az úgy lesz, hogy ha majd odaértünk…

– Ez most nem fontos! – türelmetlenkedett Lorre. – Nekünk indulnunk kell, mert estére a sejk táboránál akarok lenni. És még be kell szerezni a kellékeket.

Most már mindent értettem. Ez az oázis szerencsére közel fekszik két-három karavánúthoz, és így állandóan tevés arab kereskedők tartózkodnak rajta. Ezeknél aztán a cipőpasztától kezdve a gyémántgyűrűig minden található.

Barátommal együtt felkerestem az egyik karavánt. A tevék a kút mellett feküdtek, és hol kérődztek, hol ittak. A karavánvezető és társai szintén a kút mellett feküdtek, de egyáltalán nem kérődztek. Csak ittak. A tevék vizet ittak, az arabok pálinkát.

(*És még nekem mondta az az arab kölyök, hogy hitetlen vagyok, mert szeszes italt iszom!*)

A karavánvezető, mikor meglátott bennünket, mosolyogva bólogatott. Régi megfigyelésem, hogy a karavánvezetők mindig mosolyognak és bólogatnak, ha légionistát látnak. Mert a légionisták ugyan sűrűn és szorgalmasan verik őket, de végül mégis megveszik az árujukat. És nincsen üzlet áldozat nélkül.

– Szálem alejkum! – mondtam az arab karaván vezetőnek, hogy megcsillogtassam gyarmati tudásomat.

– Alázatos szolgája, nagyságos légionista úr! – mondta az arab karaván vezető. – Mivel lehetek szolgálatodra? Szerény és nyomorúságos árukészleteim rendelkezésedre állnak. Természetesen ingyen! Vagy legalábbis majdnem ingyen! Parancsolsz selymet? Méltó az Atlasz legszebb rózsájához!… Vagy parancsolsz talán gyönyörű gyöngy ékszereket, melyet olajbarna bőrű szeretőd gyönyörű nyakára fűzöl?… Avagy szolgálhatok talán pompás fegyverekkel, melyekkel legyőzöd minden ellenségedet?… Jusson pokolra a lelkük!… Óhajtasz talán álruhákat, melyekben megszökhetsz zsarnoki parancsnokaid hatalma elől?… Bolyongjon szellemük a Ghidi-sivatagban vakon és rettegve!… Esetleg akarsz talán mindenféle apró árucikkeket, melyekkel cserekereskedést folytathatsz bamba és műveletlen bennszülöttek között?… Vagy kínálhatlak…

– Elég! – mondtam csendesen, és elővettem a revolveremet.

Élénken hátrált egy lépést.

– Még nem verhetsz, légionista úr!… Még messze vagyunk az alkudozástól! És lőni sem szabad addig! Mivel szolgálhatok tehát?

– Már rég elmondtuk volna, ha nem pofázol annyit! – felelte Lorre mogorván. – Félek, hogy olyasmit kérünk tőled, amit nem tartasz raktáron.

Erre a jelentéktelen kijelentésre úgy a földhöz csapta magát, hogy azt hittem, megütötte a guta. De úgy látszik, mégsem. A földön feküdt, rekedten kacagott, és az ökleit rázta.

– Megsértesz, hitetlen úr! Hát van olyan valami, amit én nem tartok raktáron? – Nem várt feleletet, ő maga válaszolt. – Nincs olyan valami, amit én nem tartok raktáron! Mondd meg, mit akarsz. Zsebkést, centimétert, varrótű, villanyvasalót, borsot, szegfűszeget, telefonkészüléket, írógépet, oroszlánidomító ketrecet…

– Állj! – ordította Lorre. – Majdnem eltaláltad!…

– Majdnem, ugye? Tehát nem oroszlán… Tigrisidomító ketrecet! Parancsolj! Hány tigris számára óhajtod?

– Nem óhajtok tigrisidomító ketrecet! – üvöltötte Lorre.

– De miért nem? Az nagyon jó!… Nem kell dobálódzni! Már mindent tudok! Elefántidomító ketrecet óhajtasz?!

– Azt a konok, hülye, szószátyár fejedet óhajtom! – sivalkodott a barátom.

– A tiéd! Jutányos áron adom!

Hozzáléptem, megfogtam a torkát, felrántottam a földről, aztán ismét visszaejtettem.

– Hát befogod végre a szád?! Vagy végképp nem hagyod elmondani, amit akarok?

– Mégis hallgatok! Parancsolj!

– Súlyzók és acélgömbök kellenek nekem! Olyanok, amiket cirkuszi súlyemelők használnak! Na, pupák! Ugye hogy most zavarban vagy?

Felugrott, körbefutott egy kicsit, és velőtrázóan kacagott.

– Én?!… Zavarban? Harun Ali Ibn Szuad? Halljátok ezt, emberek? Ezt nekem mondták! Most nézzetek meg jól!

Jól megnézték. Harun Ali Ibn Szuad futott még vagy két kört, aztán lihegve megállt.

– Ide hallgass! – mondta Lorre, és a halálos fáradtság kiült arcára. – Ha befejezted a napi futótréningedet, légy szíves, közöld, hogy kaphatók-e azok az apróságok, amiket említettünk.

– Nálam? Vedd tudomásul, hogy csak azok kaphatók! Mást nem is mernék neked ajánlani! Az első pillanatban láttam, hogy ilyesmire van szükségetek. Az én szemem nem csal.

– De te csalsz, ugye?

– Hogyne! Ha hagynak!

– Légy nyugodt! Mi nem hagyunk!

– Kár! Hanem azért megcsináljuk az üzletet. Csak még azt mondd meg, hogy hány kilósnak kell látszani a súlyzónak meg az acélgömbnek?

– Hogyhogy hány kilósnak? Annyi kilósnak, amennyit nyom!

– Szóval kisebbfajta cirkuszi kellékekről van szó?

– Dehogy. A kétkézsúlyzó lehet százhúsz kiló! Esetleg több! A súlyzók pedig húsz-harminc kilósak…

– Hát akkor, hogy fogja a súlyemelő felemelni?

– Ezzel ne törődj! Mutasd meg az árut!

Miközben elvezetett bennünket arra a helyre, ahol az áruját tartotta, megérkezett Angyalka is, aki türelmetlen volt és utánunk jött. Harun Ali Ibn Szaud kinyitott egy óriási ládát, odahívta néhány, emberét, és kiemelte belőlük a súlyos fémtárgyakat.

– Ilyesmi mindig van nálam – magyarázta ezúttal úgyszólván normális hangon. – Rengeteg vándorcirkusznak szállítok. Ott kell az ilyesmi. Súlyzók, tornaszerek, állatidomító ketrecek… Erről jut eszembe, csakugyan nem akartok egy leopárdidomító ketrecet?

– Csakugyan nem akarunk!

– Hiénaidomítót sem? Itt sok hiéna van! Annyit foghattok, amennyit akartok!

– Nem akarunk egyet se fogni!… Ezt most már hagyd abba, mert bokán rúglak.

– Rúgásról még szó sem lehet! Hol vagyunk még az alkutól! – válaszolta. – De azért valamit elárulhatok nektek!… Te csakugyan nagydarab ember vagy, rumi úr – mutatott rám elismerően –, de azért nehezen tudom elképzelni, hogy ezeket a súlyzókat használni tudd!

– Nem én fogom őket használni! – feleltem. – A feleségem !

Angyalkára nézett, többször összecsapta a kezét, körbefutott vagy kétszer, és vadul kacagott.

– Már hogy ez a gyönyörűséges virágszál használja majd a súlyzóimat! Haha! És még egyszer haha! És még végtelenül sokszor haha! Engedd meg, hogy ezen mosolyogjak!

– Mosolyogni mosolyoghatsz, de ha még egyszer nyargalni mersz körülöttünk, hozzád vágom az egyik súlyzót.

– Azt előbb fel is kell emelni! – mondta.

Angyalka elérkezettnek látta a pillanatot, hogy elvágja a további vitát. Ruganyos, nyugodt léptekkel az egyik másfél mázsás kétkézsúlyzóhoz lépett, lehajolt, megmarkolta, lassan körülbelül térdmagasságig emelte, aztán egy villámgyors rántással a feje fölé lendítette.

Egy pillanatig csend volt. Aztán a nézőközönség vad tapsban tört ki.

Bevallom, kissé elfogódottan néztem a feleségemet. Hiába na, akadnak asszonyok, akik ezt nem tudnák utánacsinálni. Jót választottam.

Azt tettem, amit ilyen esetben egy udvarias férjnek tennie kell. Odaléptem Angyalkához, gratuláltam neki, és kezet csókoltam.

– Ez gyönyörű volt, drágám! – mondtam. – Igazán nagy élvezet volt a számomra.

– De szívecském! – felelte Angyalka. – Kötelességtudó feleségnek illik a férje kedvébe járni. Ezért nem is jár köszönet. Ha szereted az ilyesmit nézni, majd otthon mindig csinálom neked.

Ezzel a vasgömbökhöz lépett, jobb keze izmos ujjai közé fogott kettőt, bal kezébe vett egyet, és labdázni kezdett velük. Tiszta zsonglőrmutatvány volt, amelyhez amellett herkulesi erő kellett. Az egyik gömb mindig a levegőben volt, kettő mindig a két kezében.

Aztán elkapta újra mind a hármat, egymás után a földre dobálta őket, és felénk fordult.

– Voila! – mondta!

Megint tapsoltunk.

– Most még néhány vékonyabb vasrúdra van szükségem! Lehetőleg két centiméteres átmérőjűekre. És rendben is vagyunk.

– Helyes! – feleltem, és a karaván vezető felé fordultam. – Nos, tiszteletre méltó, de alapjában véve gazfickó Harun Ali Ibn Szuad, most légy oly árdrágítóm, és mondd meg, hogy mivel tartozom ezekért a vacakokért.

Felhördült.

– Ezek? Vacakok? Meghalok!

– Halj meg!

– De mielőtt meghalok, vedd tudomásul, hogy ezek pompás és nagy értékű sportkellékek. Miután pedig ezt tudomásul vetted, engedd meg, hogy ajándékba adjam őket.

– Nono! – mondtam kétkedve.

– Vagy legalábbis majdnem ajándékba. Képzeld… de ne nevess ki, az egészet odaadom neked hatszáz frankért! Hát nem ajándék?

– Utolsó, aljas, szemét, piszok, bitang, szemérmetlen, förtelmes, tömlöcre való csirkefogó!

– Hát jó, legyen ötszáz!

– Helyes! Ötszáz. De nem frank! Pofon!

Villámgyorsan futott két kört, és közben összecsapkodta a kezeit. Aztán a hajába markolt, kitépett belőle egy csomót, és lihegve mondta:

– Négyszázötven!

Én is a hajába markoltam, és kitéptem belőle egy csomót.

– Száz! – mondtam.

– Átkozottak legyenek még az unokáid is! – felelte. – Bolyongjanak vakon és kifosztottan az elvarázsolt Sumra-sivatagban, ahol tudvalevőleg a fej nélküli asszonyok rémítgetik a férfiakat!

– No, nem baj! – mondta Lorre. – Akkor mi most megverünk téged egy kicsit!

Megvertük egy kicsit, és amikor befejeztük, így szólt.

– Hát jó! Ha ennyire alkudoztok, akkor egye meg a fene! Vigyétek háromszázötvenért!

Erre kapott két pofont, majd megfordultunk, és úgy tettünk, mintha ott akarnánk hagyni.

– Ahogy azt ti elképzelitek! Pofozni igen és vásárolni nem? Hát ez is van? Vigyétek el háromszázért, és vessen meg benneteket minden tisztességes ember!

– Százötven – mondta Lorre – és szaladjon mindig cigányútra a pálinka a torkodon.

– Kétszázötven – mondta sóhajtva –, és törje fel a lábadat a bakancs!

Végre megegyeztünk száznyolcvan frankban. Közben ismételten különféle nehéz lovassági átkokat váltottunk, bandázs nélkül.

Mikor azonban megkapta a pénzt, örömében villámgyorsan három díszkört futott, majd mindenáron meg akart csókolni bennünket. Különösen Angyalkát. Angyalka elhárította magától, később azonban társai felszedték a földről, és mesterséges légzést alkalmaztak nála. Ettől magához tért. Még néhány átkot kiáltott utánunk üdvözlésképpen, de már nem izgatott bennünket, mert megszoktuk.

– Legyen máskor is szerencsém, uraim! – mondta, mielőtt ismét beléptünk volna a kocsmába.

– Rendben van! – feleltem. – Szálem alejkum!

– Alázatos tiszteletem! Nagyságos uram és nagyságos asszonyom! Végtelenül örültem a kiváló szerencsének!

***

Nem rossz néha azért egy ilyen megtért áruló a háznál. Achmed pompás rövid utat tudott, amely Hamir sejk elrejtett táborához vezetett. Eleinte én vezettem a tankot, de amikor a harmadik távírópózna áldozatul esett ennek, Lorre mindenféle sértő kitételt használt, és helyet cserélt velem.

Háromórai száguldás után Achmed megszólalt.

– Itt kanyarodjunk be a homokdombok mögé. Innen már látszik az oázis.

Csakugyan láttunk néhány pálmafát a távolban.

– Hogy hívják ezt az oázist? – kérdeztem.

– Nincs neve! Legalábbis katonailag nincs! A bennszülöttek Hamir oázisnak hívják.

A fekete és Angyalka ezzel kiszálltak. Az út hátralévő részét gyalog kell megtenniük. Gondolhatják, hogy kissé nehezen törődtem bele a tétlenségbe. Az ilyen dolgoknál én szeretek aktív szerepet játszani.

No mindegy!

Angyalka és Achmed lassan távolodtak. Már elég messze voltak, mikor láttam, hogy a fekete óvatosan Angyalka keze után nyúl. Angyalka eltolta magától a feléje nyúló kezet, de később visszajött, segített Achmednek feltápászkodni a földről, és adott neki egy korty pálinkát.

Aztán ránk zuhant az este, a távolodók eltűntek szemeink elől, és mindazt, ami ezután következett, már csak Angyalka élénk és színes, de feltétlenül az igazsághoz hű elbeszéléséből tudtam meg.

***

Achmed zavartalanul jutott be Hamir sejk jól őrzött táborába. Ez természetes, hiszen sokan ismerték, és fogalma sem volt róla senkinek, hogy a szudáni átpártolt.

Hamir sejk jóindulatúan és barátságosan üdvözölte Achmedet, és kérdő pillantást vetett a mosolygó Angyalkára

– Madame! – mondta kifogástalan udvariassággal és ugyancsak kifogástalan francia nyelven – igazán váratlan szerencse, hogy ezen az elhagyott vidéken ilyen csinos hölgyet üdvözölhetek.

Angyalka mosolyogva bólintott, és kezet nyújtott a sejknek.

Kezet szorítottak. A sejk elsápadt kissé, de azzal az iszonyú lelki erővel uralkodott magán, amelynek hírnevét és eddigi sikereit köszönhette. Aztán Achmedre villantotta szemét.

A szudáni vigyorgott.

– Tudniillik – magyarázta aztán – őnagysága cirkuszi erőművésznő.

– Ezt előbb is mondhattad volna, te ló! – felelte gorombán a sejk.

– Miért? – kérdezte Angyalka sértődötten. – Maga megveti a cirkuszi erőművésznőket és nem fog velük kezet?

– Dehogynem! Csak óvatosabban!

– Véletlenül találkoztam a hölggyel – magyarázta Achmed. – Egy karavánnal haladt Colomb-Bechar felé. Régi kollégák vagyunk. Hosszú ideig a Sztár cirkuszban szerepeltünk. Úgy nézd meg ezt a hölgyet, hatalmas sejk, hogy ő Arabella, Az Acélasszony.

– Gratulálok, Madame! – mondta a sejk.

– Mikor megtudtam, hogy a szudániakat idehoztad, azonnal elhatároztam, hogy én is megszököm az erődből. Mindenki engem gyanúsít, tehát tarthatatlan már ott a helyzetem… Útközben aztán találkoztam Madame Arabellával és az az ötletem támadt, hogy rendezünk itt neked egy kis cirkuszi előadást. Ezen az unalmas oázison elkél egy kis szórakozás.

A sejk összehúzott szemmel nézte egy pillanatig Achmedet, mintha sejtene valamit és a

homloka mögé akarna látni. De úgy látszik, végül mégis úgy döntött, hogy nincs semmi baj.

– Igen! – mondta. – Ez egészen jó ötlet! Az embereimnek is jól jön majd egy kis szórakozás. Asszonyom, ön a vendégem!… – Valamivel kevesebb lelkesedéssel Achmedhez fordult. – És te is velem vacsorázhatsz. Az előadás vacsora után lesz.

Ezzel elbúcsúztak. Angyalka és a szintén jól megtermett Achmed felemelték a nagy utazókosarat, amelyben kellékeiket hozták, aztán betértek abba a jól felépített, hasábfákból összeállított házba, ahol a sejk lakott.

Egy ijedt arcú berber közölte velük, hogy a sejk még nem tért haza. Angyalka ezt elégedetten vette tudomásul, és odaszólt a szudáninak.

– Achmed fiam! Akkor most menj ki innen és nézz körül. Itt vannak a bajtársaid, akik már biztosan többet láttak és hallottak, mint mi. Éppen azért szerintem könnyen megtudhatod tőlük, hol őrzik az ikreket.

Mire Achmed visszatért, az időközben megérkezett sejk már nagyban udvarolt Angyalkának. Achmed vigyorgott, és arra gondolt, milyen szép lenne, ha a sejk megpróbálna bizalmaskodni. Órákig el tudná nézni, ahogy Angyalka veri.

A sejk azonban okos ember volt. Tanult az előbbi kézszorításból. És noha az asszony tetszett neki, uralkodott magán, és vigyázott minden mozdulatára.

A vacsora sokáig elhúzódott. Odakünt a harcosok és asszonyaik már türelmetlenül topogtak, hiszen percek alatt elterjedt a híre, hogy cirkuszi előadás lesz. A sejk végre asztalt bontott, és kivonultak.

Magáról az előadásról természetesen nincs sok mondanivalóm. Különben is, erről Angyalka elég szűkszavúan nyilatkozott. Neki ez már nem volt szenzáció. Achmed ügyes volt és ruganyos, szép szaltókat csinált, bukfencezett, cigánykereket hányt, a kezén állt, a fején állt, szóval úgy viselkedett, ahogy az egy parterre tornászhoz illik. A közönség nagyon tapsolta.

Ezzel szemben Angyalka alaposan ámulatba ejtette a bámuló népséget és katonaságot.

Emelgette a súlyzókat, hajlítgatta a vasakat, labdázott az acélgolyókkal, valahonnan szerzett egy asztalt, ráültetett tizenkét embert és felemelte, egyszóval úgy viselkedett, ahogy egy tökéletes feleségnek viselkednie kell.

A hatás elementáris erejű volt. Öreg arab harcosok sírtak, fiatal arab harcosok a levegőbe lövöldöztek, még csak gyermekkorban lévő, leendő arab harcosok vadul üvöltöttek, egyszóval úgy viselkedtek, mintha szabályos őrültek lettek volna.

Egyedül a sejk nem vesztette el nyugalmát. Lelkesen tapsolt, de nem feledkezett meg méltóságáról.

Miután az előadás második felét Angyalka töltötte ki, és sikerült teljes mértékben lekötnie a közönség figyelmét, senki sem vette észre azt az egyébként jelentéktelen körülményt, hogy az előadás első fele, Achmed, a szudáni parterre tornász időközben eltűnt.

Még javában tapsolt a közönség az utolsó mutatvány után, mikor visszatért újra. Angyalka kérdően ránézett, Achmed bólintott.

– És most, tisztelt közönség – mondta Angyalka csengő hangon –, Achmed kollégám és én új oldalunkról mutatkozunk be. Néhány pompás varázslatot mutatunk önöknek.

A sejkhez fordult.

– Hatalmas sejk, ön rendkívül udvariasan fogadott bennünket, és ez bátorít fel arra, hogy közreműködését kérjem mutatványunkhoz. Ne vegye tapintatlanságnak és tiszteletlenségnek.

– Nem, nem! – felelte a sejk. – Csak nyugodtan! Hadd szórakozzon a nép.

– Ez esetben kérek gyorsan egy lepedőt! Ha az nincs, amit egyébként feltételezek, megteszi egy széles burnusz is.

Mikor megkapta a burnuszt, a két pálmafa elé lépett, amely között a sejk ült. A burnusz

két felső csücskét a pálmafákhoz kötözte, és ezzel eltakarta a sejket a közönség elől.

Ekkor Achmed lépett előre.

– És én most elmondom a szudániak ős varázsszavait, melyek körülbelül így hangzanak: Irgundum, burgundum, irgum, durgum, burgundum!… Azt hiszem, ez önöknek elég! És akár hiszik, akár nem, a sejk eltűnt!

Ezzel fellebbentette a burnuszt, mire a közönség vad üvöltözésben, lövöldözésben és tapsviharban tört ki.

***

Már majdnem elaludtam a tankban, mikor Lorre barátom megbökte az oldalamat:

– Ébredj, Kockás! Azt hiszem, jönnek!

Elsőnek Angyalkát láttam meg a holdfényben. Kissé fáradtnak látszott a drágám, de úgy látszik, sok dolga volt az éjjel. Kissé nehézkesen cipelték az utazókosarat, mert úgy látszik, útközben leszakadt a kosár egyik füle.

– Na, itt vagyunk! – mondta Angyalka. – Hát ez is megvolt! És itt vannak az ikrek is.

Brigi a nyakunkba borult. Aztán bemutatott bennünket nővérének.

– Melitta, ezek a fiúk, akikről annyit beszéltem! Ők oldották meg a mi nagy problémánkat. Csak éppen nem álltak bosszút helyettünk, úgyhogy még nem tekinthetjük befejezettnek a dolgot!… Mindamellett köszönettel tartozunk nekik.

– Itt a tévedés! – mondta most Angyalka. – Nem kell félni, gyerekek! Ha Angyalka azt mondja, hogy rendet csinál, akkor biztosak lehetnek benne, hogy teljesen rendet csinál.

Ezzel kinyitotta a kosarat. A kosarat, amelyben nem a cirkuszi kellékek voltak, hanem egy sokkal fontosabb kellék.

Hamir sejk!

Dühtől villogó szemmel nézett bennünket, de nem mozdulhatott, mert mikor Angyalka „eltüntette”, véletlenül benyomta vagy két bordáját. A feleségem olykor oly vigyázatlan. A múltkor meg egy rumospoharat tört el!…

Az ikrek nézték a sejket. Mi azonban sokkal kidülledtebb szemmel néztük.

Hamir sejk ugyanis a kerékpáros, szakállas éjjeliőr volt…

***

Majdnem elkéstünk egytized másodperccel. Brigi és Melitta bal kezében varázslatos gyorsasággal megvillant a kés. Fogalmam sincs róla, hogy tudták annyira elrejteni, hogy a fogságban nem vették el tőlük.

De még idejekorán közbeléphettünk. A kések nem repültek el, és Lorre megrovó hangon mondta.

– Csak nem akarnak maguk is gyilkosságba keveredni? Mi ez? Önbíráskodás? Hol vagyunk? A legsötétebb Afrikában?

Véletlenül csakugyan ott voltunk, de ezt senki sem közölte a barátommal. Majd rájön egyedül is.

Az ikrek azonban ekkorra már lecsillapodtak, ők is jobbnak látták, ha a felsőbb katonai hatóságok kapják meg a sejket, aki annyi titokzatos ügy mozgatója volt a háttérben.

Békésen beültek mellénk a tankba, ahová begyömöszölték Hamir apót is.

Érdekes, a szakálla most barna volt. De valódi. Úgy látszik, időnként festette. Vagy amikor szükség volt rá és nem volt ideje befesteni, akkor álszakállt ragasztott. Azt a szép, hosszú mikulásszakállt.

A babuci!

Azt hiszem, Lorre is meggondolja még, hogy fésűt meg kefét ajándékozzon öreg éjjeliőröknek.

A tank elindult. Vad rohammal hagyta maga mögött a kilométereket. Lorre fölényesen vezetett, és csak az utolsó sivatagi kutat zúzta össze véletlenül.

Ez is azért történt, mert Angyalka egy kedves, barátságos és elismerő mozdulattal megveregette a vállát.

Mire azonban megérkeztünk, barátom már jobban lett és pontosan tudott beszámolni Monroix kapitánynak, aki ezúttal még arcrángásairól is megfeledkezett.

Sőt, teljes egy órán át nem gyújtott rá…

VÉGE

Tartalomjegyzék

ELSŐ FEJEZET
MÁSODIK FEJEZET
HARMADIK FEJEZET
NEGYEDIK FEJEZET
ÖTÖDIK FEJEZET
HATODIK FEJEZET
HETEDIK FEJEZET
NYOLCADIK FEJEZET